

கமல
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

146

சார்த்திகை 2020

ஜீவாதி

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

க.சண்முகலிங்கம்
பேராசிரியர் சபா அனுபவராசா
து.விஜயசீலன்
மு.சீதாநாதர்.சகன்
ச.முருகானந்தன்
என்.சரவணன்
பா.இரஞ்சுவரன்
எம்.கே.முருகானந்தன்
வி.பாலிகை விஜயா
வெ.மாழிவேந்தன்
சிவ.சீதாரன்
மலர்வள்ளை
சுழிபுர மணி
கனகவரா கருத்தளமி
க.சட்டநாதன்
குஸ்னா நவாஸ்
துரை.மனோகரன்
இராஜகிருஷ்ணன்
வசிகாந்த்
எஸ்.வசந்த் சிகரம்
ரா.நவராஜ்
பவணலிங்கராஜன்

பொருளடக்கம்

கட்டுரைகள்

இலங்கை வரலாறு பற்றிய மகாவம்ச நோக்கு
க.சண்முகலிங்கம் - 03

கலைகளும் பண்பாட்டுக் கைத்தொழிலும் தமிழ்ச்சூழலை
அழவயாற்றிய ஓர் உசாவல்
பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா - 11

இசையின் "லப்-டாப்"
த.ஜெயசீலன் - 16

தத்துவ நடப்பில் இருதுருவ நிலைப்பாடு
- அறிமுகக் குறிப்புகள் -
மு.அநாதரட்சகன் - 20

கவர்ச்சி நடிக்கையின் புது அவதாரம்
ச.முருகானந்தன் - 23

கட்டவிழ்க்கப்படாத "காவலப்பன் கதை"
இலங்கையின் முதலாவது நாவல் எது?
என்.சரவணன் - 24

ஹிலிப்பஸ் போல்டயஸ் பாதிரியார் அவர்களும்
பருத்தித்துறை மற்றும் யாழ்ப்பாணக்குடா நாடும்
பா.இரகுரன் - 28

பாக்குத்தரின் தொணதொணப்பு - 6
தேவார மழை
எம்.கே.முருகானந்தன் - 47

தமிழர்களின் வாழ்வியலோடும், மருத்துவ குணத்தோடும்
மின்னிப்பிணைந்த கற்பகத்தரு என்னும் பனை மரம்
பொலிகை ஜெயா - 45

பாரதியின் வைரவரிகளில் வெளிப்படும் ஆன்மீகம், தேசியம்,
சர்வதேசியம், இயக்கவியல், சிறுவர் சிந்தனைகள்
மொழிவரதன் - 46

சிறுகதைகள்

சிவ.ஆரூரன் - 07
மலரன்னை - 13
சுழிபுர மணி - 26
கனவறா கந்தசாமி - 33
க.சட்டநாதன் - 42

கவிதைகள்

ருஸ்னா நவாஸ் - 09
துரை.மனோகரன் - 10
இராஜகிருபன் - 19
வசீகரன் - 22
எல்.வலீம் அக்ரம் - 32
நா.நவராஜ் - 43

புத்தி

பனைமீன்நாடன் பக்கம் - 39

அட்டைப்படம்

நன்றி இணையம்

ஜீவநதி

2020 கார்த்திகை இதழ் - 146

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவேயந்தன்
ப.விஷ்ணுவரீகீத்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்
திரு.கி.நபராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா வியரம்

தனிநாள் - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 1500/=

வெளிநாடு - \$ 60 U.S

மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

**K.Bharaneetharan,
Kalaiahram,**

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஒடை
ஆழ நீர் தன்னை ஞாண்டு
செறி தரும் மக்கள் என்ன
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்! - பாரதிதாசன்-

பிள்ளைகளின் மனநலம்

“மலை வாழை அல்லவோ கல்வி அதை வாயார உண்ணுவாய் போ என புதல்வி” என்று பாடசாலைக் கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை தன் பாடலால் உணர்த்தியவர் பாரதிதாசன். புதிய தொழில்நுட்பம் காரணமாக வீட்டிலிருந்தவாறே புதியவற்றைக் கற்கக் கூடிய வாய்ப்புகள் இன்று அதிகரித்துக் காணப்படினும் பாடசாலைக் கல்வியின் அவசியம் மறுக்கப்படக்கூடியதன்று.

கொரோனா நோய்த்தொற்று ஏற்பட்ட காலத்திலிருந்து எமது பிள்ளைகளின் பாடசாலைக்கல்வி கேள்விக்குறியாகியுள்ளது. தொடர்ச்சியான, சீரான கல்வி இல்லை. நோய்த்தொற்றுப் பற்றிய அச்சத்துடனேயே பிள்ளைகள் பாடசாலைகளுக்குச் செல்கிறார்கள். பாடசாலைகளில் முன்னெடுக்கப்படும் சுகாதாரப் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகள் காரணமாக பிள்ளைகள் கூடிக் கலந்து பேசுவதும் கூடி விளையாடுவதும் கூட இன்று அரிதாகிப் போயுள்ளது. இந்நிலையில் பிள்ளைகள் வீட்டுக்குள்ளேயே முடங்கிப் போயிருப்பது அவர்களின் மனநலத்தைப் பாதிப்பதாகும்.

பிள்ளைகளில் மனநலம், சீரான பாடசாலைக்கல்வி இல்லாமையால் மாத்திரம் பாதிக்கப்படுவதன்று. தமது நண்பர்களுடனும் சக பாடிகளுடனும் ஆசிரியர்களுடனும் நன்கு உறவாட முடியாமையாலும் பாதிக்கப்படுகின்றது. அத்தோடு பாடசாலைகள் நிகழ்நிலைக் கற்றலை (on line learning) வெற்றிகரமாக நடைமுறைப்படுத்துவதில் பல இடர்பாடுகள் உண்டு. இக்கற்றலுக்காக பெற்றோர் எதிர்கொள்ளும் சவால்களில் அவர்களுடைய குடும்ப வருமானமானது இணைய வழிக் கல்விக்கான செலவுகளைச் சமாளிக்கக் கூடியதாக இல்லை என்பது முக்கியமானது.

இந்நிலையில், வீடுகளில் முடங்கிப்போயிருக்கும் மாணவர்களுக்கு அவசியமானது அவர்களின் குடும்பத்தினருடான உறவுநிலை ஊடாட்டமே. இதனைப் பேணுவதற்கு, பெற்றோரும் மற்றையோரும் தமது கடந்த காலவாழ்வின் பொருத்தமான அனுபவங்களை தமது பிள்ளைகளுடன் பகிர்ந்துகொள்வதே உசிதமாகும். இதனால் பிள்ளைகளின் மனநலம் மேம்படுவதோடு நம்பிக்கையும் அவர்களில் துளிர்க்கும்.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ் - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை.
புகலப் - திருநெல்வேலி,
செட்டித்தெரு - பூபாலசிங்கம்,
பரணீ புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி
ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலை - நல்லூர்

மகாவம்ச நோக்கிலான இலங்கை வரலாறு கி.மு. 5 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்து தொடங்குகிறது. வட இந்தியாவில் இருந்து விஜயனும் அவனது தோழர்களும் இலங்கைக்கு வருதல் என்ற நிகழ்வுடன் இவ்வரலாறு ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. ஆனால் 5000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் “பலங்கொட மனிதன்” வாழ்ந்தான் என்பதையும், புதிய கற்காலப் பண்பாடு அப்போது இலங்கையில் வளர்ச்சியடைந்திருந்தது என்பதையும் தொல்லியல் ஆய்வுகள் உறுதி செய்கின்றன. தொல்பழங்காலத்தில் இலங்கை தென்னிந்தியாவை உட்படுத்திய ஒரு பண்பாட்டு வலயத்தில் அமைந்திருந்தது; அவ்வலயத்தில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சிகளின் பின்னணியிலேயே இலங்கையின் வரலாற்றையும் விளங்கிக் கொள்ளுதல் வேண்டும். ஆனால் மகாவம்ச நோக்கிலான வரலாறு, இலங்கையில் நீர்ப்பாசனமும், விவசாயமும் வட இந்தியக் குடியேற்றம் என்ற நிகழ்வுடன் தீடினதே தோற்றம் பெற்றதாகக் கூறுகிறது. தொல்பழங்கால வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியின் விளைவே அனுராதபுர நாகரிகம் என்ற கருத்தை மகாவம்சநோக்கு முற்றாக நிராகரிக்கிறது.

வட இந்தியத் தொடர்புகள் இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கும் இடையிலான தொடர்புகளின் ஓர் அம்சம் மட்டுமே. வட இந்தியத் தொடர்பை விட முக்கியம் வாய்ந்த இவ்விடயங்கள் உள்ளன. இலங்கையில் பலங்கொட மனிதன் காலம் முதல் ஏற்பட்ட உள்ளக வளர்ச்சிகள் ஒரு விடயம். அருகே இருந்த தென்னிந்தியாவின் தாக்கம் இரண்டாவது விடயம். இவ்விரு விடயங்களையும் மகாவம்ச நோக்கு முற்றாக அலட்சியம் செய்கிறது. மகாவம்சநோக்கில் வரலாற்றை எழுதிய வரலாற்றாசிரியர்கள், இலங்கையின் தொல்பழங்கால வரலாற்றைப் பற்றி எதுவும் கூறுவதில்லை. தொல்பழங்காலம், அக்காலம் பற்றிய தொல்லியல் ஆய்வுகள், கி.மு.5 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு இலங்கையில் வாழ்ந்த மக்கள் சமூகங்கள் என்பனவற்றை இவ்வரலாற்றாசிரியர்கள் கவனத்தில் கொள்வ தில்லை. இவர்கள் எழுதிய வரலாற்று நூல்களில் தொல்பழங்காலம் பற்றிய குறிப்புகள், ஒரு தொடர்பும் இல்லாத முன்னுரையாக அமைந்து விடுவதைக் காணலாம். இவ்வரலாற்றாசிரியர்களின் நோக்கை சிங்கள பௌதீக வரலாற்று நோக்கு எனலாம். இந்நோக்கின் பிரதான ஆதாரமாக இருப்பது மகாவம்சம் என்னும் பாளி மொழி நூலாகும். ஆகையால் இவ்வரலாற்று நோக்கை “மகாவம்ச வரலாற்று நோக்கு” என்றும் கூறலாம். மகாவம்சம் இலங்கையை ஆட்சி செய்த அரச வம்சங்களை தொடர்ச்சியான முறையில் கூறுகிறது. இந்நூலை ஆதாரமாகக் கொண்டு வரலாற்றை எழுதி

இலங்கை வரலாறு பற்றிய மகாவம்ச நோக்கு

|| க.சண்முகலிங்கம் ||

யவர்களை 19 ஆம் நூற்றாண்டு வரலாற்றாசிரியர்கள் “மகாவம்ச வரலாற்று நோக்கை” உள்வாங்கிக் கொண்டனர். குறிப்பாக பிரித்தானியாவின் காலனித்துவ கால வரலாற்றாசிரியர்கள் மகாவம்சத்தையும் இலங்கையின் பண்டைய நகரங்களின் அழிபாடுகளையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு இலங்கை வரலாற்றை எழுதினர். அதன் பின்னர் இலங்கை அறிஞர்களும், பிரித்தானிய வரலாற்றாசிரியர்களின் நூல்களைப் பின்பற்றி வரலாற்றை எழுதினர். அவர்கள் பல திருத்தங்களையும், சேர்க்கைகளையும் புதிய கண்டு பிடிப்புகளையும் வரலாற்று நூல்களில் புகுத்தினர். ஆயினும் அடிப்படையான “மகாவம்ச நோக்கில்” மாற்றம் இருக்கவில்லை. இலங்கையின் வரலாறு சிங்களப் -பௌத்த நோக்கு வரலாறாக அல்லது மகாவம்ச நோக்கு வரலாறாகவே அமைந்தது. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களிலும் அரசாங்கத்தின் தொல்லியல் திணைக்களத்திலும் நிகழ்த்தப்பட்ட தொல்லியல் ஆய்வுகள், மகாவம்சம் கூறும் வரலாற்றுக் காலத்தோடு தொடர்புபட்டனவாகவே இருந்தன. மகாவம்சத்திற்கு முற்பட்ட காலம் பற்றிய தொல்லியல் ஆய்வில் போதிய கவனம் செலுத்தப்படவில்லை.

பௌத்த அரசு

மகாவம்ச நோக்கிலான வரலாறு இலங்கையில் “பௌத்த அரசு” உருவாகியிருந்ததாகக் கூறியது. “பௌத்த அரசு” என்ற கருத்துப்படி அரசன், மக்கள். சமயம் என்ற மூன்று அம்சங்களும் ஒன்றோடொன்று பிணைப்புற்றதான அரசியல் ஒழுங்கமைப்பைக் குறிப்பிடுகிறது. 19 ஆம் நூற்றாண்டில் தேசிய வாதம் எழுச்சியுற்றபோது “பௌத்த அரசு” என்ற விடயம் குறித்த கவனம் அதிகரித்தது. “மகாவம்ச நோக்கு” சிங்கள-பௌத்த மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனையினாலும் உரம் பெற்றது. பண்டைய நகரங்களின் தொல்லியல் சின்னங்களைப் புனரமைத்தலும் பாதுகாத்தலும், பற்றிய செயற்பாடுகளில் மகாவம்ச நோக்கு முதன்மை பெற்றது. இதன் பயனாக முற்காலத்தில் நாடு பெற்றிருந்த உயர்ச்சியும், மகிமையும் பற்றிய பெருமீத உணர்வு மக்களிடம் வளர்ச்சி பெற்றது. மகாவம்ச நோக்கு பற்றி நாம் நன்கு விளங்கிக் கொள்வதற்கு அந்நூல் பற்றிய சில விபரங்களைத் தெரிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

பௌத்த நாகரிகத்தின் காப்பிடமாக இலங்கைத்தீவு

பௌத்த சமயத்தையும், பௌத்த நாகரிகத்தையும் பேணிப்பாதுகாக்கும் இடமாக இலங்கையைப் புத்தபிரானே தேர்ந்து எடுத்தார் என்ற நம்பிக்கையை மகாவம்சம் இலங்கை மக்களிடம் வேரூன்றச் செய்தது. நூலின் தொடக்கத்தின் அத்தியாயங்களில் புத்தரின் இலங்கை வருகைகள் பற்றிக் கூறிய பின்னர், மூன்று பௌத்த மாநாடுகள் நடைபெற்றதையும் பௌத்த சமயம் ஒழுங்கமைப்புடைய சமய நெறியாக ஆகியதையும் மகாவம்சம் எடுத்துக் கூறுகிறது. பின்னர் லாலதேசத்து அரசனால் விஜயன் நாடு கடத்தப்படுவதையும் அவன் தன் தோழர்களுடன் இலங்கையின் வடமேற்குப் பகுதியில் வந்து இறங்குவதையும் அது விபரிக்கிறது. விஜயன் இங்கு வந்து

இறங்கியபோது எதிர் கொண்ட இயக்கர்களையும், நாகர்களையும் அவன் துரத்தி விடுகிறான். அக்கூட்டனத்தினர் வலுவற்றவர்களாக்கப்படுகின்றனர். மேலும் மனித இயல்புகள் இல்லாதவர்களான அக்கூட்டம் இலங்கையில் விஜயனின் வருகைக்கு முன்னர் மனிதர்கள் வாழவில்லை என்ற அனுமானத்தை இப்புனைவு ஆதாரமாகக் கொள்கிறது. ஆகையால் மகாவம்ச நோக்கின் படி இலங்கையின் முதலாவது குடியேறிகளான விஜயனும் அவன் தோழர்களுடனுமே மனிதக் குடியேற்றம் ஆரம்பித்தது; அக்குடியேறிகளின் பிற்சந்ததியினரே இலங்கையைத் தமது வாழ்விடமாக உரிமை கோரத் தகுதியுடையவர்கள் என்ற கருத்தை வலுப்படுத்தப்படுகிறது. இக்குடியேற்றம் என்னும் நிகழ்வை, பௌத்த சமயத்துடன் இணைத்து அதற்கு சமயம் சார் நம்பிக்கை என்ற உறுதியான அடித்தளத்தையும் நிறுவும் மகாவம்சம் அதனைச் சுற்றிப் பல புனைவுகளைக் கட்டமைக்கின்றது. இதன் மூலம் உலக வரலாற்றில் இலங்கைக்கு முக்கியமான வகிபாகத்தை மகாவம்சம் வழங்கியது. பௌத்த சமயமும் பௌத்த நாகரிகமும் பாதுகாக்கப்படுவதற்கும் செழித்து வளர்வதற்கும் உரிய இடமாக இலங்கை விளங்கலாயிற்று. புத்தர் பரிநிர்வாணம் அடைந்த தினத்திலேயே விஜயன் இலங்கையில் வந்து இறங்கினான். என்றும்; அவனையும் அவனது தோழர்களையும் பாதுகாக்கும்படி கடவுளர்களின் அரசனுக்கு புத்தர் அறிவுறுத்தினார் என்றும், கடவுளர்களின் அரசன் அக்காவல் பணியை விஷ்ணு என்ற தெய்வத்திடம் ஒப்படைத்தார் என்றும் மகாவம்சம் கூறுகிறது. மகாவம்சம் புனைவுகளின் படி இரண்டு முக்கிய விடயங்கள் உறுதி செய்யப்படுகின்றன.

1. விஜயனும் அவனது தோழர்களினதும் பிற்சந்ததியினரே இலங்கையின் பிரஜைகள் அல்லது குடிமக்கள் என்ற உரிமை உடையவர்கள். இம்மக்களின் பெயர் சிங்களவர் ஆகும்.
2. குடிமக்கள் என்ற இவ் உரிமையைச் சிங்களவர் பெறுவது, அவர்கள் பௌத்த சமயத்தின் பாதுகாவலர்கள் என்பதினாலேயாகும்.

இவ்விரண்டு விடயங்களின் அடிப்படையில் புத்தர், புத்த தர்மம், சங்க தர்மம், சங்கபிக்குகளின் அமைப்பு என்ற மூன்றினிற்கும் இலங்கையின் மேலான இறைமையை மகாவம்சம் வழங்கியது. இக்கருத்தியலில் அரசன் என்பவன் வெறும் கருவியாகவே நோக்கப்படுகிறான். இந்த இறைமைக் கோட்பாட்டை ஏற்றுக் கொண்ட அரசர்களின் முடி சூட்டுச் சடங்கு பௌத்த சமயத்தின் இறைமையை உறுதி செய்யும் சடங்காகவே விளங்கியது. முடிசூட்டுச் சடங்கின் போது அரசன் பகிரங்கமாகவே பௌத்த சமயத்திற்கு தான் ஆற்ற வேண்டிய கடமையை உறுதி செய்கிறான்.

மகிந்த தேரரின் வருகை

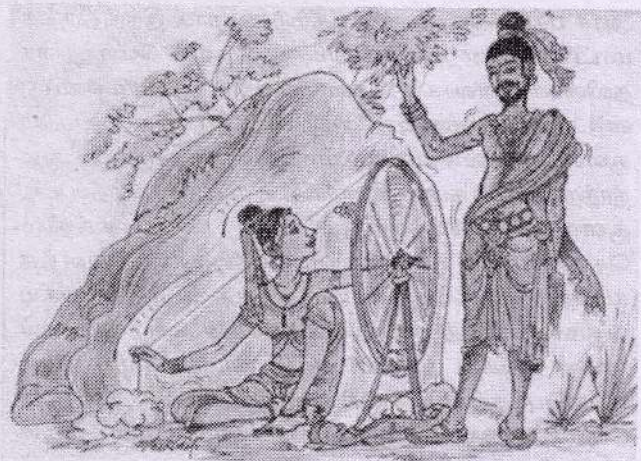
விஜயனும் அவனது தோழர்களும் இலங்கையில் வந்து இறங்கிய காலத்தில் இருந்து இரு நூற்றாண்டுகள் கடந்த பின்னர் இலங்கையில் புத்த சமயம் அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. புத்த சமயத்தின் அறிமுகம் தொடர்பான சம்பவங்களின் குறியீட்டியல் (Symbolism) இலங்கை பௌத்த சமயத்தின் காப்பிடம் என்பதை உறுதி செய்கிறது. அசோகச் சக்கரவத்தியின்

தூதுவரான மகிந்ததேரர் இலங்கையின் அரசனான தேவநம்பிய தீசனை பௌத்தராக மதம் மாற்றினார். புத்ததுறவிகளுக்கான பூங்கா ஒன்று ஒதுக்கிக் கொடுக்கப்பட்டது, மகிந்ததேரரின் கைகளில் நீரை ஊற்றும் சடங்கை நிகழ்த்துவதன் மூலம் இவ்விடம் கையளிக்கப்பட்டது. நீர் தரையில் வீழ்ந்த போதும் “தம்மம் இலங்கையில் கால் கொண்டதன் அடையாளமாக” பூமி அதிர்ந்தது என மகாவம்சம் இச்சடங்கின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக் கூறுகிறது. புத்தரின் நினைவுச் சின்னங்கள் வைக்கப்பட்ட தூபிகள் கட்டப்பட்டன; புத்தர் ஞானம் பெற்றபோது அரசமர நிழலில் வீற்றிருந்தார் என்பதன் குறியீடாக விளங்கும் அரசமரத்தின் கிளையொன்றை சங்கமித்தை இங்கு கொண்டு வந்தார். இக்கிளை அனுராதபுரத்தில் நாட்டப்பட்டது. இதன் பின்னர் நாடு முழுவதும் வெவ்வேறு இடங்களில் புனித அரசமரக்கன்றுகள் நாட்டப்பட்டன. இவ்வாறாக பௌத்த சமயக் குறியீட்டியல் நாடு முழுவதும் பௌத்தம் நிலை பெற்றதென்பதை எடுத்துக் காட்டுவதாக விளங்கியது.

துட்டகைமுனு

இலங்கை ஒரு பௌத்த நாடு. அங்கு பௌத்தம் பாதுகாக்கப்படுகிறது; பௌத்தத்தினைப் பாதுகாத்தல் அரசாட்சி புரியும் ஒவ்வொரு அரசனின் கடமையாகும் ஆகிய கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொள்ளாத ஒருவர் இலங்கையின் அரசனாக முடியாது என்ற கருத்தியலை மிகவும் தெளிவாக எடுத்துக் கூறுவதாக கி.மு.100 அளவில் அரசனாகப் பொறுப்பேற்கும் துட்டகைமுனுவின் வரலாறு விளங்குகிறது. இலங்கையில் பௌத்தம் அறிமுகம் செய்யப்பட்டு இரு நூற்றாண்டுகள் கழிந்த பின் அரசரிமையைப் பெற்ற துட்டகைமுனு மன்னனை கதாநாயகனாகக் கொண்டதாக மகாவம்ச காவியம் அமைந்துள்ளது. 37 அத்தியாயங்களைக் கொண்ட மகாவம்சத்தின் பத்து அத்தியாயங்கள் இம்மன்னனின் சரித்திரத்தைக் கூறுவனவாக அமைந்துள்ளன. மிகுதி 27 அத்தியாயங்களில் ஏறக்குறைய 36 மன்னர்களின் வரலாறுகள் கூறப்பட்டுள்ளன. மகாவம்ச நோக்கு முறையைப் புரிந்து கொள்வதற்கு துட்டகைமுனு என்னும் பெருவீரன் இக்காவியத்தில் எவ்வாறு சித்திரிக்கப்படுகிறான் என்பதைக் கவனித்தல் அவசியமாகும். மகாவம்சத்தில் வருணிக்கப்படும் பின்வரும் நிகழ்வுகள் அவதானிப்புக் குரியவை

1. துட்டகைமுனுவின் தாயார் அவனைக் கருத்தரித்திருந்தபோது சோதிடர்கள் அவள் பெற்றெடுக்கவிருக்கும் குழந்தையினால் ஏற்படப் போகும் நன்மைகளைப் பற்றி ஆருடம் கூறினர். இலங்கையில் புத்தசமயத்தை ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கச் செய்யும் பெரும்பணியை அக்குழந்தை நிறைவேற்றும் என அவர்கள் கூறினர்.
2. துட்டகைமுனு பிறந்தபோது நவரத்தினங்களை ஏற்றிக் கொண்டு ஒரு கப்பல் இலங்கைக்கு வந்து சேர்ந்தது. இன்னொரு கப்பலில் நிறைய பொன் வந்து சேர்ந்தது.
3. எதிர் காலத்தில் துட்டகைமுனு போருக்குச்

செல்லும் போது அவனை ஏற்றிச் செல்வதற்கான யானை வந்து சேர்ந்த அற்புத நிகழ்வும் இடம்பெற்றது.

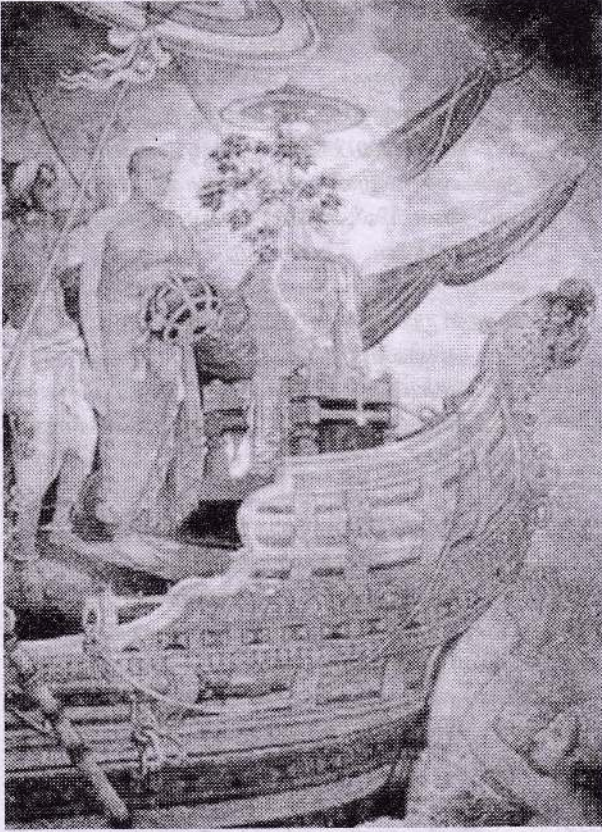
4. இளவரசனாக துட்டகைமுனுவிந்துப் பெயர்சூட்டும் விழாவில் 12000 பிக்குகள் பங்கு கொண்டனர்.
5. துட்டகைமுனுவிற்கும் அவனது சகோதரனுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட சண்டையின் போது, புத்தபிக்குகள் தலையிட்டு அதனைத் தீர்த்து வைத்தனர். அரசியலும் சமயமும் ஒன்றோடொன்று பிணைப்புற்றிருந்தமையை இச்சம்பவம் வலியுறுத்துவதாக விளங்கியது.
6. துட்டகைமுனு போருக்குச் சென்ற போது கொண்டு சென்ற ஈட்டியில் புத்தரின் சின்னம் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது.
7. போரிடச் சென்ற படையணியின் முன்பாக 500 பிக்குகள் அணிவகுத்துச் சென்றனர்.

துட்டகைமுனுவின் ஆட்சி முடிவுற்று 35 ஆண்டுகள் கடந்த பின்னர் தமிழர்கள் ஆட்சியைக் கைப்பற்றி 14 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தனர். தமிழர்களிடமிருந்து மீண்டும் ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய வட்டகாமனி அபயன் பற்றியும் மகாவம்சம் கூறுகிறது. சுருக்கமாகக் கூறப்பட்ட இக்கதையிலும், துட்டகைமுனு கதையில் வெளிப்படும் தமிழர் எதிர்ப்புணர்வு வெளிப்பட்டுத் தெரிகிறது. புத்தம், தம்மம், சங்கம் என்ற மூன்றினதும் முதன்மையையும் மேன்மையையும் வலியுறுத்தும் பௌத்த அரசுக் கோட்பாடு மகாவம்ச நோக்கிலான வரலாற்றில் வெளிப்படுவதைக் காணலாம்.

எல்லாளன்

எல்லாளன் தமிழனாக இருந்தமை அவனது குறையாக மகாவம்சத்தால் கருதப்படவில்லை. அவனை உயர் பண்பாளன் எனவும், “நண்பனுக்கும் பகைவனுக்கும் சமத்துவமான நீதியை” வழங்கியவன் எனவும் அந்நூல் புகழ்ந்துரைக்கிறது. அறநெறி தவறாத அம்மன்னன் இழைத்த தவறு அவன், முய்மணிகளில் ஈடும் இணையற்றதுமான புத்தம் என்பதன் மகிமையை உணராதவனாக தனது பொய்யா(சமய) நம்பிக்கை களைக் கைவிடாதவனாக இருந்தமையே ஆகும். சிங்களவர் அல்லாத ஒருவர் பௌத்தராக இருப்பின் அரசனாக முடியுமா என்ற வினாவிற்கு மகாவம்சத்தில் நேரடியான விடை இல்லை. ஆயினும் தமிழனா எல்லாளன் பௌத்தனாக இருந்திருப்பானேயாகில்

அரசு பதவிக்கு அவன் தகுதியற்றவனாக இருந்திருக்க மாட்டான் என ஊகிக்கலாம். ஏனெனில் பௌத்தனா தலின் விளைவாக சிங்களவராதலும் முடியும் என்பது எட்டாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டதாகக் கருதப்படும் துளவம்சத்தில் வெளிப்படும் கருத்தியல் ஆகும். 18 ஆம் நூற்றாண்டில் கண்டி இராச்சிய காலத்தில் எழுதப்பட்ட துளவம்சம் III என்றும் மூன்றாம் பாகத்தில் தென்னிந்திய நாயக்கவம்சத்தவனும், பௌத்த சமயத்திற்குப் பக்தியோடு ஆதரவையும் வழங்கிய வருமான கீர்த்தி சிறீ இராஜ சிங்களன் என்ற மன்னன் “எமது சிங்கள அரசன்” என்று போற்றப்பட்டிருப்பது கவனிப்புக்குரியது. ஆட்சியாளனின் பிரதானமான பணி பௌத்தத்தைப் பாதுகாப்பதே என்பதே மகாவம்ச நோக்கின் முக்கிய அம்சமாகும்.

வரலாற்றுத் திரிபுகள்

மகாவம்ச நோக்கின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டதாக வரலாற்றாசிரியர்கள் இலங்கை வரலாற்றில் பல திரிபுகளுக்கு இடமளித்தனர். இத்தகைய திரிபுகள் சிலவற்றிற்கு உதாரணங்கள் சிலவற்றை கூறலாம்.

1. விஜயன் வருகைக்கு முற்பட்ட வரலாறு: மகாவம்ச நோக்கிலான வரலாறு கி.மு. 5 ஆம் நூற்றாண்டில் இடம் பெற்றதாகக் கூறப்படும் குடியேற்றத்தில் இருந்தே இலங்கை வரலாற்றைக்கூற முற்படுகிறது. வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முற்பட்ட 10000 ஆண்டுக்காலம் இந்நோக்கிற்கு வெளியே உள்ளது.

2. இலங்கையின் அரசியல் ஒருங்கிணைப்பு: இலங்கையில் பௌத்த சமயம் மகிந்த தேரரால் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட காலத்தில், அனுராதபுரத்தில் நாடு முழுமையையும் ஒன்றிணைத்த அரசு ஒன்று உருவாகியிருந்தது என்பது மகாவம்ச நோக்கின் அடிப்படை

யான அனுமானம் ஆகும். ஆயின் உண்மையில் அக்காலத்தில் பல சிற்றரசுகள் அங்காங்கே சிதறிக் காணப்பட்டன. நட்சத்திரக்கூட்டங்கள் போர் (Galaxy அல்லது மண்டலம்) காணப்பட்ட சிற்றரசுகள் முறையை மண்டல அரசு முறைமை (Galactic Polity) என்றே கூறலாம். பல சிற்றரசுகளில் தேவநம்பியதீசனின் அரசு முன்மை பெற்றதாக இருந்தது; இதனைப் பிற சிற்றரசுகள் அங்கீகரித்தன என்பதற்குச் சான்றுகள் இல்லை.

3. தூட்டகைமுனு எல்லாளன் போர்: தூட்டகை முனு எல்லாளன் போரை சிங்களவர் - தமிழர் போராக மகாவம்சம் சித்திரிக்கிறது. இது மகாவம்சத்தில் காணப்படும் சான்றுகள் கொண்டே உண்மையற்றதென்பது நிரூபனமாகிறது. தூட்டகைமுனு சிங்களவர், எனப் பல சிற்றரசர்களுடன் போரிட்டான். அவனுடன் போரிட்டவர்களான அரசர்களில் சிங்களவர் தமிழர் அல்லாத பிற இனத்தவர்கள் கூட இருந்திருக்கலாம்.

4. இந்தியத் தொடர்பு: மகாவம்ச நோக்கில் வட இந்தியத் தொடர்பு அங்கிருந்து நடைபெற்ற குடியேற்றம், “ஆரியர்” பண்பாடு என்பன அழுத்தம் பெறுகின்றன. இலங்கையில் அலை அலையாக பல குடியேற்றங்கள் நீண்டகால எல்லையில் நிகழ்ந்தன. அவற்றில் பெரும்பாலான குடியேற்றங்கள் தென்னகத்தில் இருந்தே ஏற்பட்டன. வட இந்தியக் குடியேற்றம் என்ற ஒரு நிகழ்வை முன்மைப்படுத்தி எழுதப்படும் வரலாறு தவறானது.

5. தென்னிந்தியக் குடியேற்றம்: இலங்கையின் சனத்தொகையில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய பங்கினர் தென்னிந்தியாவில் இருந்து வந்து குடியேறிகளின் சந்ததியினரைக் கொண்டமைந்தது. இவ்வாறு குடியேறியவர்கள் சிங்கள பௌத்த பண்பாட்டுடன் ஐக்கியமாகினர். தென்னிந்தியாவுடன் இலங்கையின் தொடர்பு ஐக்கியமும் முரண்பாடும் என்ற இரு அம்சங்களும் கலப்புற்ற ஒன்றாகும்.

மேலே குறிப்பிட்ட விடயங்கள் ஒவ்வொன்றும் விரிவாக ஆராயப்பட வேண்டியவை. இவற்றோடு தொடர்புடைய வேறுபல விடயங்களும் உள்ளன. அவை பற்றி இங்கு விரித்துரைத்தல் இயலாது. வட இந்தியாவில் இருந்து புகுந்த அனைத்தும் நல்லவை; தென்னிந்தியாவில் இருந்து வந்த அனைத்தும் தீமை யாவை என்ற நோக்கு முறை பல வரலாற்றுத் திரிபுகளுக்கு இடமளித்ததுள்ளது. மகாவம்ச நோக்கு முறையால் இடம் பெற்ற வரலாற்றுத் திரிபுகள் திருத்தப்படுதல் வேண்டும்.

இக்கட்டுரை மானிடவியலாளர் எச்.எல்.செனி விரத்தின “Identity and the Conflation of Past and Present” என்ற கட்டுரையில் “இலங்கை வரலாறு பற்றி மகாவம்ச நோக்கு” (the Mahavamsa View of SriLankan History) என்னும் உபதலைப்பில் கூறியிருக்கும் கருத்துக்களைத் தொகுத்தும் சுருக்கியும் தமிழில் கூறும் முறையில் அமைந்துள்ளது. எச்.எம். செனிவிரத்தின பதிப்பித்து வெளியிட்ட “Identity Consciousness and The Past” என்ற நூலின் முதலாவது அத்தியமாக மேற் குறிப்பிட்ட கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

ஆதாரம்:

Identity Consciousness and the past. ED.H.L.Seneviratne Oxford University Press(1997) pp. 6-13

மாண்பீடந்த காப்பு

1990 டிசம்பர்; சாலை பத்து மணி

பருத்தித்துறை நகரை அடைவதற்காகக் கிழக்குத் திசை நோக்கி சைக்கிளை மிதிக்கிறேன். முன்பனிக்கால முகவெய்யில் முகத்தில் அறைகிறது. காற்சட்டைப் பையை அவ்வப்போது தொட்டுத் தடவிப் பார்த்து அப்பொருள் பத்திரமாக இருப்பதை உறுதி செய்து கொள்கிறேன்.

ஓராங்கட்டைச் சந்தியை அடைகிறேன். பருத்தித்துறை-யாழ் பிரதான வீதியில் ஏறி வடக்குப் பக்கமாகத் திரும்புகிறேன். அவ்வீதி வழியே நூல் நிலையத்தைக் கடந்த பிறகு, பழைய நகரம் வரையில் வீதியின் இரு மருங்கிலும் நகைக் கடைகள் தெரியனகா அமைந்திருக்கின்றன. அவற்றுள் சில கடைகளை மனதில் தெரிவு செய்து கொள்கிறேன்.

இப்போது மெத்தைக் கடைச் சந்திக்கு வருகிறேன். மேற்குப் புறமாகவுள்ள கடையினுள் நுழைகிறேன். கண்ணாடி மேசையில் தங்கம் நிறுக்கும் தராசு ஒன்று கிடக்கிறது. அதனருகே இருபது வயது மதிக்கத் தக்க இளைஞன் ஒருவன் இருக்கிறான். பத்தடி தூரத்தில், சுவரின் மூலையில் ஐம்பது வயது மதிக்கத் தக்க ஒருவர் கதிரையில் சாய்ந்து அமர்ந்திருக்கிறார். சிகையை மேவி இழுத்திருக்கிறார். நெற்றியில் குங்குமக்குறி இலங்குகிறது. தொப்பையும் இருக்கிறது. வெண்ணிற ஆடையோடு இருக்கும் அவர் அந்த இளைஞனுக்கு உத்தரவு போடும் தோரணையைப் பார்க்கையில் அவர்தான் முதலாளி என விளங்குகிறது.

யாரோடு பேசுவது என நான் திக்குமுக்காடுவதை அவதானித்த முதலாளி “சொல்லுங்கோ” என்கிறார்.

“காப்பு ஒன்று விற்க வேணும்... இங்கை எடுப்பீங்களோ?” என்று தாழ்ந்த குரலில் கேட்கிறேன்.

அவர் அந்த இளைஞனிடம், “என்னண்டு பார்” என்கிறார்.

அந்த இளைஞன் என்னிடமிருந்து காப்பை வாங்குகிறான். ஒப்பமான கருங்கல் துண்டு போன்ற தட்டைக்கல் ஒன்றின் மீது காப்பின் ஓரத்தை நன்றா உரோஞ்சுகிறான். பிறகு கல்லில் அடைந்து கிடக்கும் துகள்கள் மீது நைத்திரிக் அமிலத்தின் துளியொன்றை இட்டுக் கூர்ந்து கவனிக்கிறான் மீண்டும் ஒரு முறை செய்ததைச் செய்து விட்டு, “இருபது கரட்” என்கிறான் கண்ணாடி மறைப்பில் கிடக்கும் தராசில் காப்பினை எடையிட்டுவிட்டு, “முக்கால் பவுண் இருக்குது” என்கிறான்.

நான் முதலாளியைப் பார்க்கிறேன் இவர் என்னைப் பார்த்தவாறே சிறு குச்சியால் பல்லுக் குத்திக் கொண்டிருக்கிறார். முன் பின் பழக்கமில்லா ஒருவரின் முன்னிலையில் எவ்வித கூச்சமுமின்றி பல் குத்துகிறார் எனின் அவர் என்னை ஒரு மனிதனாகவே கணக்கெடுக்கவில்லை. எதிரேயிருக்கும் கண்ணாடியில் என் முழு உருவமும் விம்பமாகத் தெரிகிறது. முகத்தில் வியர்வைத் துளிகள் அரும்பிக் கிடக்கின்றன.

கடந்த ஜீன் மாதத் தொடக்கத்தில் நாட்டில் ஏற்பட்டிருந்த போர்ச் சூழலினால் காங்கேசன்துறை சீமெந்துத் தொழிற்சாலை இயங்கா நிலைக்கு வந்துள்ளது. அங்கு மேற்பார்வையாளராகப் பணியாற்றி வந்த என் நிலை என்னவாகும் என்பது சொல்லித் தெரிய வேண்டியதில்லை. ஆயினும் அந்நிறுவனம் இருப்பத் தைந்து சதவீத வேதனத்தை இப்போதும் வழங்கி வருகிறது. வேலையின்றித் தரப்படும் வேதனத்தை நான் மதிக்கிறேன்; அந்நிறுவனத்திற்கு நன்றியுள்ளவனாகவும் இருக்கிறேன். பொருளாதாரத் தடையினால் அத்தியாவசியப் பொருட்களின் விலையானது யானை விலை குதிரை விலை என்றாகிவிட்டது. மூன்று பிள்ளைகள் உள்ள என் குடும்பத்தை வாழ வைக்க பெறும் சம்பளம் போதுமானதாகவில்லை துண்டுவிழும் தொகையை ஏலவே வைப்பகத்திலுள்ள தேட்டத்தைக் கொண்டு சரி

செய்து வந்திருக்கிறேன். இப்போது அத் தேட்டமும் காற்றுப்பட்ட கற்பூரம் போல்கரைகிறது.

இதற்கு மேல் பிள்ளையார் கதை விரதம் தலையைப் பிய்த்துக் கொள்ளச் செய்கிறது. ஊர்ப் பிள்ளையார் கோயிலில் நாளை மறுநாள் எம் குடும்பப் பூசை வருகிறது ஆகக் குறைந்தது ஆயிரம் ரூபாய் களாவது தேவைப்படும். என் மனைவியோ தன்னிடமிருக்கும் தங்கக் காப்புகளில் ஒன்றை விற்றுவிட்டால் இப்போதைய நெருக்கடியை சமாளித்து விடலாம் என ஆலோசனை கூறுகிறாள். காப்பை அடைவு வைத்தால் அநியாய வட்டி தான் பெருகும். வருமானம் வருகின்ற வழி அடைபட்டிருக்கும் போது அடைவு வைப்பதை விட விற்றுவிடுவதே சிறந்தது. பிறகு வருமானம் வரும் போது வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்பதே அவளின் வாதம். மனைவியின் மந்தனம் எனக்கு ஏற்புடையதாக இருந்தாலும் அக் காப்பை விற்பதற்கு என் மனதில் இடமிருக்கவில்லை. திருமணத்தைத் தொடர்ந்து வந்திருந்த அவளது முதலாவது பிறந்த நாளுக்கு நான் அவளுக்குப் பரிசளித்த ஒரு சோடி காப்புக்களில் இதுவும் ஒன்று என்பதனால் ஏற்படுகின்ற மனத் தடை அது. அவளின் கொழு கொழு கையில் கிடந்து அலங்கரித்த பொழுதுகளை எண்ணிப் பார்க்கிறேன். மனத்தாங்கலாகவிருக்கிறது. பின்னர் அவள் பல தரப்பட்ட நியாயங்களைக் கூறி என்னிடம் தந்து என்னை வழியனுப்பியும் வைக்கிறாள்.

பருத்தித்துறைக்கு வந்து முதலாவது நகைக் கடைக்குள் நுழைந்த போது கண்ணாடி மேசைக்குப் பின்னால் இருந்தவர். “வாங்கோ, அண்ணை” என இன் முகத்தோடு வரவேற்கிறார்.

என் வாயிலிருந்து வார்த்தை வரத்தயங்கியது.

“சொல்லுங்கோ அண்ணை. என்ன வேணும்?” என்னைப் பேசத் தூண்டுகிறார்.

“காப்பு ஒண்டு விற்கிறதுக்குக் கொண்டு வந்தனான்” என நான் கூறியதும் அவரின் முகம் பிரகாசம் இழக்கிறது. முகத்தைக் கோணலாக்கியவாறு, “நாங்கள் பழைய நகை வாங்கிறேல்லை” என்கிறார். அவரின் ஏனோதானோ என்ற குரலில் ஏமாற்றம் தெரிகிறது. நான் கடமைக்காக ஒரு சிரிப்பை எறிந்து விட்டு வெளியே வருகிறேன்.

புதிய சந்தையோடு ஒட்டினாற் போல் கிடக்கும் நகைக்கடைக்கு அடுத்ததாக வருகிறேன். அங்கு நடுத்தர வயதுடைய ஒருவர் இருக்கிறார். “வாங்கோதம்பி வந்து இருங்கோ” என்கிறார்.

புன்முறுவலை வரவழைத்துக் கொண்டு, “காப்பு ஒண்டு விக்க வேணும்... இங்கு எடுப்பீங்களோ?” என்று கேட்கிறேன்.

“ம்... இருங்கோ” என்றார். சிரிக்க சிரமம் படுகிறார்.

காப்பை அவரிடம் கொடுக்கிறேன் அவர் அதை வாங்கி உரைத்துப் பார்த்துவிட்டு, “இருபது கரட்” என்கிறார்.

“இதை வாங்கிற போது இருபத்திரண்டு கரட் எண்டவை...” நான் வார்த்தையை இழுத்து விழுங்குகிறேன்.

“அப்ப நான் என்ன, பொய் சொல்லுறனோ?” அவரின் கோபம் ஓர் அலட்சியப் புன்னகையாக

வெளிப்படுகிறது.

“இல்லை, நான் அந்த அர்த்தத்தில் சொல்லைல்லை. எனக்குத் தெரியாது, அதான் கேட்டன்.” சமாளிக்கிறேன்.

அவர் காப்பை எடையிட்டு விட்டு, “முக்கால் பவுண் இருக்கிறது, 2450 ரூபா தரலாம்” என்கிறார்.

மூவாயிரம் ரூபாய்களுக்குக் கிட்டவாக வரும் என்று கூறியே இக் காப்பை மனைவி என்னிடம் கொடுத்தாள். ஆகையால் அவர் கூறிய விலை தோதுப்படவில்லை என்கிறேன். அவர் முகத்தைச் சுழித்துக் கொண்டு காப்பை கண்ணாடி மேசையில் தடார் என வைத்து என்னை நோக்கி அதைத் தள்ளி விடுகிறார். வாங்கும் போது கத்தரிப்பூ நிறத்தாளினால் சுற்றி இருக்கையிலும் தந்த காப்பு அது. இப்போது பலசரக்குக் கடையில் சில்லறைக் காசை அடித்து வைப்பது போல் அலட்சியமாக வைக்கிறார். இவரின் செயலால் காப்பை அவமதிக்கிறாரா அல்லது அதை ஏந்தி வந்த என்னை அவமதிக்கிறாரா என விளங்கவில்லை. அங்கிருந்து அமைதியாக வெளியேறுகிறேன்.

இப்போது மூன்றாவதாக இக்கடைக்கு வந்து சேர்கிறேன். அந்த இளைஞன் மீண்டும், “அண்ணை, இருபது கரட்; முக்கால் பவுண்” என்கிறான். நான் கொண்டு வந்த நகை இருபத்திரண்டு கரட் அல்ல என இப்போது சந்தேகமின்றி நம்புகிறேன். என்னை ஏமாற்றி நகை விற்பவரின் மீது கோபம் வருகிறது. இனி ஒரு போதும் அவனிடம் நகை வாங்குவதில்லை என எண்ணுகிறேன்.

அந்த இளைஞன் முதலாளியைப் பார்க்கிறான்.

“2550 ரூபா வரும்” என்கிறார் முதலாளி.

என் தயக்கத்தைக் கண்ட முதலாளி, “என்ன யோசனை? தாற காசு போதாது எண்டு நினைக்கிறீங்களோ?” என்று கேட்கிறார். குமின் சிரிப்போடு என்னைப் பார்க்கிறார். அது ஓர் ஏளனமான பார்வை என்று கூடக் கூற முடியாது; அதைவிடத் தரந்தாழ்ந்தது; ஒரு நாறல் பார்வை அது. “வேண்டாம் எண்டால் போங்கோ. இந்த நகைக்கு இங்கை எங்கையுமே இவளவு காசு தர மாட்டினம். நீங்கள் இப்ப போனாலும் திரும்பி இஞ்சை தான் வருவீங்கள்” என்கிறார். தான் ஒரு நேர்மையானவன் என்ற பெருமையும் அவரிடமிருந்து வெளிப்படுகிறது.

அப்போது என் வயதை ஒத்த ஒருவர் உள்ளே வருகிறார். முதலாளி சடுதியாகப் பல்சுத்திக் குச்சியை காலடியிலிருக்கும் குப்பைக் கூடைக்குள் போட்டு விட்டு எழுந்து நிற்கிறார். “உங்களைத் தான் இவளவு நேரமும் பாத்துக் கொண்டு நிண்டனான்.” எனப் பல்லைக் காட்டிச் சிரித்தவாரே கண்ணாடிப் பெட்டிக்குள்ளிருந்த இரட்டைப் பட்டுச் சங்கிலியை எடுத்துக் கொடுக்கிறார். கத்தரிப்பூ நிறத் தாளின் மீது அச்சங்கிலி பத்திரமாகக் கிடக்கிறது. வந்தவர் அதை எடுத்துத் திருப்தியோடு பார்க்கிறார்.

“யோசிக்காதயுங்கோ... இருபத்திரண்டு கரட் தான் சரியா ஆறு பவுண் இருக்கு” என்ற முதலாளி, அந்த இளைஞனிடம், “அண்ணைக்கு குடிக்க ஏதாவது கொண்டு வா” என்கிறார். அவர் என்ன செய்யப் போறீங்கள்?” என்று அவசரத் தொனியில் கேட்கிறான்.

“திருப்பித்தாங்கோ”

அவன் காப்பை கண்ணாடி மேசையில் வைத்து

விட்டு நகர்கிறான். நகை என்ற அந்தஸ்தை இழந்து விட்டது போல் அக்காப்பு தனித்துக் கிடக்கிறது. அதை அள்ளியெடுத்துக் கொள்கிறேன். கண்ணாடியில் மிடுக்கான மீசையோடு தோன்றும் என் விம்பத்தைக் காண என் மீது எனக்கு பாவமாக இருக்கிறது. போய் வருகிறேன் என்று சொல்லிக் கொள்ள அங்கு யாரும் என்னைப் பொருட்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. வெளியே வருகிறேன்.

சைக்கிளில் ஏறி வந்த வழியே திரும்புகிறேன். விக்னேஸ்வரா ஜீவலரிஸ் என்ற பெயரோடு ஒரு கடையைக் காண்கிறேன். கடைக்குச் சற்றுத் தொலைவில் ஓரமாக சைக்கிளை நிறுத்துகிறேன். சாற்சட்டைப் பையிலிருந்த காப்பைக் கையிலெடுத்துப் பார்க்கிறேன். இக் காப்பை என் மனைவி மிகவும் கவனமாக கையாண்டு வந்தாள்; இக் காப்பை அணிந்த படி உறங்கக் கூட மாட்டாள். இப்போதும் ஐந்து ஆண்டுகளின் பின்பும் கூட ஒரு நெளிவு கூட இல்லாது வட்ட வடிவமாக இருக்கிறது. என் கைக்குட்டைக்குள் அக் காப்பை வைத்துச் சற்றுக்கிறேன். இரு கைகளுக்கும் நடுவே வைத்துப் பலங்கொண்டு அழுத்துகிறேன். “சடக்” என்ற ஒலி கேட்கிறது. கைக்குட்டையை விலக்கிப் பார்த்த போது காப்பு இரண்டாக உடைந்து முறுக்குத் துண்டுகள் போல் கிடக்கின்றன. காப்பு உடையும் தருணத்தில் என்னுள் பல உணர்வுகள் ஒரு கணம் கிளர்ந்தெழுகின்றன. அவள் எப்போதும் என்னருகே இருப்பது எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். அவள் அருகே இல்லாதது தான் எனக்குப் பிடிக்கிறது.

உடைந்த துண்டுகளோடு அந் நகைக்கடைக்குள் நுழைகிறேன். அங்கு ஓர் இளைஞன் இருக்கிறான்.

“வாங்கோ, உள்ள வாங்கோ” சிரிப்போடு அழைக்கிறான்.

“தம்பி, உடைந்த காப்பு ஒண்டு கிடக்கு எடுப்பீங்களோ?”

“தாங்கோ, பாப்பம்” உடைந்த துண்டுகளை வாங்கிப் பார்க்கிறான். “நல்ல தரமான காப்பு ச்சே, உடைஞ்சு போச்சு.” அவன் கவலை அடைவது போல் தெரிகிறது. “இந்த ஏ காப்பு நித்தப் பாவனைக்குச் சரிவராது வேறை நல்ல மொடல் கிடக்கு பாக்கிரீங்களோ?” ஆர்வத்தோடு கேட்கிறான்.

“இதன்ர சோடி வீட்டில கிடக்கு” என்கிறேன்.

“ஆ...ங், உடைஞ்சு காப்பை வீட்டை வைச்சிருக்க எல்லோரும் விரும்புறேல்லை. அதுதான் உங்கட வைஃப் இதை விற்கக் குடுத்திருக்கிரா போல” என அவனாகவே ஒரு தீர்மானத்திற்கு வருகிறான். அது எனக்குச் செளகரியமாகப்படுகிறது.

அவன் தங்கத்தை உரைத்துப் பார்த்து விட்டு, “இருபது கரட், முக்காப் பவுண் இருக்கு. 2750 ரூபா தரலாம்” என்கிறான்.

நான் தலையசைக்கிறேன். அவன் இழுப்பறையிலிருந்து காசுத்தாள்களை எடுத்து எண்ணும் போதே நானும் கண்களால் எண்ணி விடுகிறேன். அவன் காசைத் தந்த போது அதை அப்படியே வாங்கி சட்டைப் பையில் திணித்து விடுகிறேன். அவன் என்னை மேலுங் கீழுமாகப் பார்த்து விட்டு, “எண்ணிப் பாருங்கோ” என்றான்.

“தேவையில்லை, தம்பி”

நான் விடைபெற்று எழுந்த போது, “இனி நகை ஏதும் செய்யிறது எண்டால் இங்கை வாங்கோ, சேர்” என்கிறான்.

இப்போது மரியாதை கிடைக்கிறது போல் உணர்கிறேன்.

“வாறன் தம்பி” என்று விட்டு, வெளியே தரித்து நிற்கும் என் சைக்கிளை நோக்கி நடக்கிறேன். ●

சிறு அரவத்தையும் கூர்ந்து கேட்கும்
அகோர தனிமையில் மெல்லிசையென
நெஞ்சில் புகுகிறாய் நீ

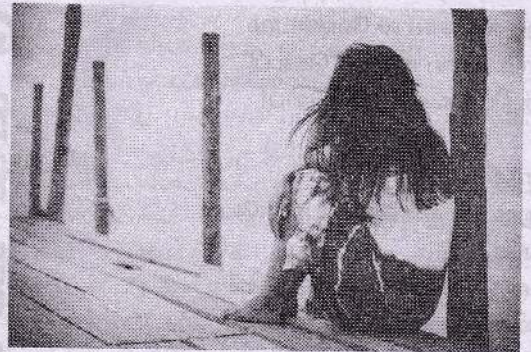
உன்னை என்னிடம் நெருங்கிவரச் செய்யும்
மந்திர வார்த்தைகளை நான்
மெல்ல மெல்ல முணுமுணுக்கின்றேன்

கேட்க யாருமில்லாத போதும்
உன் புகழை உரக்கப் பாடுகின்றேன்.

தாழ்ப்பாளர் போடப்பட்ட அறைக்குள் இருந்து
என் கோரத் தனிமையை
கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் வெளியேற்றி
அறை முழுவதும் நீயே நிரம்பி நிற்கின்றாய்

யுகாந்திரத் தனிமை

-ருஸ்னா நவாஸ் (மாவனல்லை)-

அன்பனே!

என் மன அறைக்குள் நுழைந்த
உன்னைக் கொண்டாடித்தீர்க்க
யுகாந்திரத் தனிமையை யாசிக்கிறேன்

பல்கலைக் கழகந் தன்னில்
படிக்கவே சென்றீர் அன்பு,

பாவையாம் நானோ

இங்கு

படுகிறேன் நெடுகத் துன்பம்

சொல்லவே முடிவதில்லை

சோதனை

உம்மோ டெனக்கும்

காதலால் கட்டுண்டாலே

கவலைதான் போலும் அன்பே!

என்னதான் நானும் நீரும்

அன்பினால் கட்டுண் டாலும்

தூரத்தில் இருக்கும் போது

சொல்லொணாத் துயரம் தானே!

முன்னரோ கடிதம் நூறு

முழுமையாய் எழுதுவீரே!

இப்போது மட்டும் ஏனோ

இரண்டொன்றாய்க் குறைஞ்சு போச்சு?

எஸ் எம் எஸ் பண்ணக்கூட

எண்ணமே இல்லைப் போலும்!

அன்பரே, ஒன்று சொல்வேன்

அவசியம் நினைவில் கொள்ளும்

நானொரு சீவன்

இங்கே

இருப்பதை மறக்க வேண்டாம்.

கம்பலில் அழகாய் நல்ல

கன்னியர் இருப்பார் கள்தான்

அதற்காக

நீரும் வீணாய்

அவர் பின்னே வழிய வேண்டாம்

அடிக்கடி சிரிச்சுக் கதைத்து

ஆறுதல் சொல்ல வேண்டாம்

நெருக்கமாய் நின்று “செல்பி”

எடுத்திட வேண்டாம் அன்பு!

இராத்திரி

நானும் ஓர் கனவுதான் கண்டேன்

அங்கே

நீர் ஒரு பெண்ணின் கழுத்தில்

தாலியைக் கட்டல் பார்த்தேன்

நானோ

விறைச்சுப் போய் நின்றேன்

பின்னர்

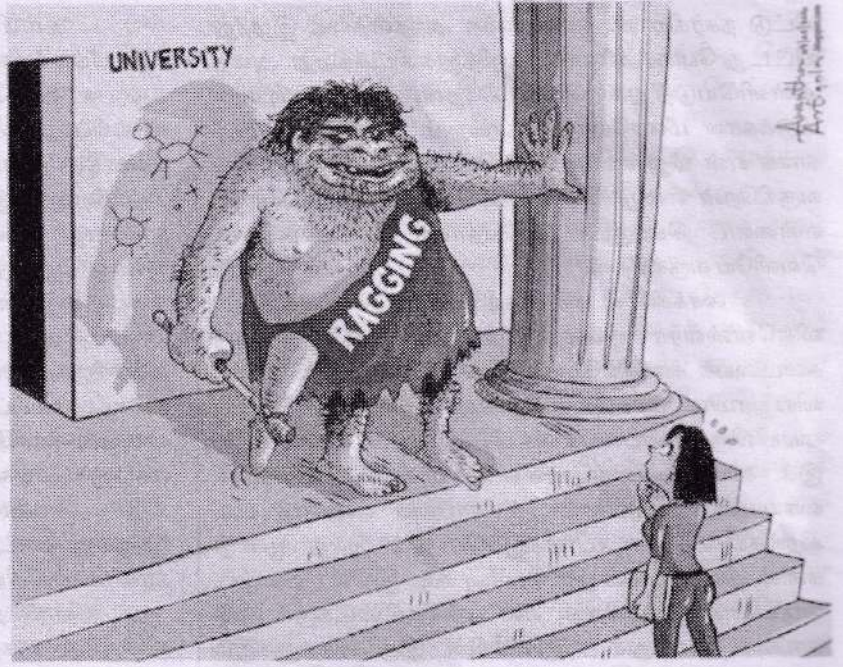
விக்கியே அழுது விட்டேன்

அம்மா

“விடிஞ்சுதான் போச்சுப்

பிள்ளை எழும்படி”

என்றாள்

நானை நீர் உயர வேண்டும்!

துரை. மனோகரன்

அன்பே,

என்னை நீர் மறந்திடாதீர்

ஏங்கிநான் செத்துப் போவேன்.

அன்பே,

உம்மையே பார்க்க

ரொம்ப ஆசையாய்க் கிடக்கு

அதனால்

அடுத்த “லீவு”க் கொடுக்கால்

வந்துதான் போனால் என்ன?

சொல்லலாம் கதைகள் நூறு

ஆனால்

இப்போதே சொல்ல மாட்டேன்

ஆசையாய் நேரேவந்து

அருகில் நீர் நிற்கும்போது

அன்புடன் கையைத் தொட்டு

ஆவலாய்க் கதைப்பேன் அன்பே!

பல்கலைக் கழகத் துக்குப்

படிக்கவே போன நீரும்

புதியதாய் வருகை தாற

பிள்ளைகள் எவரும் வருந்த

“ராக்கிங்”கும் பண்ண வேண்டாம்

இராட்சதன் ஆக வேண்டாம்

படிப்பிலே கவனம் செலுத்திப்

பாரினில் பெயரை வாங்கும்

நல்லதோர் பட்டம் பெற்று

நானை நீர் உயர வேண்டும்!

கையெழுத் திட்டாள்

உங்கள் காதலி

கமலச் செல்வி.

கலைகளும் பண்பாட்டுக் கைத்தொழிலும் தமிழ்ச் சூழலை அடிவொற்றிய ஓர் உசாவல்

LDI'க்கீழ் தோடர்ச்சியான சிந்தனை வளர்ச்சியில் உருவாக்கம் பெற்ற ஒரு கருத்து வடிவமே "பண்பாட்டுக் கைத்தொழில்" (cultural industry) தியோடர் அடோர்னோ மக்ஸ் ஹெர்கிமேர் ஆகியோர் ஒன்றிணைந்து அந்த கருத்து வடிவத்தை முன் வைத்தனர்.

தமிழ்ச் சூழலில் எழு கோலம் பெற்று வரும் சமகாலக் கலை இலக்கியப் புனைவுகளின் கூட சுவறல்களை ஆழ்ந்து விளங்கிக் கொள்வதற்குரிய ஒரு கோட்பாட்டு வரைபாக அந்தக் கருத்து வடிவத்தை பயன்படுத்தலாம்.

கலை இலக்கியங்களைத் தமது நெடுவலைக்குள் திசை திருப்பிவிடும் செயற்பாட்டைமேலோங்கிய வெகுசன ஊடகங்கள் சாதாரணமாக மேற் கொண்டு வருகின்றன. வாழ்வின் இருப்பையும் சமூக நடப்பியலையும் அறிந்து கொள்ள முடியாதவாறு கலை மாயைகளை உருவாக்கும் அவற்றின் செயற்பாடுகள் பொதுவாக புரிந்து கொள்ளப்படுதல் இல்லை.

மலினப்படும் சுவை மட்டங்களுக்குக் கலை இலக்கியங்களை இழந்து வருதலும் இலாப நோக்கினுக்கு அவற்றை இரையாக் கிவிடுதலும் சாதாரணமான அலங்காரங்களினால் முன்னெடுக்கப்பட்டு வருகின்றன.

வர்த்தக மயமாக்கப்படும் கலைகள் போலியான உளவியல் தேவைகளை உருவாக்குகின்றன. நடப்பியல் சார்ந்த உளவியல் தேவைகளாகிய விடுதலை ஆக்க மலர்ச்சி அன்னியமாகாத மகிழ்ச்சி முதலியவை தள்ளுபடி செய்யப்படுகின்றன. நிஜ வாழ்கையிலேயே எட்டுப்பட முடியாத தேவைகளே தூண்டப்படுகின்றன.

செயலாக் கமற்ற மனித உருவாக்கமே நிகழ்த்தப்படுகின்றது.

முதலாளிய வகுப்பினரால் உருவாக்கப்படும் சேவைகளும் பொருள் களுக்கும் அடிமையாகி நிற்கும் செயலாக்கமின்மையை (passivity) வளர்த்தெடுகின்றது. கலை என்பது வெறும் நுகர்ச்சிப் பொருளாகவே கையளிக்கப்படுகின்றது. அதன் சமூக விளைவு தரும் பரிமாணங்கள் அழிக்கப்படுகின்றன.

தெறித்துச் செயற்படும் மனித ஆற்றல் முடக்கப்படுகின்றது. நடப்பு வாழ்கையின் அழுத்தங்களை மாற்றமுடியாத பணிவு (docile) நிலைக்கு மனிதர் மாற்றப்படுகின்றனர் பெரும் படியாக சிலையில் பொருள்களை உற்பத்தி செய்து சந்தைக்கு விடுதல் போன்று கலை இலக்கியங்களும் நோக்கப்படுகின்றன. விளம்பரச் செயற்பாடுகள் கலைகளிலும் நீட்சி கொள்ளத் தொடங்கிவிட்டன.

முதலாளிய விருப்பத்துக்கும் தேவைகளுக்கும் ஏற்றவாறே கலை இலக்கியங்கள் கையாளப்படுகின்றன. ஊக்குவிக்கவும் படுகின்றன. முதலாளிய உற்பத்தி வலையமைப்புக்குள் அனைத்து கலை இலக்கியங்களும் கொண்டு வரப்பட்டன. அந்த வலையமைப்புக்குள் பழக்கப்பட்ட வர்களாக மககள் மாற்றியமைக்கப்பட்டு வருகின்றனர்.

நவீன முதலாளியம் உருவாக்கும் நுகர்ச்சிச் செய்திகளே

வெகுசன ஊடகங்களாற் கையளிப்புச் செய்யப்பட்ட வண்ணமுள்ளன. அந்தச் செய்திகளுக்கு ஏற்றவாறு மக்களின் நடை உடை பாவனைகள் மட்டுமன்றி கலைச் சுவையும் மாற்றியமைக்கப்படுகிறது. சுரண்டற் செயற்பாடுகள் மேலும் பரவலாகவும் வலிதாகவும் முன்னெடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஆளும் வகுப்பினரின் பலம் வாய்ந்த கருவியாகப் பண்பாடு கையாளப்படுகின்றது. முதலாளியமும் ஆட்சி முறைமையும் ஒன்றிணைந்துள்ள நிலையில் அது சாத்தியமாகின்றது.

கலைகளும் வர்த்தகமாக்கப்படுதலும் ஒன்றிணைக்கப்படுகின்றன. அழகியலும் மலினமான பொழுதுபோக்கும் ஒன்றிணைக்கப்படுகின்றன. கலைகள் மட்டுமன்றிக் கலைஞர்களும் வர்த்தகப் பிடிக்குள் சிக்க வைக்கப்படுகின்றனர். தியோடர் அடோர்னேவும் மாக்ஸ் ஹெர்கேய்மரும் முன் வைத்த பண்பாட்டுக் கைத்தொழில் தொடர்பான கருத்துக்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டுச் சூழலில் கலை இலக்கியங்களின் நிலையை மார்க்சிய நோக்கில் மேலும் விளக்கலாயின. மார்க்சியத்தின் இயங்கியல் பொருள் முதல்வாத அணுகு முறையினையும் வரலாற்றுப் பொருள் முதல் வாத அணுகு முறையினையும் அவர்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியின் கலை இலக்கிய நிலைவரங்களுக்குப் பயன் படுத்தினர். அவர்களின் எழுத்தாக்கங்கள் மார்க்சியத் தளத்தில் நின்று மேலெழுந்த உற்றறி கோட்பாட்டை (critical theory) வலிமைபெறச் செய்தன.

இன்றைய தமிழ்ச் சூழலில் மேலெழுந்து வரும் தொலைக்காட்சித் தொடரிகள் வர்த்தக சினிமா ஆடல் பாடல் முதலாம் வர்த்தக அரசாங்க நிகழ்ச்சிகள் வர்த்தகப் பேச்சுக் கலை முதலியவை “பண்பாட்டுக் கைத்தொழில்” என்ற கருத்து வடிவத்துக்கு அணிசேர்க்கும் வகையில் எழுக்கோலம் பெற்று வருகின்றன.

வர்த்த சினிமாவும் தொலைக்காட்சியும் பெரும் முதலீடுகளைக் கொண்ட வர்த்தக நோக்குடையவை. இலாபமீட்டலே அவற்றின்தலையாய நோக்கம். தமிழ்ச் சூழலில் இன்று மலிந்துள்ள போலிச் சுவைகளையும் மலின்பட்ட அழகியல் அளவீடுகளையும் பரவ விடுவதில் அவை பெரும் பங்கை வகிக்கின்றன.

அவை நிகழ்த்தும் கருத்தேற்றங்கள் போலியான இலட்சிய வாழ்வுக்கு இட்டுச் செல்கின்றன. அவ்வகையான சிந்தனைகளே தமிழகத்து அரசியலையும் வழி நடத்துகின்றது “பெரும் பாழ் நிலத்தில் மக்கள் உலாவவிடப்படுகின்றார்கள்” என்ற நியூட்டன் மினோவின் கூற்று தமிழ்ச் சூழலுக்கும் பொருத்தமுடையதாகின்றது. உடனடி இன்பத்தையும் நீண்டகால அறிவு வறுமையையும் தோற்றுவிப்பதில் வர்த்தக சினிமாவும் வர்த்தக தொலைக்காட்சியும் பெரும்பங்காற்றுகின்றன.

அவற்றைப் பார்ப்போரிடத்து ஏற்படும் உளவியல் தாக்கங்களுள் தலையாய நிலையில் இருப்பது தன்னிலை (self) பற்றியது. அதாவது பார்போரிடத்து தன்னிலை பற்றிய தவறான எண்ணம் ஊட்டம் செய்யப்படுகின்றது. தாம் போதாத நிலை மீலும் தரம் குறைந்த நிலையிலும் இருப்பதான விசை கையளிக்கப்படுகின்றது. ஒடுக்கு முறையும் சுரண்டலும் மேலாதிக்கமும் மிக்க சமூகக்கட்டமைப்பை மாற்றியமைப்பதற்குரிய வலுவற்றவர்களாக மக்கள் மாற்றியமைக்கப்படுகின்றனர். பணிந்து ஒதுங்குதல் நிலைக்கு மனிதர் உறையவைக்கப்படுகின்றனர் வலியை மாற்றியமைப்பவர்களாக அன்றி வலிகம்பவர்களாகவும் மாற்றப்படுகின்றார். அத்தகைய ஒரு நிலை மேலாதிக்கம் செலுத்துபவர்களுக்குச் சாதகமானதாக அமைகின்றது.

தமிழ்ச் சமூகத்தில் இன்று இடம் பெற்று வரும் வாசிப்பு வீழ்ச்சிக்கும் வன் செயல் பெருக்கெடுப்புக்கும் குடும்ப உறவுகளின் வீழ்ச்சிக்கும் வர்த்தக சினிமாவும் தொலைக்காட்சித் தொடரிகளும் பெருமளவில் தூண்டு கோல்களாக இருக்கின்றன.

அவை உருவாக்கிய மனக் கோலங்கள் வெளி நாட்டு உதவிகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. கிராமிய மட்டங்களில் தொழில் விருத்திக்கு நிதியீட்டம் பயன்படுத்தப்படாது. ஆலயங்களின் ஆடம்பரக் காட்சிகளுக்குப் பயன்படுத்தப் படுதல் பண்பாட்டுக் கைத்தொழில்களின் கருத்தேற்றத்தின் வெளிப்பாடாகின்றது. மன அமைதியை ஆடம்பரம் தொலைத்துவிடுகின்றது. “மரக்குடிலிற் கண்ட சிவன் மாடத்தில் இல்லையடி” என்பது சித்தர் வாக்கு வர்த்தக நோக்கிலும் கவர்ச்சியிலும் ஆலயங்களைப் பார்க்கும் மரபு தோற்றம் பெற்றுள்ளது.

தமிழ்ச் சமூகம் பற்றிய திரிபுக் காட்சிகளே வர்த்தக சினிமாவினாலும் தொலைக்காட்சித் தொடரிகளாலும் கையளிக்கப்படுகின்றன. வினைத்திறன்

குன்றிய சமூக உருவாக்கமே அவற்றால் தூண்டி விடப்படுகின்றது.

தமிழ்ச் சூழலில் நிலை பேறு கொண்டுள்ள செவ்வியல் இசை (கருநாடக இசை) செவ்வியல் ஆடல் (பரதநாட்டியம்) சமூகத்தின் சமமின்மையையும் சமூக மேலடுக்கினரையும் பாதுகாக்கும் கலைக் கையளிப்பையே மேற் கொண்டு வருதல் பண்பாட்டுக் கைத் தொழிற் செயற்பாடுகளுக்கு ஒப்புமையாகின்றது. மேலும் அக்கலைகளின் அறிக்கைகள் வர்த்தக மயமாக்கலுக்கு உள்ளாக்கப்படுகின்றன.

முதலாளியத்தின் ஒரு பரிமாணமாகிய தனி யுரிமையானது தமிழரின் செவ்வியற் கலைகளிலும் வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. கருநாடக இசை மற்றும் பரத நாட்டியம் என்பவை சமூகத்தின் மேட்டுக்குடியினருக்கு உரியவையாகக் கட்டமைப்பு செய்யப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் விளிம்பு நிலையினர் உச்சங்களை எட்டுதல் சாத்தியமற்றதாகப்பட்டுள்ளது.

மேலையுலகில் செவ்வியல் இசை வர்த்தக மயமாக்கப்படுதலின் பிரதிகூலங்கள் விரிவான ஆய்வுகளுக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றன. கலைஞர்களின் ஆக்கங்கள் ஒப்பந்தங்கள் வாயிலாக விலைக்கு வாங்கப்படுகின்றன. தமது ஆக்கங்களுக்கு தாமே உரிமை அற்றவர்களாக அவர்கள் மாற்றப்படுகின்றனர். பெரும் உழைப்புச் சுரண்டல் நிகழ்த்தப்படுகிறது. தமிழ்ச் சூழலிலும் அவற்றின் நீட்சி ஏற்படத் தொடங்கியுள்ளது.

தமிழகத்தில் தொலைக்காட்சி நிறுவனங்களின் வர்த்தக தேவையை நிறைவு செய்யும் பொருட்டு செவ்வியல் இசை மற்றும் ஆடல் போட்டிகள் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. சமூக விளிம்பு நிலையினர் அப்போட்டிகளில் இருந்து சாதாரணமாக வெளிவீசப்படலாம்.

பேச்சுக் கலையும் வர்த்தக மயமாக்கப்படுகின்றது. சமூகத்தின் பாரிய சுரண்டற் கட்டமைப்பையும் மேலாதிக்கத்தையும் கண்டு கொள்ள முடியாதவாறு நுட்பமாகப் பேச்சுத் தலைப்புக்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டு பட்டிமன்றங்கள் ஒழுங்கமைக்கப்படுகின்றன. தேய்வியம்பலும் மலினமான கருத்துப் பரிமாற்றங்களும் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. அவை மட்டுமன்றி தீர்ப்பு வழங்குபவரின் முடிவுதான் முடிந்த முடிவு என்ற ஒற்றைப் பரிமாணச் சிந்தனையும் ஒடுக்கி வளரத் தெடுக்கப்படுகின்றது.

சந்தை நிலைவரங்களை அடியொற்றிக் கலைகளின் தரத்தை மதிப்பீடு செய்தலும் வளர்ச்சியுற்று வருகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக அதிக விலை கொண்ட நுழைவுச் சீட்டுக்களுடன் நிகழ்த்தப்படும் அளிக்கைகள் தரமானவை என்ற உள்பாங்கும் உருவாக்கம் பெற்று வருகின்றது.

சந்தை நிலை வரங்கள் தமிழர் நாட்டுக் கூத்துக்களிலும் செல்வாக்குச் செலுத்தத் தொடங்கியுள்ளன. நாட்டுக்கூத்துகளில் நவீன அரங்க நுட்பங்களை உட்புகுத்தி அவற்றின் வலுவை இழக்கச் செய்யும் முயற்சிகளும் முன்னெடுக்கப்படுகின்றன. நாட்டுக் கூத்துக்களை விடு கோவப்படுத்தும் (stylized) நிலைக்குக் கொண்டு செல்லல் வர்த்தக மயமாக்கப் படுதலின் செல்வாக்கை வெளிப்படுத்துகின்றது.

தமிழ்ச் சூழலில் அண்மைக்காலத்தைய கலை இலக்கிய எழுக்கோலங்களை விளக்கும் பலம் மிக்க கருத்தியலாக பண்பாட்டுக் கைத்தொழில் நீட்சி கொள்கின்றது. ●

வெண்மதி

மலரன்னை

அன்று பெளர்ணமி வான் பரப்பில் வெண்மதி தண்ணொளி பரப்பி பவனி வந்து கொண்டிருந்தாள். முற்றத்து மாவின் கீழ் போடப்பட்டிருந்த சாய் மனையில் சாய்ந்திருந்தவாறே சபேசன் கண்கொட்டாமல் முழுநிலவை அவதானித்துக் கொண்டிருந்தார். ஆகாய வெளியில் ஓய்வில்லாமல் ஓடிக்கொண்டிருந்த முகிற் கூட்டத்தினிடையே நிலாமகள் ஒளிர்வதும், கரு முகில்கள் கடந்து போகும் போது மறைவதுமாய் தோன்றிய காட்சி சபேசனது கவனத்தை ஈர்த்தது. எத்தனை நேரம் தான் அந்தக் காட்சியில் லயித்திருந்தாரோ... திடீரென அவரது கவனம் சிதைந்தது.

அவரது மனத்தில் இனம்புரியாத ஒரு கற்பனை உருவாகியதுதான் காரணம். வானத்து நிலவாக ஒளிர வேண்டிய அவரது மகள் இந்துவின் வாழ்க்கையை தனது மனைவி செங்கமலமே கருமுகிலாக உருவெடுத்து களங்கம் விளைவிப்பதாக ஒரு உறுத்தல்.

பாவம் இந்து தாயில்லாப் பிள்ளை. இத்தனை காலமும் அலைக்கழிந்த வாழ்க்கையில் அவள் முழுநிலாவாக ஒளிர வேண்டும்.

சஞ்சலப்பட்ட மனதில் பிறந்த உறுதி அவரை சமையலறை வரைக்கும் இட்டுச் சென்றது. அங்கே... இந்து இரவு உணவை சமைத்துக் கொண்டிருந்தாள். சபேசனுக்கு இருந்த மன உளைச்சலில் அடக்க முடியாத ஆத்திரம் பீறிட்டுக் கொண்டு வந்தது. சமையலறைக்குள் பிரவேசித்தவர், மீண்டும் திரும்பி மனைவி செங்கமலத்தைத் தேடிக்கொண்டு போனார்.

தொலைக் காட்சி பெட்டியின் முன் சோபாவில் அமர்ந்திருந்தவாறு அம்மாவும் பெண்ணுமாக சீரியல் தொடர்களில் மூழ்கிப் போயிருந்தனர். ஒருநாளும் இல்லாதவாறு இன்று சபேசனது குரல் ஓங்கி ஒலித்தது.

“பகல் முழுதும் வேலை செய்திட்டு வாற பிள்ளையை சமைக்க விட்டிட்டு நீங்கள் இருவரும் இருந்து ரி.வி பாக்கிறியளோ?” செங்கமலம் ஒன்றும் மிரண்டு போனதாகத் தெரியவில்லை.

“ஏன் பகல் முழுதும் நாங்கள் இரண்டு பேரும் தானே வீட்டு வேலையைச் செய்யிறம். இப்ப அவள் செய்யட்டுமன்”

“நல்லாய் இருக்குது உம்முடைய கதை.

அவளுக்கு நான் இந்தச் சம்பந்தத்தை செய்து வைக்கிறது என்ற முடிவெடுத்திட்டன்.”

சோபாவை விட்டு எழுந்து வந்த செங்கமலம் அவர் முன் வந்து நின்று சீறினான்.

“வீடு வளவையும் அவளுக்குக் குடுத்து பத்தாக்குறைக்கு பாங்க்கிலை இருக்கிற காசையும் தாரைவார்த்திட்டு என்றை பிள்ளை என்னதெருவிலையே நிற்கிறது?”

“இப்ப உங்களை ஆர் தெருவிலை நிக்கச் சொன்னது, சுதாமதியும் என்றை பிள்ளைதானே. அவளுக்கும் ஒரு நல்ல வாழ்க்கையை அமைச்சுக் கொடுக்காமல் நான் விட்டிடுவனா?”

“வீடு வளவை இந்துவுக்கு குடுத்தால் எங்களுக்கு என்று மிஞ்சப்போறது அந்த மூன்று பரப்பு காணி மட்டும் தான். அதை வைச்சுக் கொண்டு அவளுக்கு என்னெண்டு மாப்பிள்ளை பாக்கிறது”

அவளுக்கு இப்ப இருபத்தியிரண்டு வயது தானே ஆகுது. அவளுக்கு கலியாணஞ் செய்ய இன்னும் நாலைஞ்சு வருசமாவது ஆகும். அதுக்கிடையில் நாங்கள் அந்தக் காணிக்குள்ள ஒரு வீட்டை கட்டிப் போடலாம். நான் சொல்லுறது சரிதானே”

சபேசனும் விட்டுக்கொடுக்காமல் வாதாடினார். ஆனால் செங்கமலம் இம்மியளவு இடம் கொடுக்கவில்லை.

“இந்துக்கு கலியாணத்துக்கு இப்ப என்ன அவசரம். அவளுக்கு இருபத்தியாறு வயசுதானே. இன்னும் இரண்டு மூன்று வருசத்துக்கு அவள் உழைச்சுத் தந்திட்டு கலியாணம் செய்யலாமே.”

செங்கமலத்தின் சுயலாப சிந்தனையை சபேசன் நன்கு புரிந்து கொண்டார். இருவருக்குமிடையே வாக்குவாதம் முற்றி வருவதை அவதானித்த இந்து ஓடி

வந்து அவர்கள் இருவரையும் சமாதானப்படுத்தினாள்.

“அப்பா! சித்தி சொல்லுறது தான் சரி. எனக்கு இப்ப கல்யாணத்துக்கு என்ன அவசரம். எங்கட தகுதிக்கு மிஞ்சி கேக்கிற இந்த சம்பந்தத்தை வேண்டாம் என்று சொல்லிவிடுறது தான் சரி என்று எனக்குப்படுகுது”

தோற்றுப் போனவராய் சபேசன் முகத்தை தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு முற்றத்துக்கு இறங்கிப் போனவர் மீண்டும் சாய்மனையில் சாய்ந்து கொண்டார். அவரது மனம் ஒரு நிலைப்பட மறுத்து அடம் பிடித்து நடுங்கிக் கொண்டிருந்த தேகத்தை ஆச வாசப்படுத்த முயன்றவராய் வானத்தை அன்னாந்து பார்த்தார். அங்கே... உச்சத்தை நோக்கி ஊர்ந்து வந்து கொண்டிருந்த முழுநிலவை இப்போது கருமூலிகள் மட்டுமல்ல. மாமரத்தின் கிளைகளும் மறைக்கத் தொடங்கியிருந்தன.

“என்னுடைய இந்துவின் வாழ்க்கை முற்றிலும் சோகமயமானது தானே. அவளுக்கு விடியலே கிடையாதா?”

மனம் ஏங்கித்தவித்தது கண்களை இறுக்க மூடிக்கொண்டார். மனம் அங்கலாய்க்கத் தொடங்கியது.

பாவம் இந்து பிறந்த வீட்டுக்கையே தாயைத் தின்றவர். அவளை வளர்ப்பதற்கு வழி தெரியாமல் நான் செங்கமலத்தை மனைவியாக ஏற்றுக் கொண்டது நான் விட்ட மாபெரும் தவறு. ஆனாலும் அநியாயம் சொல்லக் கூடாது. அனாதையாய் தனித்து நின்ற செங்கமலம் என்னோடு வாழ்க்கையைப் பகிர்ந்து கொண்ட போது ஒரு அப்பாவியாய் தான் செயற்பட்டார். இந்துவை தன் சொந்த மகளாகவே கருதி கரிசனை காட்டினாள். ஆனால்... அவளுக்கென்று ஒரு குழந்தை பிறந்த போது தான் வந்தது வில்லங்கம். தான் பெற்ற குழந்தையை தலையில் தூக்கி வைத்து இந்து விடம் வேற்றுமை காட்டி நடக்கத் தொடங்கினாள். எனக்கோ இந்து என்றால் உயிர். அவளுடைய அம்மா சீதாலட்சுமியைப் போலவே சாயலிலும் சரி குணத்திலும் சரி அழகும் பொறுமையும் அவளுடன் கூடப்பிறந்த சொத்து.

நான் செங்கமலத்தை கைப்பிடித்ததால் சீதாவின் சகோதரர்கள் என்னை ஒதுக்கித் தள்ளி விட்டார்கள். அக்கா, அத்தான் என்று எங்களுடன் ஒட்டி உறவாடிய அவளுடைய அருமைத்தம்பி மோகன் கூட என்னிடம் கதைப்பதில்லை. இப்போது சில காலமாக அவன் இந்துவுடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு வைத்திருக்கிறான். லண்டனில் வசிக்கும் அவன், அங்கிருந்து இங்கு வருபவர்களிடம் இந்துவுக்கு ஏதாவது அன்பளிப்பு பொருட்களைக் கொடுத்து விடுவது வழக்கம். அதையும் செங்கமலம் அவளை அனுபவிக்க விடமாட்டான். அதில் சிறந்த பொருட்களாகப் பார்த்து சுதாவுக்கு கொடுத்து விட்டு மிகுதியைத் தான் இந்துவுக்குக் கொடுப்பான். அதையிட்டு இந்து அலட்டிக் கொள்வதில்லை. நானும் கண்டும் காணாததுமாய் விட்டுவிடுவது வழக்கம்.

ஆனால் இப்போது கிணறு வெட்ட பூதம் புறப்பட்டது போன்றதாகிவிட்டது எனது வாழ்க்கை. இந்து பெண் பிள்ளை. அவளை என்னால் தனியாக இருந்து வளர்த்து ஆளாக்கமுடியாது என்ற ஒரே காரணத்துக்காக யாரும்ற்ற அநாதையாக வாழ்க்கை

தேடி நின்ற செங்கமலத்தை நான் கை பிடித்தேன். ஆனால் நிலைமை இன்று எதிர்மாறாகி விட்டதே.

குழம்பிக் கிடந்த சபேசனது மனம் எனும் குரங்கு, எங்கெல்லாமோ கிளை கிளையாகத் தாவி தன் மகனது வாழ்க்கையை செப்பனிட ஒரு நல்ல முடிவைத் தேடி அலைந்து கொண்டிருந்தது. எத்தனை நேரம் தான் கண் மூடிக்கிடந்தாரோ... ஒரு அரவணக்கும் குரல் அவரை உலுப்பியது.

“அப்பா! நேரமாகீட்டுது. வாங்கோசாப்பிடுவம்” மகளின் குரல் கேட்டு கண் விழித்தவர், மறு பேச்சின்றி எழுந்து அவளைப் பின் தொடர்ந்தார்.

செங்கமலமும், சுதாவும் சாப்பாட்டு மேசையில் அவருக்காக காத்திருந்தனர். எதுவித சலனமுமில்லாமல் செங்கமலம் அவருக்கு உணவைப் பரிமாறினாள். சபேசன் இந்துவையும் வந்திருந்து உணவருந்தும்படி அழைத்தார்.

“இந்து! நீயும் வாம்மா சாப்பிடலாம்”

அப்பாவின் வருடும் வார்த்தைகள் இந்துவின் மனதை நெகிழ வைத்தது. சித்தியை தயக்கத்துடன் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவளுடைய திருமணப்பேச்சை கலைத்துவிட்ட நிம்மதி சித்தியின் முகத்தில் தாண்டவ மாடியது.

“இந்து சொல்லுறது சரிதானே. அவங்கள் கேக்கிறதை அப்பிட்யே அள்ளிக் குடுக்க வேணுமென்ற ஒற்றைக் காலில நிக்கிறியள்”

செங்கமலத்தின் சீற்றம் இப்போது கணவனின் பக்கம் திரும்பியது.

“இனி இந்த கதையை விட்டிடுவம்”

இந்து நிலையைச் சமாளிக்க முயற்சித்தாளேயன்றி அவளது உள்ளம் கொதித்துக் கொண்டு தானிருந்தது.

திருமணம் மூலமாவது சித்தியின் நிர்ப்பக்கத்திலிருந்து தப்பிக்கலாம் என்ற நப்பாசையுடன் காத்திருந்தவளுக்கு ஏமாற்றமே மிஞ்சியிருந்தது. அன்று இரவு அவள் படுக்கையில் புரண்டு கொண்டிருந்தாளே தவிர, நித்திராதேவி அவளை அணுக மறுத்து விட்டாள். சித்தியையும் தங்கை சுதாவையும் பற்றிய எண்ணங்களே அவள் மனதில் குறும்படமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

தங்கை சுதா முன்னரெல்லாம் அவனை அனுசரித்து தான் நடந்து கொண்டிருந்தாள். சித்தி தான் அவளின் மனதில் பொறாமை எனும் தீயை மூட்டி அதை அணைய விடாமல் ஊதி ஊதி பெருப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறாள் சித்தி கொடுத்த அதீத செல்லத்தினால் அவளுக்கு படிப்பு ஏறவில்லை. ஓ.எல். பரீட்சையை கோட்டை விட்டதுடன் சரி படிப்புக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தாயிற்று.

இந்துவோ சித்தியின் நச்சரிப்புக்கு மத்தியிலும் கடின முயற்சி எடுத்துப் படித்து ஒரு பட்டதாரி ஆகி விட்டாள். அப்பாவின் கரிசனையும் அனுசரனையும் அவளை அந்த நிலைக்கு கொண்டு வந்து விட்டது. பிரதேச செயலகத்தில் உத்தியோகம் கிடைத்து அவள் வேலைக்குப் போய் வருவதற்கென ஒரு ஸ்கூட்டரை வாங்குவதற்காக முனைந்த போது சித்தியின் எதிர்ப்பு பலமாக இருந்தது. அதையும் பொருட்படுத்தாமல் அப்பா அவளை எதிர்த்து நின்று வாங்கிக் கொடுத்த போது அவளது மனதில் ஒரு நம்பிக்கை தோன்றியிருந்தது. சித்தியை எதிர்த்து அப்பா அவளுக்கு ஒரு

நல்ல வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொடுப்பார் என்ற நம்பிக்கைதான் அது.

கல்யாணத் தரகர் ஒருவர் சாதகக் குறிப்புடன் மாப்பிள்ளை சுதர்மனின் போட்டோ ஒன்றையும் அப்பாவிடம் கொண்டு வந்து கொடுத்திருக்கிறார். குறிப்பு அவளுடையதுடன் நன்கு பொருந்தியிருந்தது. அப்பா அவளிடம் சுதர்மனின் போட்டோவைக் காட்டி போது ஏனோ அவளையறியாமலேயே அவளிடம் ஒரு ஈர்ப்பு ஏற்பட்டிருந்ததை அவளால் நன்கு உணர முடிந்தது. அன்றிலிருந்து அவளது நினைவில் வந்து பல வகையான கற்பனைத் துளிகள் அவளது நெஞ்சத்தை ஆக்கிரமிக்கத் தொடங்கி விட்டன. இப்போது எடுத்த எடுப்பில் எனக்கு திருமணம் வேண்டாம் என்று வாயார சொல்லி விட்டாலும் மனம் எனும் குரங்கு அங்கலாய்க்கத் தொடங்கி விட்டது.

மறு நாள் வேலைக்குப் போயிருந்த போது அவளது சிநேகிதியான பிரியா அவளது முக வாட்டத்தைக் கண்டு ஒரேயடியாக குடைந்தெடுத்து விட்டாள். வேறு வழியில்லாமல் அவளிடம் தனது அந்தரங்கத்தை உளரிக் கொட்டினாள் இந்து.

“இந்து! நீர் ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதையும். நான் ஒன்று மட்டும் சொல்லுவன் நிச்சயமாய் இந்த அழகான முகத்தை அவர்கள் பணத்துக்காக விட்டுக் கொடுக்க மாட்டார்கள். கட்டாயம் அவை தேடி வருவினம் இருந்து பாரும்.”

தோழியின் வார்த்தைகள் தந்த ஆறுதலோடு அவள் வேலையைக் கவனிக்கத் தொடங்கி விட்டாள்.

மாதம் ஒன்று உருண்டோடியது. பிரியாவின் வாக்கு வீண்போகவில்லை. மீண்டும் மாப்பிள்ளை வீட்டார் சபேசனைத் தேடி வந்துவிட்டார்கள். வீடு வளவு இல்லாவிட்டாலும் பறவாயில்லை மூன்று பரப்புக் காணியுடன் பணமாக பதினைந்து இலட்சம் தந்தால் போதும். தாங்கள் வீட்டைக் கட்டிக் கொள்வதாக ஒரு கோரிக்கையை முன் வைத்தார்கள். சபேசனுக்கு அது மன நிறைவைத் தந்தது. இருந்தாலும் இன்னும் ஐந்து இலட்சம் பணம் தேட வேண்டும். அத்துடன் செங்கமலம் இருப்பில் இருக்கும் முழுப்பணத்தையும் கொடுக்க சம்மதிக்க வேண்டுமே என்ற ஆதங்கம் வேறு அவரது மனதை அரித்தது.

விளைவு... அடுத்த சில நாட்களாக வீட்டில் பூகம்பம் தொடர்ந்து வெடித்துக் கொண்டிருந்தது. இதில் பாதிப்புக்குள்ளாகியவர்கள் அப்பாவும் பெண்ணும் தான். வீட்டில் அப்பாவுக்கும் சித்திக்குமிடையே நடக்கும் சண்டை சச்சரவுகளைப் பார்த்து இந்துவுக்கு மனத் தாக்கம் அதிகமாகிக் கொண்டே போனது. அப்பாவோ அவள் சொல்வதை கேட்கிறாரில்லை. சித்தியோ அவளை எந்நேரமும் வதைத்த படியே இருக்கிறாள்.

ஐந்து இலட்சம் பணத்தை புரட்டுவதற்கு அப்பா எங்கெல்லாமோ நாயாய் அலைகிறார். ஒன்றும் கை கூடிய பாடாயில்லை. செய்வதறியாது இந்து திகைத்து நின்ற வேளையில் அன்று அவளுக்கு வெளிநாட்டு அழைப்பு ஒன்று வந்தது. எடுத்துப் பார்த்தால் அது மோகன் மாமா.

இருவரும் பரஸ்பரம் சுகம் விசாரித்துக் கொண்டனர். மாமாதான் முதலில் பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

“கொப்பருக்கு உன்னை கட்டிக் கொடுக்கிற

எண்ணம் இல்லையே வயதும் இருபத்தாறாகி விட்டுது. இன்னும் வைச்சிருந்து உன்னைக் கொண்டு உழைப்பிக்கிற யோசனையோ”

மோகன் மாமாவுக்கு அப்பாமீது எப்போதும் வருத்தம் தான் சித்தியைத் திருமணம் செய்தது அவருக்கு அறவே பிடிக்காத விடயமாகிவிட்டது.

“இல்லை மாமா. இப்ப ஒரு சம்பந்தம் பொருந்தியிருக்கு அவை பதினைந்து இலட்சம் காசாகத் தர வேணும் என்று ஒரே பிடியாக நிச்சினம். அப்பாவிட்ட பத்து இலட்சம் தான் பாங்க்கில் இருக்கு மிகுதிக்க காசை ஒழுங்கு பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்.”

உண்மை நிலையை இந்து விளக்கினாள்.

“இந்து! உதெல்லாதையும் உதறித் தள்ளிப் போட்டு நீ லண்டனுக்கு வாறதுக்கு ரெடியெண்டால் சொல்லு உனக்கு நான் இங்கையே மாப்பிள்ளை பாக்கிறன்”

இந்து தயக்கத்துடன் சொன்னாள்.

“இல்லை மாமா. நான் அப்பாவை விட்டிட்டு வர முடியாது. அவரை கடைசி மட்டும் வைக்கப் பார்க்க வேண்டிய பொறுப்பு எனக்கிருக்குது. ஏனெண்டால் அப்பா எனக்காக எவ்வளவோ கஷ்டத்தை தாங்கினவர். இப்பவும் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்.

சிறிது நேரத்துக்குப் பின் மாமாவின் குரல் கேட்டது.

“இஞ்சைபார் இந்து. கொம்மா ... அது தான் எங்கடை சீத்தாக்கா சின்ன வயசில என்னைக் கஷ்டப் பட்டு வளர்த்தவா. அம்மா செத்துப் போனாலும் ஒரு தாயாக இருந்து என்னை வளர்த்தெடுத்தவா. அந்த நன்றிக் கடனுக்காக தான் நான் உன்னில் இவ்வளவு கவனம் எடுக்கிறன். விளங்குதோ?”

“ஓம் மாமா எனக்கு விளங்குது.”

“இதென்ன இந்த மனுசன் ஒரே தொண தொணப்பாய்க்கிடக்கு” இந்துவின் மனம் அடித்துக் கொண்டது.

“இந்து! நான் உனக்காக... அதாவது என்றை அக்காவின்ரை மகளுக்காக... அவவுக்குச் செலுத்தும் நன்றிக்கடனாக ஒரு பதினைஞ்சு இலட்சம் உன்ரை பேரில போட்டு விடுறன். நீ உன்னுடைய எக்கவுண்ட் நம்பரை எனக்கு எஸ். எம். எஸ். பண்ணிவிடு என்ன!...”

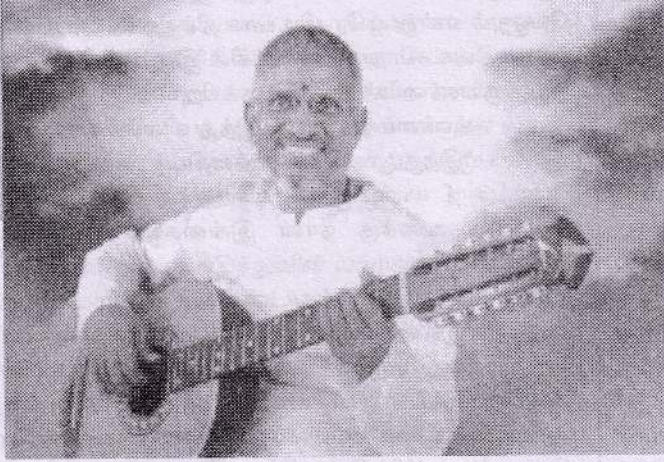
“சரி மாமா தாங்கல்”

இந்துவின் குரல் தனதனத்தது அவளது குரலில் இழையோடிய நன்றிக் கடனையும் நெகிழ்வையும் அவரால் உணர முடிந்தது.

“இந்து! நான் சொன்னபடி எஸ்.எம்.எஸ் பண்ணிவிடு. நீ நல்லாயிருக்க வேணும். என்றை அக்காவின்ரை மகள் சந்தோசமாய் இருக்க வேணும். இது தான் என்னுடைய ஆசை.”

மீண்டும் மாமாவுக்கு நன்றி செலுத்தினாள் தொடர்பு அற்றுப் போயிற்று. இந்துவின் மனதில் ஒரே கிளுகிளுப்பு. இந்தத் தகவலை அப்பாவிடம் சொல்ல வேண்டும் என்ற ஆவலுடன் அப்பாவைத் தேடிப்போனாள்.

அங்கே... சபேசன் தனது சாய்மனையில் சாய்ந்தவாறு ஆகாயத்தில் தோன்றிய முழுநிலவை வெறித்துக் கொண்டிருந்தார். கருமுகில் களின் ஆக்கிரமிப்பு விலகி வெண்மதி தண்ணொளி பரப்பிக் கொண்டு பவனி வருவதை அவரால் உணர முடிந்தது. ●

இசையின் “லப்-டப்”

1976 இல் வெளிவந்த “அன்னக்கிளி” படத்தில் அறிமுகமான இளைய இசையமைப்பாளர் இளையராஜா வினால் தமிழ் சினிமாவின் இசை பெரும் மாற்றத்திற்கு உள்ளானது. அதுவரை இந்தி இசையமைப்பாளர்களின் ஆதிக்கத்துடன் இந்தியப் பாடல்களின் ஆக்கிரமிப்புக்கும் பெருமளவில் உள்ளாகியிருந்த தமிழக சினிமா இசை, ராஜாவின் வருகையின் பின் தனித்துவமான தமிழர்களின், தமிழ் வாழ்க்கையின் இசையை, சிராரிய இசையை, சுருதி பேதமற்ற அசலான சாஸ்திரீய இசையை, அதுவரை கேட்டிராத மேற்கத்திய செவ்வியல் மற்றும் ஜாஸ் இசையை, சாதாரண சினிமாப் பாடல்களிலும் கேட்கத் தொடங்கியது மட்டுமல்லாது ஒட்டுமொத்தமாக அவ்விசையோடு ஒன்றித் தொடங்கியது.

மிகப்பெரிய இசைஞானத்தோடும், அயராத அசுர பயிற்சியோடும், பசியைக் கூட மறந்த முயற்சியோடும், பழமையையும் புதுமையையும் இரவுபகலாக கற்றறிந்த பலத்தோடும், இன்னோரன்ன புது தெரிவுகள் பரிசோதனைகள் செய்யவல்ல அசாத்திய துணிச்சலோடும், அதற்கு ஏற்கனவே அச்சுழலில் காணப்பட்ட பீடங்களின் தடைகளற்ற தழலினாலும், களபிறங்கிய ராஜாவின் இசையின் தரம் தன்மை பாணி என்பவற்றை ஒட்டு மொத்த தமிழகம் மட்டுமன்றி அதன் அயற்பகுதிகளும் காலப்போக்கில் முழு இந்தியாவும் ஏன் பின் தமிழர்கள் வாழும் நாடுகளும் கூட மறுபேச்சு விமர்சனங்கள் இன்றி ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அக்காலத்தில் வானொலிகளும் கசற் றெக்கோடர்களும் ராஜாவின் இசையை மட்டும் வழிமொழிந்தன. குறுகிய காலத்தில் யாராலும் தடுக்க, தவிர்க்க முடியாத விஸ்வரூபம் எடுத்தார் இளையராஜா.

குமார் 45 வருடம் தமிழ் சினிமா இசையில் இளையராஜா கோலோச்சி தொடர்ந்து வெற்றிபெற்று வருவதே சில தரப்பால் தோற்கடிக்கப்பட வேண்டியவராக அவர் கருதப்பட்டதற்கும் காரணமாகியது. மிகப்பெரிய ஆலமரத்தின் கீழ் சிறு சிறு மரங்கள் செடி கொடிகள் தலையெடுக்க முடியாதது போல் ராஜாவின் காலத்தில் குமார் இருபது ஆண்டுகள் ஏனைய இசையமைப்பாளர்கள் ஏறக்குறைய மெளனித்திருந்ததும் இலகுவில் அவர்களின் இசை மறக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்ததும் கூட நடந்தது.

இன்றுவரை மிக அற்பத்தனமாக அபத்தமாக “அவர் அப்படிக்கதைத்தார்”, மற்றவரை மதிக்கவில்லை, பொது வெளியில் மேடையில் வேறு கலைஞர்களை அவமதித்தார். தான் கலந்து கொண்ட நிகழ்வில் விசிலடித்த இரசிகர்களை ஏசினார் என அவர் மீது விமர்சனங்கள் வைக்கப்பட்டாலும் அவரின் இசைத் தகுதி பற்றி அவரின் தனிப்பெரும் இசை ஆளுமை பற்றி பெரிய இசை ஜாம்பவான்கள் மட்டுமல்ல சாமானியர்களும் கூட எதுவித விமர்சனங்களும் வைப்பதில்லை என்பது கவனத்திற்குரியது. இளையராஜா தமிழருக்கு ஏன் மொழி கடந்த உலக இசை இரசிகர்களுக்கு ஆற்றிய இசைச் சேவையுடன் ஒப்பிடும் போது அவர் பற்றி முன்வைக்கப்படும் அவதூறுகளும் குற்றச் சாட்டுகளும் புறக்கணிக்கத்தக்கவையே. அவரின் அசாத்திய சாதனைகளை மதிக்க மனமற்ற, ஏற்றுக் கொள்ளத் தயங்குகிற, தம்மால் இப்படி இயலவில்லையே இவரால் சாதிக்க முடிகிறதே என எண்ணும் சிலரின் காழ்ப்புணர்வாக, வக்கிரங்களாக, புறுபுறுப்புகளாகவே அவையும் அடிபட்டுப் போகின்றன.

இளையராஜாவின் இசையும், அவர் தனது இசையில் செய்த புதுமைகளும் பரிசோதனைகளும், பழைய

மரபுகளை பாரம்பரியங்களை தனது இசையில் மீள் உருவாக்கத்திற்கு உட்படுத்தியதும், இசைவுடவங்களை ஒன்றுடன் ஒன்று எவ்வித சங்கடங்களோ உறுத்தல்களோ இன்றி கலந்ததும், வழக்கங்களை மாற்றியதும், இன்றும் விப்புகளையும் ஆச்சரியங்களையும் உருவாக்குபவை. இன்றைய தலைமுறையினருக்கும் இனி வரும் தலைமுறைகளுக்கும் பாடங்களாக அமைபவை.

ராஜாவின் இவ் இசை ஆளுமைக்கு அவரின் இயல்பான அளவு கடந்த இசைஞானம், கர்நாடக இந்துஸ்தானி மேற்கத்திய செவ்வியல் மற்றும் நவீன இசையில் அவர் தேடிக்கற்றுப் பெற்றுக் கொண்ட புலமை, நாட்டுப்புற இசையில் கொண்ட அவரது இரத்தத்தில் ஊறிய பரிச்சயம், வாத்தியங்களை எப்படி எங்கே எவ்வாறு பாவிப்பது என்ற கறாரான தெளிவு, எந்தச் சூழலுக்கு என்ன வாத்தியம் யாரைப் பாட வைப்பது என்பவை தொடர்பாக கண நேரத்தில் எடுக்கும் ஏறக்குறைய மாற்றுக் கருத்துகள் அற்ற சரியான தனித்துவ முடிவு என்பனவும் காரணங்களாகும் எனலாம்.

அண்மையில் ஒரு காணொளியில் “காக்கா முட்டை” என்ற படத்தின் இயக்குனர் மணிகண்டன் தனது இரண்டாவது படமான “குற்றமே தண்டனை” யை ஒளிப்பதிவு செய்து அதனை Dupping செய்யாமல் இளையராஜாவிடம் காட்டி பின்னணி இசையை அமைக்குமாறு கோரியிருந்திருக்கிறார். அப்போது ராஜா இதன் Dupping ஐ முடித்துவிட்டு வாருங்கள் அப்போது தான் யார் என்ன கதைக்கிறார்கள் என்பதற்கேற்ப என்ன இசைக்கருவிகளை பின்னணி இசைக்கு தீர்மானிப்பது என்பதை நான் முடிவுசெய்ய முடியும் எனக் கூறியிருக்கிறார். இது தான் ராஜாவின் தனித்துவம். இன்றும் அவரது இசை உயிர்ப்போடு நிலைத்து காலம் கடந்து இக்கணத்திலும் கேட்போரின் உணர்வோடு ஒட்டி நிற்பதற்குமான காரணம்.

இளையராஜா இசையில் ஒரு இசைத் துணுக்கையோ ஒரு வரியையோ கேட்டாலே இது ராஜாவின் இசை என சொல்லிவிட முடியும் என S.P.பாலசுப்பிரமணியம் போன்ற பலர் கூறியிருக்கிறார்கள். அதற்கு காரணங்களில் ஒன்றாக அவரது வாத்தியங்களை தனித்துவமாக ஒழுங்கமைத்துப் பாவிக்கும் அசாத்தியத் திறமையை கூறலாம். அவரின் இசையில் ஒரு வாத்தியம் முன்பு கேட்காத ஒலியை தருவதை கேட்டிருக்கின்றோம் எனவும் அவரின் சொற்கேட்டு ஒவ்வொரு வாத்தியங்களும் ஒவ்வொரு வாத்தியக்காரர்களும் தேவதைகள் போல அவருக்கு சேவகம் செய்திருப்பதாகவும் பல விமர்சகர்கள் கூறி சிலாகிப்பதுண்டு.

இன்று அவரின் பல்லாயிரம் பாடல்களை கேட்கும் போதும் அக்காலத்தில் உள்ள குறைவான வசதி வாய்ப்புக்குள் இன்றும் மீள இசைக்கும் போதும் பெரும் சவாலைத் தருகின்ற சிக்கலான இசைக் குறிப்புக்களைக் கொண்ட இப்பாடல்களை ஏதோ ஒரு வேகத்தில் இசைத்தது எப்படிச் சாத்தியமானது என அவருடன் பணியாற்றிய பல பெருங்கலைஞர்கள் வியப்புத் தெரிவித்திருப்பதையும் பார்க்கின்றோம்.

இந்த இடத்தில் ஆச்சரியமான விடயம் என்ன வென்றால் இவ்வாறு எல்லா இசைக் கருவிகளையும்

தனித்துத் தெரியும் படியும் தனித்துவமாகவும் சிறப்பாகவும் ஒருங்கமைத்து, காலத்தால் அழியாத ஆயிரம் ஆயிரம் மெட்டுக்களை சில நிமிடங்களில் உருவாக்கி மெருகிட்டு, எண்ணற்ற பாடகர்களை பொருத்தம் கருதி தெரிவுசெய்து, அவற்றை எல்லாம் தனியொருவராக தனது இசைக் குழுவினரை வழிநடத்தி உலகுக்கு ராஜா தந்திருக்கிறார் என்பதே.

“சின்னத்தம்பி” படப் பாடல்கள் அனைத்தும் 20 நிமிடங்களில் மெட்டமைக்கப்பட்டன. அனேகமான படங்களிலும் பாடல்கள் உருவானதும் அவ்வாறே. அனேகமான படங்களின் பின்னணி இசைக்கோர்ப்பு 3,4 நாட்களில் நிறைவு பெறும். வெளி நாடுகளில் போல தனித்தனி இசை நடத்துனர்கள் ராஜாவிடம் பணியாற்றுவதில்லை. இவை வேறெங்கும் நடக்காத அதிசயம். இதிலுள்ள பேராச்சரியம் என்னவென்றால் தினமும் காலை 7.00 இருந்து 1.00 மணி பிற்பகல் 2.00 மணியிலிருந்து 8.00 மணி என்ற இரு நேர அட்டவணையில் தினமும் இரண்டு பாடல்களை இயக்குனர் சொல்லும் situaton க்கு ஏற்ப மெட்டமைத்து, இசைக் கருவிகளை தயார் செய்து, பாடலாசிரியர்களை தெரிந்து பாடல் எழுத வைத்து, பாடகரைத் தேர்வுசெய்து, பாடிப் பழகவைத்து இசைக்கருவிகளோடு ஒத்திகை பார்த்து, பல சந்தர்ப்பங்களில் தானே பாடல்களை எழுதி பாடி, இன்று போல ஒலிப்பதிவு வசதிகள் அற்ற அன்று ஒரு பிழை என்றாலும் தொடக்கத்தில் இருந்து ஆரம்பிக்க வேண்டிய live recording இல் துல்லியமாக பதிந்து தந்திருக்கிறார் ராஜா. இதே நேரத்தில் பின்னணி இசைக்கோர்ப்பு வேறு. ஒரே நேரத்தில் வெவ்வேறு மொழி, கதைக்களம் உள்ள நான்கு படங்களுக்கு நான்கு ஒலிப்பதிவு கூடங்களில் நான்கு இசைக்குழுக்களைக் கொண்டு இசை கோர்த்த சம்பவங்களும் நடந்துள்ளன. இவற்றைத் தான் அமர் S.P பாலசுப்பிரமணியம் ராஜா ஒரு self made muscician அதாவது தானே தன்னை கட்டமைத்துக் கொண்ட இசையமைப்பாளன் என்று கூறியிருக்கிறார் போல.

ராஜாவின் இசையில் வயலின், வியாலோ, கிறார் போன்ற நரம்புக் கருவிகள் தனித்துத் தெரிவது போல தானவாத்தியக் கருவிகளான தபேலா டோலக் மிருதங்கம் ஆகியன கேட்கப் புதுமையாக அமைவதும் காற்றுக் கருவிகளாகிய புல்லாங்குழல், கிளாரிநெட், ஷெனாய் போன்றவை அசாத்திய இசையைத் தருவதும். மேலும், பியானோ, கீ போர்ட் இன் பாணியும் கோரல், போன்றவையும் வேறு இசையமைப்பாளர்களிலிருந்து தனித்து தெரிவதையும் உணர்கின்றோம்.

மரபாக இவ்வாத்தியத்தை இச் சூழலுக்கு இப்படிப் பாவிக்க வேண்டும் என்ற சட்டகத்தை உடைத்ததாக பல சந்தர்ப்பத்தில் ராஜாவின் இசை ஒலித்து இருக்கும். ஆனால் அதில் எந்த அபகரமோ பிசிறோ ஏற்பட்டிருக்காது. அடிப்படையிலேயே வேறுபாடுகளைக் கொண்ட மேற்கத்திய இசையும் கர்நாடக இசையும் கூட ஒரு பரிவுடன் ஒத்து ஒலிக்கும். கேட்டால் வேறுபாடே தெரியாது. ஷெனாய் வாத்திய மேதையும் ராஜாவின் இசைக்குழுவில் நிரந்தர இடம் பிடித்தவருமான பண்டிட் பாலேஷ், ஷெனாய் ஒரு சோக நிகழ்வில் பாவிக்கும் வாத்தியமாகவே காலகாலமாக பாவிக்கப் பட்டு வந்தது அதை ராஜா தனது இசையில் முழுமையாக சினிமாவில்

பல மங்கள் நிகழ்வுகளுக்கு கூட மிகப் பொருத்தமாக பாவித்து தன்னை வியக்க வைத்தார் என கூறியிருக்கிறார்.

வெவ்வேறு கருவிகள் தனித்துவமாக வெளிப்பட்டது போல ராஜாவின் இசையில் கிற்றார் தமிழ் சினிமாவில் புதிய பரிமாணத்தை முழுமையாகப் பெற்றுக் கொண்டது என்றால் மிகையாகாது. அது போல ராஜாவின் மின்னணி இசையிலும் பாடல்களிலும் பிரத்தியோக கிற்றார் இசையின் பிரயோகங்கள் இன்று வரை பலருக்குப் பாடங்களாக மாறியிருக்கின்றன எனலாம். இதற்கு ஆதாரமாக London trinity college இல் கிற்றாரில் 8ம் தரத்தில் Gold medalist ஆன ராஜாவின் அறிவாற்றல் விளங்கியிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

இளையராஜாவின் இசை அணியின் மூலவர்களில் மூலவேர்களில் ஒருவராக விளங்குபவரும், பழம்பெரும் இசையமைப்பாளர் சுதர்சனம் அவர்களின் மகனுமான சதானந்தன் (சதா) ராஜாவிடம் பிரதான Lead Guitarist ஆக இன்று வரை செயற்படுபவர். இதுவரை ராஜாவின் இசையில் வெளி வந்த சகல பாடல்களிலும் மின்னணி இசைகளிலும் அவரது Lead guitar ஒலிக்காத சந்தர்ப்பங்களே இல்லை எனலாம். மிகப்பெரும் திறமைவாய்ந்த கலைஞரான அவர் தனது இசை ஆளுமைக்கு முழுக்காரண மும் ராஜாவே எனச் சொல்லிப்பணிகிறார்.

“தென்றல் வந்து என்னைத் தொடும்”, “ஆகாய வெண்ணிலாவே” “என் இனிய பொன் நிலாவே” “பொன்மானே சங்கீதம் பாடவா” போன்றவை உள்ளிட்ட எண்ணற்ற பாடல்களின் ஆரம்ப, இடையிசைகள் அவரின் திறமையையும் அவரை தெளிவாக துல்லியமாக வாசிக்க வைத்த ராஜாவின் ஆற்றலையும் பறைசாற்றுகின்றன. அவரைப் போல் ராஜாவின் ஆரம்ப காலத்தில் பல பாடல்களுக்கு Lead Guitar வாசித்தவர் ராஜாவின் ட்ரம்மர்களில் ஒருவராகவும் இசை நடத்துனராகவும் நீண்டகாலமாக விளங்கி அண்மையில் அமரரான புருஷோத்தமனின் சகோதரரான சந்திரசேகர் ரங்கநாதன் ஆவார். இவர்தான் “இளையநிலா பொழிகிறதே” என்ற பாடலுக்கு வாசித்தவர். இன்றளவில் அந்தப் பாடலின் Lead Guitar வாசிப்பு முறை இளையவர்களுக்கு பெரும் சவாலாக அமைவதுவும் எல்லோராலும் சிலாகிக்கப்படுவதும் யாவரும் அறிந்ததே. இவர்கள் இருவரை விட பாடகர் சாய் பாபா, கங்கை அமரன், ஜடி போன்றோரும் Lead Guitar கலைஞர்களாக ராஜாவுடன் பயணித்திருக்கிறார்கள்.

மேலும் Lead Guitar ஐ போல விசேடமாக Bass guitar இன் பயன்பாடு ராஜாவினால் தான் தமிழ் சினிமா இசையில் மேலோங்கியது என்றால் மிகையில்லை. 70 களில் ஹிந்திப் பாடல்களில் அதிகளவிலும் தமிழ்ப் பாடல்களில் ஓரளவிலும் Bass guitar இன் துடிப்பதிர்வு பயன்பட்டது. அக்காலத்தில் club dance பாடல்களிலும், வேகமான தாள கதி பாடல்களிலும் பத்தோடு பதினொன்றாகப் பாவிக்கப்பட்ட Bass guitar ராஜாவின் வருகையின் பின் அவரின் சகல விதமான பாடல்களிலும் (கிராமியப் பாடல்கள், பக்திப் பாடல்களில் கூட) பாவிக்கப்பட்டு அப்பாடல்களின் பரிமாணத்தை தூக்கி வேறு எல்லைக்கு கொண்டு

செல்ல வைத்தது. Bass guitar தனித்த ஒரு வாத்தியமாக, ஏனைய வாத்தியங்களுக்கு நிகராக, ராஜாவின் பாடல்களில் தவிர்க்க முடியாத, ராஜாவின் தனி முத்திரையாக, விளங்கியது. ஒவ்வொரு பாடல்களுக்கும் ஏற்ப Bass guitar ல் ராஜா அமைத்த இசைக் கோலங்கள் (patterns) அலாதியானவை.

ஆரம்பத்தில் வசந்த என்பவர் ராஜாவின் பிரதானமான Bass guitar கலைஞராக விளங்கினார். அவரைத் தவிர அன்ட்ரு, ராஜாவின் பிரதானமான key board கலைஞர் விஜி மனுவல் போன்றோரும் இக்கருவியைப் வாசித்திருக்கிறார்கள். எனினும் பிற்காலத்தில் 1979 களில் “பிரியா” படத்தில் இருந்து ராஜாவின் சகல பாடல்களுக்கும் பிரதானமாக Bass guitar கலைஞராக விளங்கியவர் ராஜாவின் மனைவியின் சகோதரரான சசிதரன் அவர்களாவார். இவ் இசைக் கருவியில் எந்தவித பரிச்சயமும் இன்றி தானாக முயன்று அதனை வாசிக்கப் பழகி பிற்காலத்தில் Bass guitar ல் master என்று சொல்லத்தக்க நிலைக்கு உயர்ந்தவர் சசிதரன் அவர்கள்.

ராஜாவின் பாடல்களில் Bass guitar எவ்வளவு முக்கியத்துவம் பெறுகிறது என்பதற்கு அண்மையில் இசை அன்பர் ஒருவர் பகிர்த்திருந்த கானொளி ஒன்றைப் பற்றி கூறலாம் என எண்ணுகிறேன். அவர் ராஜாவின் “புதிய பூவிது பூத்தது” (1985ல் வெளிவந்தது) பாடலை முழுமையாகவும் Bass guitar ஐ மட்டும் முழுமையாக நீக்கிவிட்டும் ஒப்பிட்டுருந்தார். அவற்றைக் கேட்டபோது Bass guitar இன் முக்கியத்துவமும் அதன் உயிர்த்துடிப்பும் புலனாகியது.

“பொன் வானம்பன்னீர் தூவுது...”

“சின்ன சின்ன வண்ணாக்குமில்...”

“மானாட கொடிபுவாடும் ஒரு சோலை...”

“அப்பய்யா தித்திக்கும் உந்தன் முத்தம்...”
 “சின்னப்பூ சின்னப்பூ...”
 “புதிய பூவிது பூத்தது...”
 “காதல் ஓனியம் பாடும் காவியம்...”
 “கொடியிலே மல்லிகைப்பூ...”
 “வானிலே தேனிலா ஆடுதே...”
 “என்னுள்ளில் எங்கோ ஏங்கும்...”
 “பொட்டு வைத்த ஒரு வட்டநிலா...”
 “மேகம் கொட்டட்டும்...”

போன்ற பல பாடல்களில் Bass guitar இன் முக்கியத்துவத்தையும் அதன் உயிர்த்துடிப்பையும் ஆதிக்கத்தையும் Bass guitar ல் ராஜா அமைத்த வெவ்வேறு இசைக் கோலங்களையும் (patterns) கேட்கலாம். Bass guitar ஐ “அம்மன் புகழைப் பாட எனக்கு” என்ற பக்திப் பாடலில் அனாயசமாகவும் பொருத்தமாகவும் பாவித்திருப்பது அவரின் அபரிதமான கற்பனா சக்தி மற்றும் தயங்காத புதிய பரிசோதனை முயற்சிக்கு சான்றாக அமைகிறது. பல கிராமிய மணம் கமழும் பாரம்பரிய இசைக்கருவிகளை கூடியளவில் பாவித்த பாடல்களிலும் Bass guitar ஐ கலந்திருக்கிறார் ராஜா.

ராஜாவால் Bass guitar ற்கு கொடுக்கப்பட்ட முக்கியத்துவத்தைத் தொடர்ந்து அதன் பெறுமதியை உணர்ந்து தமிழகத்தில் சுமார் ஆயிரம் Bass guitar கலைஞர்கள் தற்போது வாசித்து வருகிறார்கள் என்று தனது பேட்டியொன்றில் நெகிழ்ச்சிதரன் அவர்கள், மேலும் பாடல்களின் இடையிசையிலும்

பின்னணி இசையிலும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட Lead Guitar களையும் Bass guitar களையும் ஒரேவேளையில் இசைக்கும் பாணி ஒன்றும் ராஜாவினால் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டது..

“சிறு பொன்மணி அசையும்....” பாடலின் இரண்டாம் இடைஇசை

“ஆனந்தத் தேன் காற்று தாலாட்டுதே...” பாடலின் இரண்டாம் இடைஇசை

“ராதா ராதா நீ எங்கே....” பாடலின் இரண்டாம் இடைஇசை என்பவற்றில் இப்புதுமையை கேட்கலாம்.

சுமார் ஆறாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட பாடல்கள் ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட படங்களின் பின்னணி இசை என்ற கரைகளற்ற இசைஞானி இளையராஜாவின் இன்னிசைப் பாற்கடலில் பயன்படுத்தப்பட்ட புதுமை மிக்க guitar இசைக்கருவியின் பரிமாணத்தையும் சிறு பதிவாக கூற முனைவது அக்கடலை நக்க முயன்ற பூனையின் முயற்சியாகவே அமையும். நான் இங்கே சுவைத்துத் தந்தவை சில பதச்சோறுகளே.

இதயத் துடிப்பில் “லப்-டப்” என இரு ஓசைகள் இருக்கின்றன. என்னைப் பொறுத்தவரை இசைஞானி இளையராஜாவின் உயிர்ப்பு மிக்க, சாகா வரம்பெற்ற, பேரிசை என்ற உடலை இயக்க இருக்கும் எண்ணற்ற இசைக்கருவிகள், பாடகர்களின் குரல்கள், என்ற அங்கங்களில் இதயமாக விளங்குவது guitar எனும் இசைக் கருவியே என்பேன். அதன் துடிப்பில் lead guitar இன் ஒலி “லப்” ஆகவும் bass guitar இன் ஒலி “டப்” என ஆகவும் இருக்கிறது என்றால் மிகையிலலை..

இரவின் எதிரிப் பூக்கள்

எந்தன் கவிதைகள்

ஏடுகளில் ஏறி

உலவத் தொடங்கிய வேளையில்

என்னிலும் மேலாய்

அவள்தான் மகிழ்ந்தாள்.

இணையத் தளங்களில் ஏற்றி

சமூக வலம்வரச் செய்தாள்.

வந்து குவிந்த விமர்சனங்கள்

நல்லதை மட்டுமே சொல்லின.

அவளின் மகிழ்விற்கோ -

இல்லை அளவு

எனக்குத்தான் -

கொஞ்சம் மனக்குறை.

நான் எங்கே?

எந்தன் கவிதைகள் எங்கே?

எனக்குப் புரியவில்லை.

எந்தன் கவிகளில்

குறையென்ன குற்றம் என்ன?

இழிவென்ன ஈனமென்ன?

இன்னும் விளங்கவில்லை.

அவளைப்போல் என்னால்

மகிழ முடியவில்லை.

இருளிற் பறக்கும்

இராக்காலப் பூச்சியானேன்.

இருளை எதிர்க்கும்

சில வெள்ளைப் பூக்கள்

எனக்காகப் பூக்கவேண்டும்

அவைதானென் பார்வையிற்

பட்டுவிடும்

பசிக்குத் தேன் விருந்தைப்

படைத்துவிடும்.

-இராஜகிருபன்-

ஜீவநதியின் அஞ்சலி

“இராஜகிருபன்” என்னும் புனைபெயரில் 12 இற்கு மேற்பட்ட கவிதைகளை ஜீவநதியில் எழுதிய தங்கவடிவேலு கிருபாகரன் தீவிரன இயற்கை எய்தியுள்ளார். அவரது இழப்பால் துயரடைந்து இருக்கும் அவரது குடும்பத்தாருக்கு எமது ஆழ்ந்த இரங்கல்களைத் தெரிவிப்பதோடு அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தியடைய பிரார்த்திக்கின்றோம்! பிரபல இராசாயனவியல் ஆசிரியராக திகழ்ந்த கிருபாகரன் அவர்கள் கவிதை, கட்டுரை போன்ற இலக்கியத்துறைகளில் தன் ஆளுமையை நிரூபித்து வந்துள்ளார். அன்னார் அமரத்துவம் எய்துவதற்கு மூன்றுநாட்கள் முன்னர் ஜீவநதிக்கென ஈமையில் அனுப்பிய கவிதையை வாசகர்களுக்காக தருகின்றோம்.

எமது சமூகச் சூழலில் வசிக்கும் ஒவ்வொருவரும் தம்மைச் சுற்றி நடக்கும் பல்வேறு நிகழ்வுகள் சம்பவங்கள் குறித்து தமக்கென சில கருத்துக்கள் அபிப்பிராயங்களைக் கொண்டிருக்கின்றனர். இதே போல இயற்கையில் நிகழ்கின்ற நிகழ்வுகளைப் பற்றியும் தமக்கென கருத்துக்களைக் கொண்டிருப்பது இயல்பு. இவ்வாறு தத்துவக் கண்ணோட்டம் இன்றி சமூகத்தில் எந்த மனிதனும் இல்லையென்பதே உண்மை நிலவரமாகும்.

இந்த உலகம் எப்படியானது?

எங்கிருந்து தோன்றியது?

இவ்வுலகில் மனித இனம் எவ்வாறு தோன்றியது?

இறப்புக்குப் பின் நிகழ்வது என்ன?

மகிழ்ச்சி என்றால் என்ன?

மனித வாழ்க்கையின் சாரம் என்ன?

இத்தகைய வினாக்கள் சிந்திக்கும் மனிதனிடத்தில் எழுவது இயல்பானதாகும். இவ்வாறு சிந்திக்க முற்படுகையில் தன்னையறியாமலே அவன் தத்துவத்தின் அடிப்படையில் சிந்திக்க விளைகின்றான். இந்த கேள்விகளுக்கான விடைகள் எவ்வாறானதாக அமையினும் அதற்கு ஒரு தத்துவத்தின் உட்பொருள் சார்பு இருப்பது தவிர்க்க முடியாதது.

இவை அவன் சார்ந்திருக்கும் வர்க்க நிலை இருப்புக்குத் தக்கபடி அமைந்திருக்கும். இவ்வகையில் தத்துவம் என்பது எமது சமூக வாழ்வின் பிரதிபலிப்பாக உள்ளது.

“தத்துவம்” என்பதை இயற்கை சமூகம் சிந்தனை ஆகியவற்றின் வளர்ச்சிக்கான பொது விதிகளைப் பற்றிய அறிவியல் எனலாம். இயற்கை நிகழ்வுகள் மற்றும் சமூகச் சிந்தனை ஆகியவற்றை கட்டுப்படுத்துகின்ற பொதுவான விதிகளை தத்துவம் ஆராய்கின்றது எனக் கூறலாம்.

தத்துவத்தின் முக்கிய அம்சம் யாதெனில் அது உலகத்தையும் அதன் சாரத்தையும் நிலையையும் வியாக்கியானம் செய்ய முயல்கிறது என்பதாகும். கார்ல் மார்க்ஸ் இன்னும் ஒருபடி முன்னேறிச் சென்று தத்துவ வாதிகள் உலகத்தை பல்வேறு வழிகளில் வியாக்கியானம் மட்டுமே செய்தனர். ஆனால் அதனை மாற்றியமைப்பதே எம் பணி என்றார். அதாவது ஒடுக்கப்பட்டு சுரண்டப்பட்டு தாழ்ந்து கிடப்பது மனிதர்களின் விளைப்பயன் (துலவிதி) என விளக்க முற்படுகின்ற தத்துவத்தை மறுத்து சமூகத்தை மாற்றுவதற்கான தத்துவத்தை முன்னெடுத்தார். இத்தகைய மாற்றம் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் மார்க்ஸ் பொருள் முதல் வாதத்தினை முன் வைத்தார். அத்துடன் தத்துவம் என்பது பயன் விளைவைக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பதையும் வலியுபுத்தினார்.

தத்துவம் தனது ஆயுதத்தை பாட்டாளி வர்க்கத்திடம் காண்பது போலவே பாட்டாளி வர்க்கம் தனது அறிவார்ந்த ஆயுதத்தை தத்துவத்திடம் காண்கிறது என்பது மார்க்சின் புகழ் பெற்ற கூற்றாகும். பாட்டாளி (உழைக்கும்) வர்க்கத்தின் தத்துவ முதலாளிக்கோ முதலாளி வர்க்கத்தின் தத்துவம் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கோ பயன்படாது. காரணம் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் தத்துவம் அவ்வர்க்கத்தின் விடுதலையின் அடிப்படையிலானது. மாறாக முதலாளி வர்க்கத்தின் தத்துவம் அவர்களின் நலன்களின் அடிப்படையிலானது. அதனால் இவ்விரு தத்துவக் கண்ணோட்டங்களும் அடிப்படையில் வேறுபட்டே காணப்படுகின்றன.

மனித வாழ்வின் சாரம் (பொருள்) என்ன? மகிழ்ச்சி என்பது என்ன? என்கிற கேள்விகளுக்கும் இரு தரப்பினரும் வெவ்வேறு விடைகளையே முன் வைப்பர். மகிழ்ச்சி என்பது செல்வம் ஈட்டுதலே. அதுவே வாழ்க்கையின் குறிக்கோள். அதனை எவ்வகையிலும் அடைய வேண்டுமென்பது தான் முதலாளி வர்க்கத்தினரின் குறியாகும். ஆனால் பாட்டாளி வர்க்க சிந்தனையாளர்களோ உழைக்கும் அடிநிலையில் வாழும் மக்களுக்கு மகிழ்ச்சி கிடைக்க

தத்துவ நடப்பில் இருதுருவ நிலைப்பாடு -அறிமுகக்குறிப்புகள்-

மு.அநாதரட்சகன்

வேண்டும் என்பர். அதாவது புதிய மகிழ்ச்சியான வாழ்வை எட்டுவதற்காகவும் அடிநிலை மக்களுக்கு பயன்படும் படியாக வாழ வேண்டும் என்பதில் தான் அவர்களது மகிழ்ச்சி அடங்கியுள்ளது என்பர்.

இவ்வகையில் உலகில் முதலாளித்துவக் கண்ணோட்டம் பாட்டாளி வர்க்கக் கண்ணோட்டம் என இரு வேறு தத்துவப் போக்குகள் இருப்பதை இனங்காண முடிகிறது. உலகில் வர்க்கங்கள் தோன்றியதிலிருந்து இக்கண்ணோட்டங்களும் இருவேறு திசைகளிலேயே பயணித்து வருகின்றன. உலகம் இருவேறு பகைமைப்பட்ட வர்க்கங்களாகப் பிளவுபட்டதிலிருந்து உலகில் பொதுவானதொரு உலகக்கண்ணோட்டம் இருக்க முடியாது. இதனால் ஒவ்வொரு வர்க்கத்தினரும் உலக நடப்பால் விடயங்களுக்கு வெவ்வேறு வழிகளில் எதிர்வினை புரிகிறார்கள். தமக்கே உரித்தான வழிகளில் அவற்றைப்பற்றி புரிந்து கொள்கின்றனர். இவ்வகையில் தத்துவ உலகு சுரண்டும் வர்க்கத்திற்கு சார்பாக கருத்து முதல் வாதமாகவும், சுரண்டப்படும் வர்க்கம் சார்பில் பொருள்முதல் வாதமாகவும் இருவேறு தத்துவப் போக்குகளாக பிளவுபட்டே காணப்படுகின்றது.

இவற்றைத் தவிர்த்து இரண்டுக்கும் இடையில் நடுநிலையான தத்துவம் என்பது சாத்தியமற்றது. அதாவது அனைத்து மக்களுக்கும் வர்க்கம் நிலைகடந்து ஒரு பொதுவான நியமத் தத்துவம் என்று எதுவுமில்லை. தத்துவம் என்பது வர்க்கம் சார்புடையதாகவே இருக்கிறது.

தத்துவத்தின் அடிப்படைக் கேள்விகளுக்கு ஒருவர் அளிக்கும் பதிலைக் கொண்டு அதனை கருத்து முதல் வாதமா? அல்லது பொருள் முதல் வாதமா? என்று பிரித்தறிய முடியும். குறிப்பாக ஆன்மா முதலா? இயற்கை முதலா? என்ற கேள்விக்கு ஆன்மா தான் முதலானது எனக்கூறுபவர்கள் கருத்து முதல் வாதிகள். இவர்கள் இயற்கையின் தோற்றத்திற்கு ஆன்மா தான் காரணமென்பர். மேலும் இவ்வலகு ஏதோவொரு விதத்தில் அமர்வால் சக்தியால் படைக்கப்பட்டது என்கிற அனுமானத்திலிருந்து தம்முடைய விளக்கத்தை ஆரம்பிக்கின்றனர். இத்தகையவர்கள் பல்வேறு பிரிவுகளைச் சேர்ந்தவர்களாக உள்ளனர்.

உலகைப் படைத்தவன் இறைவன் அந்த இறைவன் நம் கண்களுக்குப் புலப்படாதவன் எங்களையும் அனைத்தையும் கடந்து நிற்பவன். பொருட் தன்மையற்றவன். கருத்து மயமான அவனை கருத்தால் மட்டுமே உணர முடியும் எனக் கூறுகின்ற சமய வாதிகள் கருத்து முதல்வாதிகளாவர். இவர்களது கருத்துப்படி அறிவு பற்றிய ஆய்வில் ஆன்மாவே முன்னிலை பெறுகிறது. பொருளுலகம் என்பது கிஞ்சித்தும் பொருட்படுத்துவதில்லை. ஆன்மா பற்றிய ஆய்வுக்கு அனுசரணையாகவே புற உலகு பற்றிய ஆய்வு அமைந்துள்ளது என்பது இவர்களது விவாதம்.

மேலும் இத்தகையோர் அகநிலைக்கருத்து முதல்வாதிகள், புறநிலைக்கருத்து முதல்வாதிகள் என இரு பிரிவினர் உள். உணர்வும் ஆன்மீக வாழ்க்கையும் தான், முதன்மையானது எனக் கூறுகின்றதில் உடன்படும் இவர்கள் உணர்வு எப்படி உலகை உருவாக்குகின்றது என்பதில் வேறுபட்டு நிற்பர். அக

நிலைக்கருத்து முதல் வாதிகள் தனிநபரின் உணர்வு தான் உலகத்தை உருவாக்குகின்றது என்பர்.

உலகில் காணப்படுகின்ற அனைத்துப் பொருட்களும் மனித உணர்வின் விளைப் பொருட்கள் என்பது இவர்களது முடிந்த முடிவாகும். இத்தகைய சிந்தனையாளர்கள் வரிசையில் பெர்க்லி (இங்கிலாந்து), மாஹி (ஆஸ்திரியா) ஆதிசங்கரர், ரமணர், விவேகானந்தர் (இந்தியா) என்போரைக் குறிப்பிடலாம். அகநிலைக்கருத்து முதல் வாதத்தின் நவீன வடிவமாக நேர் காட்சி வாதம் இருத்தலியல் பின் நவீனத்துவம் என்பவற்றைக் குறிப்பிடுவர்.

புற நிலைக்கருத்து முதல்வாதிகள் என்போர் உலகம் என்பது மனித உணர்வு நிலைக்கு அப்பாற்பட்டது. புறத்தே இருக்கக் கூடிய முழுமுதற் கருத்தின் (Absolute Idea) விளைப் பொருள் எனக் கூறுவர். இத்தகையோர் வரிசையில் பிளேட்டோ (கிரேக்கம்) ஹெகல் (ஜெர்மனி) ராமானுசர், மத்துவர், மெய்கண்டர் (இந்தியா) என்போரைக் குறிப்பிடலாம்.

குறிப்பாக புகழ் பெற்ற தத்துவவாதியான ஹெகல் எதார்த்த உலகை அறிந்துணரும் திறன் நம் மனித சிந்தனைக்கு உள்ளதா என்கின்ற கேள்விக்கு உலகத்தை உள்ளபடியே அறிந்து உணர்வதல் சாத்தியம் எனக் கூறினார். இவர் இதனை பிரம்மத்தின் படிப்படியான மெய்ப்புருவக் காட்சி என்கின்ற அறுதியான கருத்து நிலை நின்ற விளங்கினார். அதாவது எதார்த்த உலகினை நாம் அறிந்து உணர்வது என்பது நமது எண்ணத்தின் உள்ளடக்கமேயாகும். அந்த எண்ணத்தின் உள்ளடக்கம் என்பது உலகினைக் குறித்த நிரந்தரக் கருத்தே (Absolute Idea) ஆகும். அவ்வகையில் பிரம்மத்தை அறிதல் என்கிற நிலைக்கு இவரது தத்துவம் விரிந்து செல்கிறது.

கருத்து முதல்வாதக் கண்ணோட்டத்தில் எதார்த்த உலகை முழுமையாக அறிந்து உணர முடியாது. அம் முயற்சி சாத்தியமற்றது எனக் கூறுகின்ற சிந்தனைவாதிகளும் உள்ளனர். இவர்கள் அறிவொணர்வாதிகள் என்கிற பிரிவினர் ஆவர். இவர்கள் அறிவாற்றல் ஒரு வரையறைக்கு உட்பட்டது. அதனால் உலகத்தை முழுமையாக அறிந்து கொள்வது சாத்தியமற்றது என்பர். இத்தகையவர்களில் இமானுவல் கான்ட், ஹியூம் என்பவர்கள் முதன்மையானவர்கள்.

இக்கருத்து முதல்வாதச் சிந்தனைகளை மறுத்து உருவானது தான் மார்க்சிய இயக்கவியல் பொருள் முதல் வாதமாகும். இது இயற்கை அதாவது பிரபஞ்சத்தின் தோற்றம் இருப்பு மாற்றம் வளர்ச்சி ஆகியவை பற்றி ஆராய்கிறது. இது சார்பான சிந்தனையாளர்கள் இயற்கையையும் சமூகத்தையும் அறிய இயலும் எனக் கூறுவதுடன் இவை இரண்டும் நமக்குப் புறத்தே நம்மைச் சார்ந்திடாமல் புற நிலையில் இயங்குகின்றன எனக் கூறுவர். இவர்கள் உலகை உள்ளது உள்ளபடியே காணவேண்டும் என்பர்.

மேலும் உலகம் நம்மால் அறியப்படக் கூடியதே நம்மைச் சுற்றியுள்ள பொருட்கள் நிகழ்வுப் போக்குகள் புலப்பாடுகள் ஆகியவற்றின் சாராம்சத்தினை மனித அறிவினால் புரிந்து கொள்ள முடியும் என்பது இவர்களது வாதம்.

மார்க்சியப் பொருள் முதல் வாதம் இயற்கை பற்றிய அறிதலை வரலாறு பற்றிய அறிதலாக வளர்த்துச்

சென்றது. அவ்வகையில் இத்தத்துவம் தம்முள் இரு பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளது. ஒன்று இயக்கவியல் பொருள் முதல் வாதம் இது இயற்கையை அதாவது பிரபஞ்சத்தின் தோற்றம் இருப்பு மாற்றம் வளர்ச்சி ஆகியன பற்றி ஆராய்கிறது. மற்றது வரலாற்றியல் பொருள் முதல் வாதம் என்பதாகும். இது சமூகத்தின் தோற்றத்தையும் அதன் இருப்பையும் மற்றும் மாற்றம் வளர்ச்சி ஆகியன பற்றி ஆராய்கிறது.

இத்தத்துவ போக்கு, தத்துவ வரலாற்றின் எல்லாக்காலங்களிலும் இருந்து வந்துள்ள ஒரு சிந்தனைப் பிரிவாகும். வரலாற்றின் பல்வேறு கால கட்டங்களில் இது பல்வேறு விளக்கங்களை ஏற்று வந்துள்ளது. கடவுள், ஆன்மா, ஆவிகள் போன்ற பருப் பொருள் (Matter) தன்மையற்ற காரணிகளை மறுத்துரைத்து உலகியல் ரீதியில் பருப் பொருளை முன்னுறுத்தி மனித வாழ்வை விளக்குவது பொருள் முதல் வாதத்தத்துவமாகும்.

அவ்வகையில் மனித உடலில் ஏற்படும் நோய்களைக் குணமாக்க இயற்கைக் காரணங்களைக் கண்டறிந்த இயற்கை வைத்தியர்கள் கூட ஒரு வகையில் பொருள் முதல்வாதிகளே. பௌதீக இரசாயனப் பொருட்களை ஆய்ந்தறிந்து அவற்றின் இயக்கத்தைக் கொண்டு பிரபஞ்சத்தை விளக்கிய விஞ்ஞானிகளும் பொருள் முதல்வாதிகள் தான் இவ்வாறு பொருள் முதல்வாத தத்துவ மரபு நீண்ட கால வரலாற்றைக் கொண்டது.

பொருள் முதல்வாத தத்துவவாதிகள் வரலாறு முழுவதும் கடவுள், ஆன்மா, பேய், பிசாசுகள் என்பவற்றை மறுப்பவர்களாக இருந்து வந்துள்ளனர் இதனாலேயே இவர்கள் கலகக்காரர்களாகவும் அபாயமானவர்களாகவும் சித்திரிக்கப்படுகின்றார்கள்.

இத்தகையோர் வரிசையில் தேல்ஸ், அனக்ஸிமேன், ஹெராக்கலிடஸ் போன்ற கிரேக்க வாதிகளும் மீஷல் மொன்த்தேன், திகார்த், ஜூலியன் லமெதரி போன்ற பிரெஞ்சுத்தத்துவ வாதிகள்

முன்னோடிகளாவர்.

பொருள் முதல் வாதிகள் தமது கண்ணோட்டத்தை இயற்கை(Nature), பருப்பொருள் (Matter), வாழ்நிலை என புற நிலையிலிருந்து தொடங்குகின்றார்கள். உலகில் உண்மையாகக் காணப்படுபவைகளில் இருந்தே தமது கண்ணோட்டத்தைக் கட்டமைக்கிறார்கள். ஆனால் கருத்து முதல் வாதிகளோ தமது கண்ணோட்டத்தை கருத்து, சிந்தனை, சங்கல்பம் என அகநிலையிலிருந்து ஆரம்பிக்கிறார்கள் அதாவது ஆன்மீக நிலையிலிருந்தே நோக்குகிறார்கள். இவர்கள் உலகின் தோற்றத்தையும் இருப்பையும் பிரதியட்ச உலகத்துக்கு அப்பால் உள்ளவற்றிலிருந்து (கற்பனையிலிருந்து) விளக்குகிறார். அதனால் மனித சமூகத்திற்கான விடுதலையை மனித வாழ்வின் சாரத்தை சமூகத்திற்கு வெளியே தேட முனைகிறார்கள் எனலாம். அவ்வகையில் கருத்து முதல் வாதம் பிரதியட்ச உலகை மறுக்கிறது. புலன்களால் காணும் உலகுக்கு அப்பால் அதனைக் கடந்து கருத்து மயமான நிரந்தர உண்மை உள்ளது என வலியுறுத்தும் கடவுள் ஆன்மா, உள்ளொளி, அறிவு, கருத்துக்கள், நிரந்தர உண்மை என்பவற்றை முன்னிலைப்படுத்துகிறது.

மார்க்சிசம் ஒரு பொருள் முதல் வாத தத்துவம் என்கிற வகையில் அது பொருளை முதன்மையான கருத்தாக்கமாகக் கொள்கிறது. அது சமூக வாழ்க்கை இயற்கையின் தொடர்ச்சியாகக் கருதுகிறது சமூக வாழ்வின் இயற்கை அடிப்படையை நாம் முழுதாக மீறிச் செல்ல முடியாது. புனரமைக்கப்பட்ட வடிவிலானது இயற்கை நம்முடன் வாழ்கிறது. மனித வாழ்வின் முன் நிபந்தனையாக தழுவல் இயற்கை உள்ளது. அதேபோல சமூக வாழ்வின் பொருள் முதல்வாத அடிப்படையாக மனிதர்களின் உழைப்பும் உற்பத்தியும் அமைந்துள்ளது. புற உலகை உழைப்பின் மூலம் உருமாற்றுவது நம்மை நாமே உழைப்பின் மூலம் உருமாற்றுவது சமூக வாழ்க்கை நாம் மாற்றியமைப்பது ஆகியவை மனித வாழ்வின் பொருள் முதல் வாதத்தின் அடிப்படைகளாக உள்ளன.

எனக்கு கீழோ மேலோ எதுவும் இல்லை
அந்தரத்தில் தொங்குகிறேன்.
எதையும் பற்ற முடியவில்லை.

கரைமேட்டில் அவள்
சோகச் சதிர் ஆடுகிறாள்.
ஓலமிடுகிறாள்.

கண்களை மூடி அமிழ்ந்து
கரையில் ஏறி நடக்கிறேன்.

வாழ்வில் இருந்து கடலில் கரைந்த
ஐந்தோ ஆறோ நொடிகள்..

நடக்கிறேன்..

ஒரு முழுச்செடியை புகைத்துவிட்ட களிப்பு

கடல்

-வசிகரன்-

பேய் இருமல்
அதே செடியை புகைக்க வேண்டும் போல்
ஒரு தவிப்பு

மூச்சிரைக்கிறேன்..

கவர்ச்சி நடிகையின் புது அவதாரம்

சுமார் 20 வருடங்களுக்கு முன்னதான நயன் தாராவை சரத்தமாரின் ஜோடியாக முதன் முதலில் பார்த்த குடும்பம். அன்று பதினாறு வருடத்திலிருந்து அவர் வெகு விரை விலேயே முன்னேறி முன்னணி நடிகையாகி தமிழ்த் திரைப்படங்களில் முதலாம் இடத்தை பிடித்தும் கொண்டு இன்று வரை அதை தக்கவைத்துக் கொண்டுள்ளார். இத்தனைக்கும் இந்த இடம் அவரது அழகுக்கும், கவர்ச்சிக்கும் தான் கிட்டியதேயன்றி நடிப்புக்காக அல்ல. முன்னணி நடிகர்களுடன் மாத்திரமன்றி இளையபுதுமுக நடிகர்களுடனும் நடித்து வெற்றி பெற்றார்.

நீண்ட காலமாக அழகுப் புதுமையாக காதுல் பாட்டு பாடிக்கொண்டிருந்தவர், அண்மைக்காலமாக காத்திரமான பாத்திரங்களில் நடித்து வருகின்றார். தன்னாலும் சிறப்பாக நடிக்க முடியும் என்பதை நிரூபிக்கும் வண்ணம் அவரது அண்மைய சில திரைப்படங்கள் நிறைவைத் தருகின்றன. “நானும் ரவுடி தான்” திரைப்படம் மூலமாக புதிய அவதாரம் எடுத்துள்ள இவர் தொடர்ந்து அறம், இருளி, இமைக்கா நொடிகள், கோலமாவுகோகிலா என நடிகைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் படங்களில் நடித்து வருகின்றார்.

நானும் ரவுடி தான் திரைப்படத்தில் காணாமல் போன கணவனைத் தேடி போராடும் ஒரு தைரியமான பாத்திரத்தில் நடித்துள்ளார். விஜய் சேதுபதி இவருக்கு பக்க பலமாக இருக்கின்றார். படம் முழுவதும் ஒரு வித்தியாசமான நயன் தாராவைத் தரிசிக்கின்றோம். பல்வேறு உணர்ச்சிகளைக் கொட்டி நடித்துள்ள இவரது நடிப்பு பலரையும் கவர்ந்தது.

அறம் திரைப்படம் ஓர் உண்மைச்சம்பவத்தை தழுவி எடுக்கப்பட்டுள்ளது. கலெக்டர் பாத்திரத்தில் நடிக்கும் நயன்தாரா மனிதநேயம் மிக்க துணிச்சலானவராக நடித்துள்ளார். சில காலத்திற்கு முன்னர் கைவிடப்பட்ட ஆழ் துணைக்கிணறு ஒன்றில் தவறி விழுந்த சிறுவனின் அவலம் ஊடகங்கள் மூலம் உலகளாவிய ரீதியில் அனுதாப அலையை ஏற்படுத்தியதை அறிந்திருப்பீர்கள். இந்த சிறுவனை மீட்பதற்கு பல்வேறு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இது இலத்திரனியல் ஊடகங்கள் மூலம் தரிசனமாகி பரபரப்பை ஏற்படுத்திய சம்பவம் தான் கதையின் மையக்கரு. திரைப்படத்திற்காக விறுவிறுப்பான கதையை உருவாக்கி விறுவிறுப்பாக படத்தை எடுத்ததில் வெற்றி பெற்றுள்ளார்கள்.

சிறுவனை மீட்கும் பணி கலெக்டர் நயன்தாராவின் முகாமையத்துவத்தில் இடம்பெறுகின்றது. அவர் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் அனைத்திற்கும் முகம் கொடுத்து துரிதமாக செயற்படும் துணிச்சலான அதேநேரம் பொறுமை காக்கும் ஒருவராக தன் பணியை சளைக்காமல் உறுதியுடன் மேற்கொள்கின்றார். இதை அரசியல் லாபத்திற்காக பயன்படுத்தும் அரசியல்வாதிகள், மேலதிகாரிகளின் அழுத்தங்கள், புரிந்துகொள்ளாத சில மக்களின் எதிரடைகள் என்பவற்றை எதிர்கொண்டு செயற்படும் அதிகாரியாக அவர் பிரகாசிக்கின்றார். இறுதிவரை என்ன நடக்குமோ என்ற உணர்வில் பார்வையாளர்களை கதிரை விளிம்பில் வைத்திருப்பதால் படம் வெற்றியடைகிறது.

“கோலமாவு கோகிலா” படத்தில் சாதாரண கிராமப்பெண்ணாக நடித்துள்ளார். போதைப்பொருள் கடத்தும் ஒருவர் என தெரியவரும் போது ஏற்படும் ரசிகனின் உணர்வு சிலிர்த்துகிறது. நயன் தாராவை ஒரு தலைப்பட்ட சமூக காதலிப் பவராக யோகிபாபு சிறப்பாக நடித்

துள்ளார். வழமையிலிருந்து வேறுபட்ட படம். “இருளி” படத்தில் நயன்தாராவுக்கு இரட்டைவேடம் கறுப்பி வேடத்தில் நயன்தாராவை முதலில் அடையாளம் காண முடியாதிருக்கிறது. மேக் அப் மட்டுமல்ல நயன்தாராவின் நடிப்பும் வேறுபட்டு நிற்கிறது. கறுப்பியாக பிறந்தபோது வீட்டில் நடந்த அவல சம்பவத்திற்கு அவளே காரணம் என்ற எண்ணம் குழந்தை வளர வளர குடும்ப உறுவுகள் மத்தியில் அதிகரித்துச் செல்லும் போது அவள் ஒதுக்கப்படுகின்றாள். “பாடசாலையிலும் அவளோடு நட்புக்கொள்ளாமல் சகமானவிகள் ஒதுக்கும்போது அவள் பெரும் உளத் தாக்கத்திற்கு உள்ளாகின்றாள். இந்த நிலையில் ஒரு சக மாணவன் மட்டும் அவளை ஒதுக்காமல் நடக்கின்றான் எனினும் அவன் ஊர் விட்டுச்செல்லும் போது அவன் மீண்டும் தனிமைப்படுத்தப்பட்டவளாக தவிக்கிறான். மரணத்தின் பின்னரும் இவள் நிறைவேறாத ஆசைகொண்ட ஆவியான வலம் வருகின்றாள். அழகான நயன்தாராவின் உடலில் புகுந்து தனது உளத்தாக்கத்திற்கு விடிகால் காண்கிறான். இந்த நிலையில் முன்பு இவளை விரும்பியவன் வருகிறான். அவனிடம் தான் தான் இருளி என்றும் தற்போது அழகான சகோதரியின் உடலுள் இருப்பதையும் கூறுகிறான். அவளோ ஏமாற்றமடைகின்றாள். தனக்கு, தான் முன்பு பழகிய கறுப்பி தான் வேண்டும் என்கிறான். அவளுக்கு ஏமாற்றமாகி போகின்றது. நயன்தாரா மிகச் சிறப்பாக நடித்திருந்தாலும் கறுப்பாகத் தோன்றிய இவரை ரசிகர்களும் விரும்பவில்லை என்பதால் படம் வெற்றிபெறவில்லை. அடுத்தது படம் நயன்தாரா சி.பி.ஐ அதிகாரியாக நடித்துள்ள இமைக்காநொடிகள், கம்பீரமான குடும்ப பெண்ணாக, பொலிஸ் அதிகாரியாக இவர் மிளிர்கின்றார். ஒரு பிள்ளையின் அம்மாவாக நடிக்கும் இவர் தனது வழமையான பாத்திரங்களிலிருந்து வேறுபடுகின்றார். இமைக்காநொடிகள் படத்தில் அதர்வா இவரது தம்பியாக நடிக்கிறார். கணவனாக வரும் விஜய் சேதுபதி சிறிது நேரம் வந்தாலும் ரசிகர்களின் மனதில் இடம்பிடிக்கின்றார். மூன்று இளைஞர்களை என்கவுண்டர் செய்யும் இவர் நாலாவது நபரை தேடி வலை விரிக்கிறார். நயன்தாரா செய்த என்கவுண்டர் மூலம் தம்பி அவரை வெறுக்கின்றார். தேடப்படும் ஆட்கடத்தல்காரன் இவர் தம்பி தான் என பொலிஸ் சந்தேகிக்கிறது. உண்மையான வில்லனின் சாதாரணமான செயற்பாடுகள் தான் இந்த சந்தேகத்திற்கு காரணம். இதனால் நயன்தாராவின் தம்பி தலைமறைவாக செயற்பட்டு வில்லனை இனங்காண முயல்கிறார். இளம் யுவதிகளை கடத்தி கப்பமாகப் பணம் பறிக்கும் வில்லனின் பாத்திரமும் சிறப்பாக உள்ளது. நயன்தாரா தம்பிக்கு ஆதரவாக செயற்படுகிறார் என சந்தேகித்து குறிப்பிட்ட வழக்கை அவரிடமிருந்து மாற்றுகின்ற தொரு அவர் கண்காணிக்கப்படுகின்றார். தம்பி அக்காவைச் சந்திக்கும் போது அவர்களிடையே இருந்த தப்பெண்ணம் விலக்கு கின்றது. இறுதியில் அக்கா தம்பி இருவருமாக வில்லனை பிடிக்கின்றார்கள். ஆரம்பம் முதல் இறுதி வரை சஸ்பன்ஸ் திரிலாக படம் எடுக்கப்பட்டுள்ளது. அவினாத முடிச்சுக்கள் அவிமும் போதுமனம் உருகுகின்றது.

மேற்குறிப்பட்ட படங்களில் நயன் தாராவின் பாத்திரங்கள் கதாநாயகிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் பாத்திரங்களாக அமைந்துள்ளமையால் நயன்தாராவுக்கு நடிக்கும் வாய்ப்பும் அதிகம் இருந்தது. அவர் அற்புதமான நடித்த இருளியைத் தவிர ஏனைய படங்கள் வெற்றி பெற்றன. எனினும் இருளி படத்தில் அவரது நடிப்பு உச்சமாக இருந்ததை மறுப்பதற்கில்லை.

கட்டவிழ்க்கப்பட்டாத “காவலப்பன் கதை” இலங்கையின் முதலாவது நாவல் எது?

இலங்கையின் பதிப்புத்துறையில் ஏற்பட்ட முக்கியமான நிகழ்வுகளைக் கவனிக்கும் போது முதலாவதாக வெளிவந்தவை எவை என்பதை அறிபுரம் ஆர்வம் எவருக்கும் இருக்கும். அந்த வகையில் பலர் பல நூல்களின் மூலமும், கட்டுரைகளின் மூலமும் விபரங்களை வெளிக்கொணர்ந்திருக்கிறார்கள். அவ்வாறு வெளியான தகவல்களில் கணிசமானவை பிழையாகவும் இருந்துள்ளன. அவை பின் வந்த ஆய்வாளர்களால் திருத்தப்பட்டுமுள்ளன. வரலாற்றுப் பிழைகள் இப்படியான வழிகளால் தான் திருத்தப்பட்டுக்கொண்டு வந்துள்ளன.

அந்த வகையில் எனது இரண்டு கட்டுரைகளின் வாயிலாக இலங்கையில் வெளியான முதலாவது நூல், இலங்கையில் வெளியான முதலாவது சஞ்சிகை என்பன குறித்த விபரங்கள் முதற் தடவையாக வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளன.

“தமிழ் வேத பிரார்த்தனை புத்தகம்” (Mallebaars Catechismus- en Gebede-Boek) (1737 இல் இலங்கையில் வெளிவந்த முதலாவது தமிழ் நூல்)

“ஞானபோதகம்” 1831 இல் இலங்கையில் வெளிவந்த முதலாவது தமிழ் சஞ்சிகை.

இவை இரண்டும் விரிவான கட்டுரைகளாக வெளிவந்துள்ளன.

உலகில் வெளிவந்த முதலாவது தமிழ் நூலாக தம்பிரான் வணக்கம் (1578) குறிப்பிடலாம். அது தமிழகத்தில் வெளிவந்ததை நம்மில் பலரும் அறிவோம்.

இலங்கையில் 1802 இல் “சிலோன் கெசட்” (Ceylon Gazette) எனும் இதழ் தொடங்கப்பட்டதன் மூலம் சுதேசிய மொழிகளான தமிழ், சிங்களம் மற்றும் ஆங்கில மொழிகளில் முப்பகுதிகளைக் கொண்டு வெளிவந்தது. தாய் மொழிகளைத் தாங்கிவந்த முதல் இதழ் இது தான்.

மீஸான் மாலை இலங்கையில் 1868 இல் வெளியான முதலாவது இஸ்லாமியத் தமிழ் நூல் எனலாம்.

இலங்கையில் வெளியான முதலாவது தமிழ் சிறுவர் சஞ்சிகையாக “பாலியர் நேசன்” என்பதைக் குறிப்பிடலாம். 1859 ஆம் ஆண்டு இது வெளிவரத் தொடங்கியது.

இப்படிச் கூறிக் கொண்டு போகும் போது இலங்கையில் வெளியான முதலாவது நாவல் எது என்கிற கேள்வி பல இடங்களிலும் சர்ச்சைக்குள்ளானதாகவே இருப்பதை

அவதானிக்க முடிகிறது.

வேதநாயகம் பிள்ளையின் “பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்” தான் தமிழ் மொழியில் முதலாவதாக வெளிவந்த நாவல் என்று குறிப்பிட முடியும். அது வெளிவந்த ஆண்டு 1879 ஆகும். அதுவரை செய்யுளையே பிரதான இலக்கிய வகையாகக் கொண்டிருந்த தமிழுக்கு உரைநடையிலிருந்த புனைகதை இலக்கிய வடிவம் இந்நூலுக்கூடாகவே அறிமுகமானது. ஆனால் இந்த நூல்தமிழகத்தில் வந்தது.

அப்படிப்பார்க்கும் போது சித்திலெவ்வை மரைக்கார் இயற்றி 1885 இல் வெளிவந்த “அசன்பே சரித்திரம்” இலங்கை நாவல் இலக்கியத்தின் முதலாவது நாவல் என்று கூறலாம்.

ஈழத் தமிழ் நாவலிலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் தி. த. சரவணமுத்துப்பிள்ளை எழுதி 1895 இல் வெளியான “மோகனாங்கி” நாவலை இலங்கையின் முதலாவது சரித்திர நாவல் என்று குறிப்பிட முடியும். இதன் கதைக் களமும் வெளியிடப்பட்ட இடமும் தமிழகமாக இருந்த போதும் இதை எழுதிய சரவணமுத்துப்பிள்ளை இலங்கையின் திருகோணமலையைச் சேர்ந்தவர்.

நாவலிலக்கிய வரலாற்றைப் பற்றி எழுதியுள்ளவர்கள் சிலர் இந்த வரலாற்றுத் தகவல்களோடு “காவலப்பன் கதை”யைக் குழப்பியுள்ளதைக் காண முடிகிறது. “காவலப்பன் கதை” தான் ஈழத்தின் முதலாவது நாவல் என்று அடித்துச் சொல்பவர்கள் இன்றும் உள்ளார்கள். அதைப்பற்றி சுற்று விரிவாகப் பார்ப்போம்.

“காவலப்பன் கதை” முதலாவது மொழி பெயர்ப்பு நாவல் யாழ்ப்பாணத்தில் 1856ம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்டிருப்பதாகக் குறிப்பிடப்படுகிற போதும் அப்படிப்பட்ட ஒரு நாவலை கண்ட எவரும் இப்போது இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

இதைப்பற்றி மு.கணபதிப்பிள்ளை, சில்லையூர் செல்வராசனின் நூலில் எழுதியிருக்கிறார். ஆனால் கணபதிப்பிள்ளையோ பின்வந்தவர்களோ அந்த நாவல் குறித்த விபரங்களை சரிவர நிறுவவில்லை. மேலும் இந்த நூல்களில் பிரதிகளும் கூட கிடைக்கவில்லை. இந்நிலையில் “கைக்குக் கிடைக்காத நூல் ஒன்றினை நாவலா நாவலில்லையா என்று எப்படிச் கூறலாம்” என்று பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் எழுதிய “சித்திலெவ்வை மரைக்காரின் அஸன்பே

“காவலப்பன் கதை”யை நமது கதைசொல்லி இலக்கிய வரலாற்று மரபில் இருந்து நீக்கிவிட முடியாது என்பது உண்மை. அதே வேளை அதை நாவலிலக்கியத்தின் தொடக்கம் என்று பதிவு செய்ய முனைகின்ற முயற்சி வரலாற்றுத் திரிபாகிவிடும். அதை இனி நிறுத்தி விடலாம்.

சரித்திரம்” தனது கட்டுரை யொன்றில் எழுதுகிறார்.

“காவலப்பன் கதை” யானது “மூர் ஹன்னாஹ்” (Hannah More) என்பவர் 1796 இல் இயற்றிய “Parley the Porter” என்னும் நாவலின் மொழிபெயர்ப்பு என்றே பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. ஆனால் அதன் மூலப் பிரதியை இக்கட்டுரைக்காகத் தேடி எடுத்தபோது அந்த நூலானது அட்டையோடு சேர்த்து 12 பக்கங்களை மட்டுமே கொண்ட சிறு நூல் என்பதை காண முடிந்தது. 1856 ஆம் ஆண்டு மூர் எழுதிய படைப்புகள் அனைத்தும் மீண்டும் ஒரே நூலாக தொகுக்கப்பட்டபோது அந்த நூலில் இந்தக் கதை வெறும் நான்கே பக்கங்களுக்குள் அடங்கிவிட்டன. இன்னும் சொல்லப்போனால் மொத்தமே சுமார் 4500 சொற்களை மட்டுமே கொண்ட கதை. அதை ஒரு சிறுகதை என்று வேண்டுமென்றால் கூறலாமேயொழிய ஒரு நாவலாக எப்படி தமிழில் அடையாப்படுத்தினார்கள் என்று தெரியவில்லை. ஆங்கில உலகில் எங்குமே இக்கதையை ஒரு நாவலாக அடையாளப்படுத்தியதில்லை. குறைந்தபட்சம் ஒரு குறு நாவல் உள்ளடக்கத்தைக் கூட இதுகொண்டதில்லை.

ஆகவே “காவலப்பன் கதை” என்கிற நூல் வெளிவந்திருந்தாலும் கூட அது நாவலாக இருக்க வாய்ப்பே இல்லை என்பது தெளிவாகிறது.

பார்னெட் (L.D.Barnett), போப் (G.U.Pope) ஆகியோர் தொகுத்த A Catalogue of the Tamil books of the British Museum என்கிற நூலில் “Parley the Porter” என்கிற நூலைப் பற்றிய குறிப்புகளைக் காண முடிகிறது. பிரிட்டிஷ் மியூசியம் 1909 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டுள்ள இந்த நூல் பட்டியல்களை இன்றும் பலரும் ஒரு முக்கிய மூலாதார நூலாக பயன்படுத்தி வருகின்றனர். இந்த நூலில் 177 ஆம் பக்கத்தில் உள்ள குறிப்பு இதுதான்.

MORE (HANNAH). “Parley the Porter” காவலப்பன் கதை. [Translated into Tamil] pp. 36. Jaffna, 1856. 16°. 14170. a. 33.(3.) No. 1 of the New Series of the Jaffna Religious Tract Society.

மேலும் இந்த நூலில் கிறிஸ்தவ மதம் சம்பந்தப்பட்ட நூல்களின் கீழ் 584 ஆம் பக்கம் “காவலப்பன் கதை” பட்டியலிடப்பட்டு வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளதையும் காண்கிறோம். இது “யாழ்ப்பாண சன்மார்க்க புத்தக சங்கத்தால்” (J.R.T.S - Jaffna Religious Tract Society) வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.

இதை எழுதிய இங்கிலாந்தைச் சேர்ந்த ஹன்னா மூர் (Hannah More - 1745-1833) தனது என்கிற பெண் எழுத்தாளர் தனது இளம் வயதில் எழுதிய கதை இது. அவர் பல புனைகதைகள், கவிதைகள், நாடகங்கள் என பல படைப்புகளை எழுதி எழுதி பிரபல எழுத்தாளராக பிற காலத்தில் மிளிர்ந்தவர். ஆனாலும் ஹன்னா மூர் ஒரு ஆன்மீக எழுத்தாளராகவே பல வரலாற்றில் இடம் பிடித்துள்ளார் என்பதையும் கவனிக்க முடிகிறது.

நா. சுப்பிரமணியம் எழுதிய “சுழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம்” (1978) என்கிற நூலில் இந்த நூலைப் பற்றி குறிப்பிடும் போது, இந்நூல் பார்லே என்ற சுமைதூக்கி (1869), பார்லே என்னும் சுமைபாளியின் கதை (1876) ஆகிய தலைப்புக்களுடன் தமிழ் நாட்டில் வெளிவந்துள்ளது. இந் நூற் பிரதிகள் கிடைக்க வில்லை. இதனை “நாவல்” என்று கொள்ளலாமா என்பது ஆய்வுக்குரியது.” என்றும் அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

மேலும்

“பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தமிழில் ஐஞ்நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட கதை நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. இதிகாச புராணக் கதைகள், நாடோடிக் கதைகள், பிறமொழிக் கதைகள், மேலை நாட்டுச் சமயக் கதைகள் முதலிய பல்வேறு வகைகளிலும் அமைந்த இக்கதைகளை நாவல் எனக் கொள்வதில்லை. காவலப்பன் கதை மேலை நாட்டுச் சமயக் கதைகளிலொன்றாகவிருக்கலாம்.” என்கிறார்.

அவரின் அந்த ஐயம் மிகவும் சரியானதே என்கிற கருத்தை அந்த கதையின் மூல ஆங்கிலப் பிரதியை நோக்கும்போது உறுதி செய்துகொள்ள முடிகிறது. கூகிள் தனது Google Books இல் இதை வகைப்படுத்தும் போது “சிறுவர்களுக்கான கதையாக” (Children's stories) வகைப்படுத்தியிருக்கிறது.

இந்த நூலை “Chapbook” என்றும் மேற்கில் வகைப்படுத்துகிறார்கள். மிகக் குறைந்த அளவிலான பக்கங்களைக் கொண்ட கதைகளுடன் பிரசுரிக்கப்படுகின்ற பிரசுரங்களையே “Chapbook” என்று அழைத்தார்கள். பல்லாண்டுகளுக்கு முன்னர் ஐரோப்பாவில் தெரு இலக்கிய (Chapbook) கலாசாரத்தின் அங்கமாக இந்த வகை இலக்கிய வெளியீடுகள் காணப்பட்டன. மலிவு விலையில் எளிமையான நூல்கள் தெருக்களில் விற்கப்பட்ட கலாசாரம் அது. அச்சுப் பண்பாட்டின் தொடக்கக் காலப்பகுதியில் குறிப்பாக பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு வரை ஐரோப்பிய நாடுகளில் பிரபலமாக இருந்த வாசிப்பு கலாசாரம் இது.

இந்தக் கதை இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே மேற்கு நாடுகளில் சிறுவர்களுக்காக நடத்தப்படும் கிறிஸ்தவ ஞாயிறு பாடசாலைகளில் வாசிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மூல நூலை இங்கிலாந்தில் அன்றே வெல் வேறு பதிப்பாளர்கள் பதிப்பிட்டிருக்கிற போதும் அமெரிக்க சமார்க்க புத்தக சங்கமும் (American Tract Society) 1825 ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலப் பிரதியை வெளியிட்டிருக்கிறது என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். ஹன்னா மூரின் சுமார் 50 கதைகளை அச்சுக்கூடப் பதிப்பித்துள்ளது.

பார்லி என்பவன் தான் பிரதான கதா பாத்திரம். Parley the Porter என்பதை நேரடியாக தமிழ்ப்படுத்தினால் “பார்லி என்கிற சுமைதூக்கி” என்று கூறலாம். ஆனால் “காவலப்பன்” என்று இலக்கிய சுவையுடன் அந்த தலைப்பை இட்டிருக்கிறார்கள்.

ஒரு காட்டிக்கொடுப்பாளரின் உதவியின்றி கொள்ளையர்கள் எப்படி ஒரு வீட்டிற்குள் நுழைய முடியாது என்பதை உணர்த்தும் கதை.

“காவலப்பன் கதை”யை நமது கதைசொல்லி இலக்கிய வரலாற்று மரபில் இருந்து நீக்கிவிட முடியாது என்பது உண்மை. அதே வேளை அதை நாவலிலக்கியத்தின் தொடக்கம் என்று பதிவு செய்ய முனைகின்ற முயற்சி வரலாற்றுத் திரிபாகிவிடும். அதை இனி நிறுத்தி விடலாம்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. The complete works of Hannah More - 1745-1833
2. Parley, the Porter. An Allegory

பெண்ணின் பெருமிதம்

சுழிபுரமணி

கால மணி பத்து இருக்கும். புழைய சிநேகிதிகளான மங்கையும் திலகமும் யாழ் - பேருந்து நிலையத்தில் எதிர்பாராத விதமாகச் சந்தித்துக் கொண்டனர். முதலில் மங்கை தான் திலகத்தின் கைகளைப் பிடித்து “எப்படி இருக்கிறாய் திலகா?” என்று அன்பொழுகக் கேட்டாள். நீண்ட காலத்தின் பின்னர் தனது நெருங்கிய நண்பியைக் கண்ட நிறைவு மங்கையின் முகத்தில் இழையோடியது.

“நான் நல்லாய் இருக்கிறேன். நீ எப்படி இருக்கிறாய் மங்கை? நீ லண்டனுக்குப் போன பின் சந்திக்கிற வாழ்க்கை இல்லாமல் போய் விட்டது. ஒரு ஊரில் பிறந்து-வளர்ந்து ஒரே கல்லூரியில் படித்து ஒரே பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டமும் பெற்ற நாங்கள் - கல்யாணத்தின் பின் வேறு வேறு நாடுகளில் வாழற நிலை வந்து விட்டதே” என்றாள் மங்கை.

தனது ஒரேயொரு மகளான சத்தியா தேர்தலில் நிற்பதாகவும், அதற்காகத்தான் தான் நாட்டிற்கு வந்ததாகவும் கூறினாள். இருவரின் முகத்திலும் “மாஸ்க்” என்ற முகக் கவசம் போடப்பட்டு இருந்தது.

“மங்கை! நானும் பிள்ளைகளோடு போய்க் கொஞ்சக்காலம் அவுஸ்ரேலியாவில் இருந்தனான். பிறகு அம்மா இங்கே தனியக் கஷ்டப்படுகிறா என்று திரும்பி வந்து விட்டன். நான் ஊருக்கு வருவதில் மகனவைக்கு விருப்பமே இல்லை. இருந்தாலும் என்னைப் பெற்று வளர்த்துப் படிக்க வைத்து ஆளாக்கிய பெருமை அம்மாவுக்குத் தானே. அப்பாவும் என்றை சின்னவயதிலேயே இறந்திட்டார். நான் கல்யாணம் செய்து, இரண்டு மகன்மாரையும் பெற்று அவர்கள் வளரும் வரை அம்மாவோடு தானே இருந்தேன். என்னைத் தவிர பிள்ளைகளும் இல்லை” என்றாள் திலகா.

மங்கை தொடர்ந்தாள்... “என்றை மகளை உத்தியோகம் பார்க்க மருமகன் விட வில்லை. அவ சமூக அக்கறை உள்ள ஆள், தனது படிப்பை-அறிவை இந்தச் சமூகத்திற்கு பயன்படப் பகிர வேண்டுமென பெரிய ஆவலுடன் செயலில் இறங்கி இருக்கிறா. மருமகனுக்கு முதலில் விருப்பம் இல்லை யாம். பிறந்த குழந்தையும் இறந்து விட்டதால்... அவ வீட்டில் மன விரக்தியுடன் இருக்கிறா” என்று தான் சம்மதித்தாராம். இப்ப என்னடா என்றால்... தூர இருந்து வந்த தாயோடுகூட கதைக்க நேர மில்லாமல்... நேரத்துக்குச் சாப்பாடு, தண்ணீர் என்று தன்னை கவனிக்காமல் ஓடித்திரியுறா” என்று சலித்துக் கொண்டாள். மகளுக்காக வாங்கிய பழங் களையும், மரக்கறிகளையும் காட்டினாள். “கலந் துரையாடல்கள், பொதுமக்களைச் சந்திப்பது... என்று பசி தாகம் பாராது ஓய்வின்றி அலையுறா” என்று பெற்றமனம் சலித்துக் கொண்டது.

மகளோ, என்றால் போகிற இடமெல்லாம் வெய்யிலுக்கு இளநீர், குளிர்பானம்... சாயந்தரம், இரவு என்றால் தேனீர், சிற்றுண்டி என்று ஆதர வாளர்கள் அடிக்கடி தந்து என்னைக் களைப்பாற்றிக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள்” என்று தாயின் வாயை அடைத்து விடுவாளாம்.

திலகா தொடர்ந்தாள், “உங்கடை மருமகன் தானே கொழும்பில் பெரிய ஹோட்டல் ஒன்றின் உரிமையாளரும் - நடத்துனரும்... டில்லியில் போய்ப் படித்து விட்டு வந்தவர். அவற்றை ஹோட்டல் தானாம் வெள்ளவத்தையில் முதல் இடத்தில் இருக்குதாம். சுத்தம், சுகாதாரம், உணவு விநியோகம் திறமான நிர்வாகம், வாடிக்கையாளர்களை வர வேற்று உபசரிக்கும் பண்பு... போய் வந்தவை யெல்லாம் அப்பிடிப் பாராட்டிச் சொல்லுகினம் நானும் ஒரு நாளைக்குப் போய்ப் பார்க்க வேணு மென்று ஆவலாய் இருக்கிறன். அவன் ஒரு அழகான

குணமான பிள்ளையெல்லோ... ஓ! பெயர்கூட அகிலன் தானே” என்றார்.

சத்தியா, தனது தேர்தல் பணிகளை கிராமம், கிராமமாகச் சென்று மக்களைச் சந்திப்பதிலும் - சிறப்பாக மகளிர் முன்னேற்றம் பற்றியும், அவர்களின் பங்களிப்பு இல்லையெல் சமுதாயத்தில் விழிப்புணர்வைக் கொண்டு வருவது கஷ்டம் என்றும் தெளிவுபட எடுத்துக் கூறியதுடன், அவர்கள் எப்படி நேரத்தை ஒதுக்கிப் பொதுப்பணிகளில் ஈடுபடலாம் என்றும், வழிவகைகளை தெளிவுபடுத்தினார்.

வறுமைக்கோட்டிற்கு கீழே வாழும் ஏழைப் பெண்கள், தாங்கள் அன்றாடம் கூலிவேலைக்கோ, அன்றி வயல்வெளிகளில் நாற்று நடுத்தல், களை பிடுங்குதல், அரிவி வெட்டுதல் போன்ற வேலைகளுக்குப் போனால் தான்... எங்கள் வீட்டில் பிள்ளைகளை பட்டினியிலிருந்து காப்பாற்ற முடியும் என்று எடுத்துக் கூறினார்கள். அனேகருக்கு சமுர்த்தி நிவாரணப் பொருட்கள் கிடைத்தாலும்... அவற்றையும் மீறிய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய அவர்கள் இதுவரை அறிந்திருக்காத சுய உதவித்திட்டங்கள், குடும்பக் கட்டுப்பாடு பற்றிய விழிப்புணர்வுகள், சிறுவர் பராமரிப்பு நிலையங்கள் ஆகியவற்றை கிராமசேவகர் ஊடாக காரியாதிகாரி அவர்களுடாக அரசாங்க அதிபர் அவர்களின் கவனத்திற்கு கொண்டு வந்து... எப்படி வெளிக்கிட்டு போவது? என்று தயக்கத்துடன் வாழ்ந்த குடும்பத் தலைவிகளைத் துணிச்சல் உள்ள தன்னம்பிக்கை உள்ள பெண்களாக மாற்றுவதில் மும்முரமாகச் செயற்பட்டார். முயற்சிகள் வீண் போக வில்லை. தன்னம்பிக்கை ஆளுமை, நிர்வாகத் திறமை இத்தியாதி குணம்சங்களுங் கொண்ட சத்தியா முன் வைத்த காலைப் பின் வைக்க மாட்டாள். பிறந்த நாளிலிருந்து வசதி வாய்ப்புக்களுடன் வாழ்ந்ததால்... ஏழை மக்கள் முகங்கொடுக்கும் பிரச்சினைகள் குறைபாடுகள் அறியாதவளாக வளர்ந்து விட்டாள். மக்களோடு, மக்களாகப் பழகும் போது தான் - சாதாரண மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளைக் கண்டறிய முடிந்தது.

கல்வியறிவு போதாமையினால் - “நாங்கள் ஏன் இன்னமும் முன்னேறாமல் இருக்கிறோம்” என்ற உண்மையையும் அவர்களால் உய்த்துணர முடியாமல் இருந்தது. “எங்கடை காலம் தான் இப்படி ஆச்சுது எங்க பிள்ளைகளாவது நன்றாகப் படித்து முன்னுக்கு வர வேணும். அதுக்கு நீங்க தானம்மா வழிவகையளைச் சொல்லித் தர வேணும் என்று முறையிட்டார்கள். “அரசாங்கம் ஏழை மக்களின் முன்னேற்றத்துக்கு சகல வசதிகளையும் செய்து கொண்டு தான் இருக்கிறது. அதனைச் சென்றடைந்து பெறமுடியும் என்ற துணிச்சலுடன் நீங்கள் செயலில் இறங்க வேண்டும்.” என்று அந்த அபலைகளுக்கு உற்சாகம் ஊட்டினாள். தன்னம்பிக்கையை வளர்த்தாள். தாங்களும், தங்கள் மூதாதையர்களும் வழிவகை தெரியாமல் இப்படி கண் இருந்தும் குருடர்களாக வாழ்ந்து விட்டோமே என்று ஆதங்கப்பட்டுக் கொண்டார்கள்.

அவர்களின் வாழ்க்கையில் திடீர் திருப்பங்கள் ஏற்பட்டன. “டெங்கு” பெருகவிடாமலும், “கொரோனா” வைரஸ் தொற்றாமலும் சகல மக்களும்

ஒருமுகமாகச் செயற்படத் தொடங்கினர். கிராமங்கள் தோறும் ஐக்கியமும், புரிந்துணர்வும் வியாபிக்கத் தொடங்கியது. காலப் போக்கில் தாங்களும் சமூக சேவையில் பங்கு பற்ற வேண்டுமெனவும் மற்றவர் களுக்கு வழிகாட்டக் கூடிய பயனுறு வாழ்க்கை வாழ வேண்டும் எனவும், கிடைத்தற்கரிய மானிடப்பிறப்பின் பயன் மாநிலம் பயனுறு வாழ்வதற்கே என்ற உண்மைத் தத்துவத்தை உணரத் தொடங்கிவிட்டனர்.

சத்தியாவுக்கு தான் தேர்தலில் வெற்றி பெறாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. இந்தச் சாதாரண மக்களுடன் பழகுகிற வாய்ப்புக் கிடைத்ததே பெரும்பேறு என்று பெருமிதப்பட்டுக் கொண்டாள்.

மங்கைக்கும் தனது மகள் “தேர்தல்” என்ற சாட்டில் வீட்டிற்குள் முடங்காது- உற்சாகத்துடனும், சேவை உணர்வுடனும் ஓடித்திரிவது சந்தோஷம் தான். தான் பிறந்த மண்ணுக்கு எந்தவிதமான சேவையோ, செயற்பாடோ இன்றி, வெளிநாட்டில் இருப்பது ஒரு பெரிய மனக்குறை தான். “உண்டுண்டு உறங்குவதைக் கண்டதேயல்லாமல் ஒரு பயன் அடைந்திலேனே...” என்ற முதுமொழி அடிக்கடி அவளது நினைவுக்கு வந்து போகும்.

திலாகாவிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு வீடு வந்தபின் யோசித்தாள். “நானும் கொஞ்சக்காலத்துக்கு இங்கே நின்று திலகாவையும் சேர்த்துக் கொண்டு முதியோர் பராமரிப்பு, மூத்தோர் ஒன்று கூடல், சேவை செய்த பெரியார்களைக் கௌரவித்தல் போன்ற நற்பயிர்களைக் கொஞ்சக் காலத்துக்காவது செய்ய வேண்டும்” என்று தங்களுக்கு பின்னால் புதிய சந்ததி அந்த நல்ல காரியத்தை முன்னெடுப்பார்கள் தானே. நாங்கள் சிறுவர்களாக இருந்த காலத்தில் கிராமங்கள் தோறும் மாதர் சங்கங்கள் உருவாகின. அந்தச் சங்கங்கள் மூலம், தையல், பன்னவேலை, கயிறு திரித்தல், கைத்தறி நெசவு என்று நடைபெற்று வந்ததும் - உள்நாட்டு யுத்தத்தின் பின் அவையாவும் செயற்படாமற் போனதும் கவலை தான். ஒன்றை ஆக்குவது எவ்வளவு கஷ்டம்? ஒரு சில கணப் பொழுதில் அவற்றை இல்லாமல் சிதைத்து விடலாம்.

இனிவரும் சில நாட்களில் விரைந்து செயற்பட வேண்டும். இளம் வயதுப் பிள்ளைகளே மும்முரமாகச் செயற்படும் போது நாம் கற்றதும்-கேட்டதும் வீணாகிப் போலாமா? ஏதோ மனிதன் பிறந்தான்... வாழ்ந்தான்... இறந்தான்... என்று கோழி இறகு கழன்றது போல மானிடப் பிறப்பு இருக்கக் கூடாது. அந்த இறப்பானது இமயம் சரிந்தது போல இருக்க வேண்டும். ஆகவே, நானும் எங்களுடன் படித்து உள்நாட்டில் வாழ்கின்ற சகோதரிகளுடன் தொடர்பு கொண்டு நாங்கய் பிறந்த அந்த நாட்டிற்கு- எம்மாலியன்ற சேவை செய்து- எமது வாழ்வும் - ஏதோ ஒரு வகையில் பிறந்த மண்ணில் வியர்வை சிந்தியதாக இருக்க வேண்டுமென உறுதி எடுத்துக் கொண்டாள்.

ஒருவருடன் ஒருவர் தொடர்புகளை ஏற்படுத்துவதும், அவர்களுக்கு ஊக்கங் கொடுக்கவும் ஐரோப்பிய, ஆசிய, கனடா, அவுஸ்ரேலிய நாடுகளில் வாழும் இல்லத்தரசிகளின் தொலைபேசி எண், முகவரி இவற்றை திரட்டும் முயற்சியில் இறங்கி விட்டாள். அவளது முயற்சி திருவினையாகட்டும் என வாழ்த்துவோமாக! •

PHILIPPUS BALDAEUS DELPHENSIS V. D. M.
PRIMO ANNUM IN FUNTE GALE POSTEA
IN REGNO IAPPENAPATNAM IN INSULA CEY
LON V Anno, Iam in Gesebat 2. Anno. S. A. 1679
Dno P. Baldaus PP. Le V. Baldaus
Dno Loran. in dno Loran. in dno Loran.

பிலிப்பஸ் போல்டயஸ் (Phillippus Baldaues) பாதிரியார் அவர்களும் பருத்தித்துறை மற்றும் யாழ்ப்பாணக்குடா நூடும்

பா. இரகவரன்

அறிமுகம்

பருத்துறையின் பழைய சந்தைப் பகுதியில் வட மேற்குப் பக்கமாக அதாவது தற்போதைய மகாத்மகாந்தி சிலைக்கு அண்மித்ததாக முன்னாளில் பெரிய புளிய மரம் ஒன்று காணப்பட்டது. 1760 இல் இந்த புளிய மரத்தின் அடியில் ஒரு நினைவுக்கல் நாட்டப்பட்டது. போல்டயஸ் என்ற ஒல்லாந்தப்பாதிரியார் இந்த புளிய மரத்தின் கீழ் நின்று புரட்டஸ்தாந்து மதப்பிரசங்கங்களைச் செய்தமையால் இந்தப் புளியமரமானது போல்டயஸ் புளியமரம் என்றும், போல்டயஸ் மரம் (BALDAEUS TREE) என்றும் அழைக்கப்பட்டு வந்தது.

1958 ஆம் ஆண்டு வீசிய புயலில் இந்த போல்டயஸ் புளியமரம் அடியோடு புரண்டு விழுந்து விட்டது. இதனருகே இருந்த போல்டயஸ் நினைவுக்கல்லானது 1990 இல் பருத்தித்துறையின் சந்தை இடிபாடுகளுடன் தவறுதலாக அகற்றப்பட்டு விட்டது. 2012 இல் நான் எழுதி வெளியிட்ட “பருத்தித்துறையூரம்” என்ற நூலின் முன் அட்டைப்படமாக போல்டயஸ் பாதிரியார் கீறிய கப்பல்கள் நிற்கும் கடலுடன் கூடிய பருத்தித்துறை நகரின் துறைமுகத்தின் படத்தையும், பின் அட்டைப்படமாக போல்டயஸ் பாதிரியார் புளிய மரத்தின் கீழ் நின்று உரையாற்ற பொதுமக்கள் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் படத்தையும் அச்சில் பதிவாக்கம் செய்திருக்கிறேன்.

இதன் பின்னர் 2020இல் ஜீவநதி சஞ்சிகைக்கான கட்டுரைக்காக கடந்த சில மாதங்களாக போல்டயஸ் பாதிரியார் சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களைத் தேடியெடுத்து இந்தக் கட்டுரையில் பதிவு செய்திருக்கிறேன்.

01

ஒல்லாந்தப்பாதிரியாரின் பெயர் உச்சரிப்பு, போல்டயஸ் புளிய மரம்,

போல்டயஸ் நினைவுக்கல் ஆகியன பற்றிய குறிப்புகள்

அ) பெயர் உச்சரிப்பும் எழுத்தும் : போல்டயஸ் பாதிரியாரின் பெயர் உச்சரிப்பை ஒல்லாந்து தேசத்தவரிடம் தான் கேட்டறிய வேண்டும். மற்றுப்படி எம்மவர்கள் பால்டயஸ்,

பால்தேயஸ், பால்தேசு, போல்டயஸ்... என்றெல்லாம் உச்சரிக்கிறார்கள், எழுதுகிறார்கள். நான் இந்தக்கட்டுரையில் போல்டயஸ் என்றே எழுதுகின்றேன்.

ஆ) போல்டயஸ் புளியமரம்: பருத்தித்துறைச் சந்தைக்கு அருகில் நின்ற மேற்படி புளிய மரம் போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் இருந்து காணப்படுகிறது. இராப் பொழுதில் இந்தப் புளிய மரத்தில் லாம்பு விளக்கை கயிற்றின் ஒரு முனையில் கட்டி, மறுமுனையால் நிலத்தில் இருந்து இழுத்து புளிய மரத்தின் உச்சிப் பகுதிக்குப் போக விடுவர். கயிறு அதற்கேற்ப முன்னரே போடப்பட்டிருக்கும் பகுதியில் இருந்து நிலத்துக்கு வரக்கூடியவாறு மிக நீளமான கயிறாக இருந்தது. இரவு பருத்தித்துறைக்கடலில் கட்டுமரத்தில் மீன்பிடிக்கச் செல்லும் மீனவருக்குத் தரைப்பகுதிக்கான “வெளிச்சலாம்பு” ஆகப்பயன்பட்டது.

ஒல்லாந்தவரான போல்டயஸ் பாதிரியார் மதப்பிரசங்கம் நடத்திய புளியமரப்பகுதி மட்டுமன்றி, முதலியார்கள் ஊர்ப்பிணக்குகள் வழக்குகள் என்பனவற்றை விசாரணை செய்து தீர்ப்பு வழங்கும் இடமாகவும் இந்த புளியமரம் இருந்துள்ளது. 1958இல் வீசிய புயலில் இந்தப் புளிய மரம் அடியோடு புரண்டு வீழ்ந்து விட்டது. இவ்வேளை சிலகடைகள் சேதமாயின. முஸ்லீம் கடை முதலாளி ஒருவர் இறந்தார். புளியமர முனி அடித்தே முஸ்லீம் கடை முதலாளி இறந்தார் என்று வதந்தி பரவியது. இதனால் அருகில் இயங்கிய பருத்தித்துறை சென்றல் தியேட்டருக்கு இரவில் படம் பார்க்கவர மக்கள் அஞ்சினர். சென்றல் தியேட்டரின் வருமானமும் சில மாதங்கள் குறைந்து போனது. இந்த முனி அடிச்ச

கதையை வடமராட்சியில் உள்ள ஏனைய சினிமாத்தியேட்டர்காரர் பரப்பியதாகவும் சிலர் கூறியதாக அறியமுடிகிறது.

இ) போல்டயஸ் நினைவுக்கல் : 1983 ஆம் ஆண்டுக்குப்பிறகு பருத்தித்துறையின் துறைமுகத்துடன் அயலில் உள்ள பிரபல பாடசாலைகள் உட்பட பல இடங்கள் இராணுவ முகாமாக அமைந்து விட்டது. இரண்டுபக்கக்குண்டுத் தாக்குதல்கள் காரணமாக பருத்தித்துறையின் சந்தைக் கட்டடம் பாவிக்க முடியாத அளவிற்குச் சிதைந்து விட்டது. 1990 ஆம் ஆண்டு சிதைந்த சந்தைக்கட்டடத்தை அகற்றும் போது தொழிலாளர்கள் நினைவுக்கல்லையும் சேர்த்து அகற்றி விட்டார்கள். சிதைந்த பருத்தித்துறை சந்தையின் கற்கள் வடமராட்சி கிழக்கில் குடத்தனை, அம்பன் முதலான பகுதியில் வீதியமைப்புக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டதால் இந்த நினைவுக்கல்லும் அங்குதான் வீதியமைப்புக்குப் போடப்பட்டு விட்டது என அறிய முடிகிறது.

ஈ) போல்டயஸ் நினைவுக்கல்லில் எழுதப்பட்டிருக்கும் விடயம்: போல்டயஸ் ஒல்லாந்தப் பாதிரியார் 1658 இல் பருத்தித்துறைக்கு ஒல்லாந்தர் ஆட்சியின் தொடக்க காலத்தில் மதப்பிரசாரம் செய்து மதம் மாற்றியதை நினைவு கூரும் விதமாக 1760 இல் நாட்டப்பட்டுள்ளது. இந்த நினைவுக்கல்லில்

BALDAEUSTREE 1658

STONED BY SCHIVARA 1760

என்று பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த நினைவுக்கல் புகைப்படத்தில் கீழ் உள்ள எழுத்துக்கள் பின்னாளில் தெளிவற்றதாகவும் காணப்பட்டன. இந்த நினைவுக்கல்லில் பொறிக்கப்பட்ட வாசகங்களின் அடிப்படையில் இரண்டு விடயங்கள் தெளிவாக கின்றன.

1. போல்டயஸ் பாதிரியார் பருத்தித்துறைக்கு வந்தது 1658 ஆம் ஆண்டாகும்.
2. SCHIVARA என்ற பெயருடை ஒல்லாந்த அதிகாரி ஒருவர் 1760 ஆம் ஆண்டில் இந்த நினைவுக்கல்லை நாட்டித் திறந்து வைத்துள்ளார்.

02

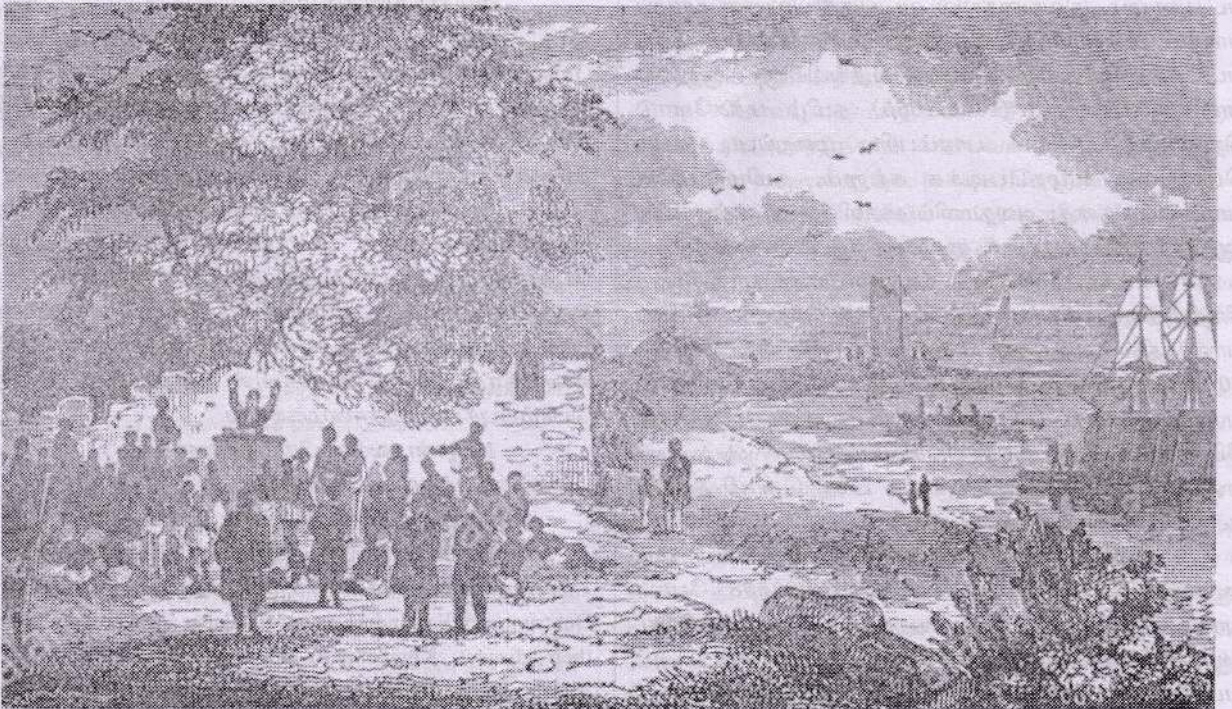
பிலிப்பஸ் போல்டயஸ் (Philippus Baldaues)
ஒல்லாந்தப் பாதிரியாரின் வாழ்க்கை வரலாறும்
இலங்கையில் அவரது பணிகளும்

பிலிப்பஸ் போல்டயஸ் பாதிரியார் அவர்களின் வாழ்க்கைக் காலம் 1632-1671 வரையிலான 39 ஆண்டுகளாகும். இலங்கைக்கு 1656 ஆம் ஆண்டு வந்து யாழ்ப்பாணம், மன்னார் பகுதிகளுக்குப் பொறுப்பாக 1658-1665 வரையிலான 07 ஆண்டுகள் காலத்தில் தனது சிறப்பான சேவையை வழங்கி வரலாற்றில் இடம் பிடித்துள்ளார்.

இவர் ஒல்லாந்து தேசத்தில், அதாவது நெதர்லாந்து (Holland) நாட்டில் "டெல்ப்ட்" (Delft) என்ற இடத்தில் 1632.10.23 இல் பிறந்தார். இவரது சிறுவயதிலேயே குறுகிய கால இடைவெளிக்குள் தாய், தந்தை, சகோதரன் ஆகியோர் இறந்துவிட்டார்கள். இவருடன் வாழ்ந்த ஒரே ஒரு சகோதரியும் துறவறம் பூண்டு சென்றதும் போல்டயஸ் அனாதையாகி விட்டார். பின்னர் மாமனாரின் உதவியில் வளர்ந்தார்.

போல்டயஸ் நெதர்லாந்து நாட்டின் அம்ஸ்டர் டாமில் உள்ள இறையியல் கல்லூரியில் தத்துவம், இறையியல் போன்றவற்றைப் பிரதானமாகக் கற்று முடித்தார். 1653 ஆம் ஆண்டு தனது 21 வது வயதில் புரட்டஸ்தாந்து திருச்சபையில் மதகுருவாகத் திருநிலைப்படுத்தப்பட்டார். 1654 ஆம் ஆண்டு மரியா என்ற பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். திருமணமான அடுத்த ஆண்டில் (1655) மனைவி இறந்து போனார்.

இதன் பின்னர் (1655இல்) சில மாதங்களில் போல்டயஸ் பாதிரியார் கிழக்கு இந்தியக் கொம்பனியருடன் புரட்டஸ்தாந்து மதத்தைப் பரப்பும் சேவைக்காகப் புறப்பட்டார். "பத்தவியா" (Bataviya) என்பது இன்றைய இந்தோனேசியாவின் தலைநகரமான ஜகார்த்தாவின் பழைய பெயராகும். அப்போது டச்சு

(ஒல்லாந்த) கிழக்கிந்தியக் கொம்பனிகளின் தலைமைச் செயலகம் சம்பந்தப்பட்ட விவகாரங்களுக்கும் அங்கு தான் தீர்மானங்கள் எடுக்கப்பட்டன. இவர் "பத்தவியா", "மலாக்கா" போன்ற இடங்களில் சில காலம் தங்கியிருந்து தனது மத சேவையை ஆற்றினார்.

போல்டயஸ் பாதிரியார் 1656 ஆம் ஆண்டு இலங்கைக்கு வந்து காலி (Galle) நகரக் கோட்டையில் தங்கியிருந்தார். அவ்வேளை போர்த்துக்கேயரிடமிருந்து ஒல்லாந்தர் காலி நகரத்தைக் கைப்பற்றியிருந்தனர். காலியில் சமயவிவகாரங்களுக்கான அமைச்சராக போல்டயஸ்பாதிரியார் பதவி வகித்திருந்தார்.

யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் பற்றி மிக அதிகமான குறிப்புக்களை அவர்களுடன் நேரடியாகப் பழகியும், வேறு ஆதாரங்களில் இருந்து எடுத்துத் தனது நூலில் பதிவு செய்துள்ளார். (இவருக்கு முன் ஆபிரகாம் ரொஜேரியஸ் என்பவரும் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் பற்றி குறிப்பிடத்தக்க அளவு எழுதியுள்ளதாக அறிய முடிகிறது)

போல்டயஸ் பாதிரியாரின் காலத்தில் புகைப் படக் கருவிகள் பாவனையில் இல்லாததால் இவரது ஓவிய ஆற்றல் இவர் விரும்பியவற்றை ஓவியமாகக் கீறித் தனது நூலில் பதிவு செய்ய உதவியுள்ளது.

போர்த்துக் கேயரைக் கலைத்துவிட்டு யாழ்ப்பாணம் உட்பட இலங்கையின் கரையோரப் பகுதிகளை ஒல்லாந்தர் (டச்சுக்காரர்) தமது நிர்வாகத்தின் கீழ் கொண்டு வந்தனர். அவ்வேளை போல்டயஸ் பாதிரியாரின் பொறுப்பில் இரண்டு முக்கிய பணிகள் கொடுக்கப்பட்டன.

1. போர்த்துக் கேயர் நிறுவியிருந்த கத்தோலிக்கிருச்சபைகளை புரட்டஸ்தாந்து மத அமைப்புக்களாக மாற்றுவதல்.

2. யாழ்ப்பாணம், மன்னார் சுதேசிய சைவத் தமிழ் மக்களை புரட்டஸ்தாந்து மதத்துக்கு மாற்றுவதல்.

போல்டயஸ் பாதிரியாரின் மதமாற்றம் செய்யும் பொறுப்பில் இந்தியாவில் உள்ள நாகப் பட்டினமும், இலங்கையில் வடபகுதியிலுள்ள யாழ்ப்பாணம், மன்னார் ஆகிய மூன்று இடங்கள் கையளிக்கப்பட்டன. இவர் யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கியிருந்த குறுகிய ஏழு ஆண்டுகளில் (1658-1665) தமிழ் மக்களோடு நெருங்கிப் பழகியும், பாரம்பரிய முறைப்படி தமிழ் மொழியை எழுதப்படிக்க கற்றும், தமிழர் பண்பாட்டைத் தனது அவதானிப்புக்களின் மூலமும், வேறு ஆதாரங்களின் உதவியுடனும் அறிந்து கொண்டார்.

29.08.1658 இல் போல்டயஸ் பாதிரியார் சீர்திருத்தமதம் (புரட்டஸ்தாந்து மதம்) யாழ்ப்பாணத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதாகவும், மேலும் 30 பாடசாலைகள், 18000 மாணவர்களையும் கொண்ட புரட்டஸ்தாந்து மிஷனரிப் பாடசாலைகள் இவரது மேற்பார்வையின் கீழ் இயங்கியதாகவும் Vijede Jaargang என்பவர் எழுதிய De Gids என்ற டச்சு மொழி நூலில் கூறப்பட்டுள்ளது.

இவர் யாழ்ப்பாணத்தில் செயற்பட்ட ஏழு ஆண்டுகளில் 1663 ஆம் ஆண்டில் 62558 பேரை புரட்டஸ்தாந்துக்கு மாற்றியதாக அறிய முடிகிறது. ஆயினும் இந்த எண்ணிக்கை அதிகமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. பொய்யானது என்றும் ஆய்வாளர்கள்

குறிப்பிடுவர். தலைமைப் பீடத்துக்கு தான் மிகச் சிறப்பாக இயங்குவதாகக் காட்டவே மிகைப்படுத்தப்பட்ட எண்ணிக்கையைக் குறிப்பிட்டுள்ளார் என்றும் கூறுவர்.

இதேவேளை ஏற்கனவே போர்த்துக்கேயரால் மதம் மாற்றப்பட்ட கத்தோலிக்கர்களையும், சுதேசிய இந்துக்களையும் புரட்டஸ்தாந்து மதத்துக்கு மாற்றுவதென்பது எதிர்பார்க்கப்பட்ட அளவு வெற்றியளிக்கவில்லையென்றும், உருவ வழிபாட்டு மரபினரான இந்துக்களையும், கத்தோலிக்கர்களையும் உருவ வழிபாடு அற்ற புரட்டஸ்தாந்து மதத்துக்கு மாற்றுவது பெரும் சிரமமாக இருந்தது என்றும் போல்டயஸ் பாதிரியார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

போல்டயஸ் பாதிரியார் யாழ்ப்பாணத்தில் சமயப்பணிகளை ஆரம்பித்த போது இங்கு போர்த்துக் கேயர் ஆட்சி காரணமாக மதமாற்றம் செய்யப்பட்ட சுமார் ஐம்பதாயிரம் (50000) கிறிஸ்தவர்களும், நூற்றி ஐம்பது (150) கிறிஸ்தவ தேவாலயங்களும் இருந்ததாக அறிய முடிகிறது. ஒல்லாந்தர் காலத்தின் ஆரம்பப் பகுதியில் புரட்டஸ்தாந்து மத ஆராதனைகளும், பிரசங்கங்களும் போர்த்துக்கேய மொழியிலேயே நடைபெற்றன. ஏனெனின் போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் மதமாற்றம் செய்யப்பட்டு கிறிஸ்தவரானோர் பலர் போர்த்துக்கேய மொழியில் நன்கு பரிச்சயமானவர்களாகத் திகழ்ந்தார்கள் என்பதே பிரதான காரணமாகும். அத்துடன் ஒல்லாந்த மொழியை உடன் திணிக்க விரும்பாமலும் இருந்திருக்கலாம்.

போல்டயஸ் பாதிரியாரும் போர்த்துக்கேய மொழியை நன்கு அறிந்தவர் ஆவார். தமிழிலும், போர்த்துக்கேய மொழியிலும் தேர்ச்சி பெற்ற பிராங்கொய்ஸ் (Francois) என்ற மொழி பெயர்பாளரின் உதவியுடன் தமிழைக் கற்கத் தொடங்கினார். அவ்வேளை தமிழரின் பாரம்பரிய முறைப்படி

1) மணலில் (நிலத்தில்) எழுத்துக்களை எழுதப்பழகுவதல்

2) பனை ஓலையில் (ஏடு) எழுத்தாணி கொண்டு எழுதப்பழகுவதல்.

ஆகிய முறைகளில் தமிழ் மொழியைப் பயின்றார். மேலும் யாழ்ப்பாணப்பகுதித் தேவாலயத்துக்கு வருவோருடனும், தேவாலயத்துக்கு வெளியில் வாழும் தமிழ் மக்களுடனும் பழகிப் பேசித் தமிழைக் கற்றுக் கொண்டார்.

போல்டயஸ் பாதிரியார் புரட்டஸ்தாந்து மதப் பிரசுரங்களை டச்சு மொழியில் இருந்து தமிழுக்கு மொழி பெயர்த்து 1671 இல் அவரது தாயகமான நெதர்லாந்தின் ரொட்டர்டாம் நகரில் அச்சிட்டு யாழ்ப்பாண புரட்டஸ்தாந்து மக்களுக்கு விநியோகம் செய்ய வைத்தார். இந்த வகையில் பின்வரும் மொழி பெயர்ப்புக்கள் பிரதானமானவை

1. ஆண்டவரின் பிரார்த்தனைகள்

2. பத்துக் கட்டளைகள்

3. விசுவாசக் கட்டுரைகள்

போல்டயஸ் பாதிரியார் டச்சுமொழியில் எழுதிப் பின் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு நூலான A Description of East India Coasts of Malabar and Coromandle With their adjacent Kingdoms of the Empair of Ceylon and of the Idolatry of the Pagans in the East Indies. (1672) என்ற தனது

விரிவான நூலில் தமிழ் எழுத்துக்கள் அனைத்தையும் தந்து ஆரம்பத் தமிழ் இலக்கண விதிகளையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். தமிழானது பயில்வதற்குக் கடினமான மொழியெனவும் கூறியுள்ளார். தனது பாரிய சமயப் பணிகளுக்கு மத்தியில் தமிழ் மொழியைப் பூரணமாகக் கற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை என்றும் கூறுகின்றார்.

போல்டயஸ் பாதிரியார் யாழ்ப்பாணத்தை பற்றிக் குறிப்பிட்ட விடயங்கள் சிலவற்றை நான் இங்கு குறிப்பு வடிவில் தருகின்றேன்

1. கமத் தொழிலையே யாழ்ப்பாணத்தார் ஆதாரமாகக் கொண்டிருந்தனர். பசு மாடுகள், வயல் உழுவதற்கான எருதுகள், செம்மறியாடுகள், சாதாரண ஆடுகள், எருமைகள் என்று நிறையவே கால் நடைகளை வைத்திருந்தனர்.

2. ஒல்லாந்தர் ஆகிய நாங்கள் வெண்ணெய்தயாரிப்பது போலவே வெள்ளாளர்கள் வெண்ணெய்தயாரிக்கின்றனர்

3. வெள்ளாளர்களின் வீடுகள் வசதியானவையாக அமைந்திருந்தன. வீடுகளைச் சுற்றி அழகிய பூ மரங்களும், பசுமை நிறைந்த செடி, கொடிகளும் காணப்பட்டன. அத்துடன் வெற்றிலைச் செடிகளும் இவர்களின் வீட்டு நிலங்களில் காணப்பட்டன.

4. பிரமாணர்கள் அகமண முறையை அதிகம் செய்கிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் சகோதர முறைக்குள் கூடத் திருமணம் செய்து கொள்வார்கள் என்றும், தங்களது சாதிக்கு வெளியில் திருமணம் செய்து கொள்ளும் வழக்கம் இவர்களிடம் இல்லையென்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

5. யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த சாதியமைப்பானது மரக்கிளைகள் போல பல பிரிவுகளைக் கொண்டிருந்ததாக குறிப்பிட்டுப்படுகிறார். மேல் சாதியினருக்கு அகீத மரியாதை கொடுக்கப்பட்டதாகக் குறிப்பிடுகிறார். (வெள்ளாளர்களை வெள்ளாளி (Bellale) என்றும் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு நூலில் காணப்படுகின்றது.)

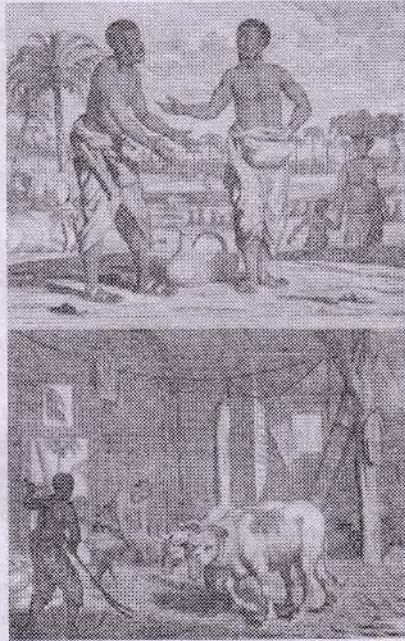
6. வெள்ளாளர்களின் வீடுகளிலும், பொது இடங்களிலும் அருமையான கிணறுகள் இருந்தன என்று குறிப்பிடுகிறார்.

7. யாழ்ப்பாணத்து வெள்ளாளர் பற்றி ஒரு தனியான அத்தியாயத்தையே எழுதியுள்ளார். அற்ப விடயங்களுக்கும் நீதி மன்றத்துக்கு போக விருப்பமுடையவர்கள். பொறாமைக்காரர், பிதற்றல்காரர், தங்களைவிட மேலானவர்கள் இல்லை என வாதிடுபவர்கள்.

03

போல்டயஸ் பாதிரியார் டச்சு (ஒல்லாந்த) நிர்வாகத்துடன் முரண்படுதல்

போல்டயஸ் பாதிரியார் கிறிஸ்தவ தேவாலயங்களை நிர்வாகிப்பதிலும் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்று நடத்துவதிலும் டச்சு நிர்வாகத்துடன் முரண்பாடு ஏற்பட்டது. சமயநடவடிக்கைகள் மீதான

அரசியல் கட்டுப்பாடுகள் அதிகரித்த சூழலில் இந்தக் கட்டுப்பாடுகளின் கீழ் தன்னால் பணியாற்ற முடியாதென்றும் தன்னை இப்பணியில் இருந்து விடுவிக்குமாறும் பட்டேவியாவில் (நெதர்லாந்து) அமைந்திருந்த தலைமைச் செயலகத்துக்கு அறிவித்தார்.

மதப்பணியில் தலைசிறந்த முன்னோடியாகத் திகழ்ந்த இளவயதினரான போல்டயஸ் பாதிரியாரின் இந்த முடிவு டச்சுநிர்வாகத்துக்கு அதிர்ச்சியை அளித்த போதும் அவரை மட்டும் தட்டியே பதில் அளித்தனர். "போல்டயஸ் கூலிக்கு வேலை செய்யும் ஒருவரே தவிர, அவர் நல்ல மேய்ப்பன் அல்ல" என்று கூறி, உடனடியாக இலங்கையை விட்டு வெளியேறுமாறு பணித்தனர்.

மனமுடைந்தவராக 1666

இல் நெதர்லாந்துக்குத் திரும்பிய போல்டயஸ் அங்கு தெற்கு ரொட்டர் டாம் நகரப்பகுதியில் அமைந்திருந்த சிறிய தேவாலய மொன்றில் போதகராகக் கடமையாற்றி 1671 ஆம் ஆண்டு தனது 39 வது வயதில் காலமானார்

போல்டயஸ் பாதிரியார் இறந்தாலும் அவரது புகழ் இன்று வரை பேசப்பட்டு வருவதற்குப் பின்வரும் காரணங்களைச் சொல்லலாம்.

1. இலங்கை- யாழ்ப்பாணத்தில் புரட்டஸ்தாந்து மதத்தின் ஸ்தாபகரும், சேவையாளரும்.
2. பேச்சாற்றல் மிக்கவர், பிரசங்கத்திறமையால் மத மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் வல்லமை மிக்கவர்
3. மனவறுதி மிக்கவர்
4. தேடல், ஆய்வு மனப்பாங்கு மிக்கவர்
5. தனது அனுபவங்களை நூல்களாக வெளியிட்டார்.
6. கோட்டு ஒவியத்தின் மூலம் தான் விரும்பிய விடயங்களை வரைந்து வைத்தவர்

04

போல்டயஸ் பாதிரியார் பற்றிய மேலதிக குறிப்புகள்

1) போல்டயஸ் பாதிரியாரின் மிஷனரிப் பணிகள் பற்றி எஸ்.அரசரத்தினம் என்பவர் 1960 இல் எழுதி வெளியான Reverend Phillipus Baldacus; his Pastoral work in Ceylon (1656-1665) என்ற ஆய்வுக் கட்டுரையில் போல்டயஸ் பாதிரியாரின் பணிகள் பற்றிய பல விடயங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. இந்தக் கட்டுரை பின்னர் The Ceylon Journal of historical Vol.3. and Social Studies என்ற சஞ்சிகையின், January-June இதழிலும் பிரசுரமாகி உள்ளது.

2) போல்டயஸ் பாதிரியார் எழுதிய நூலில் எந்த ஒரு இடத்திலும் தமிழர் தமிழ்மொழி என்ற சொற்பிரயோகம் குறிப்பிடப்படவில்லை. இவர் கற்ற தமிழ் மொழினை மலபார் மொழி என்று தான் அழைக்கிறார்கள். மலபார் மொழி இலக்கணம் என்று இந்த நூலில் தனி ஒரு அத்தியாயத்தையே எழுதியிருக்கிறார். அதில் தமிழ் எழுத்துக்களை வகைப்படுத்தி அதனை உச்சரிக்குத் முறையையும் எழுதியுள்ளார். (மலபார் மொழி என்பது மலையாள மொழியாகும்) இங்கு தமிழ்ச் சொற்கள் டச்சு நெடுங்கணக்கில் எழுதப்பட்டுள்ளது.

3) போல்டயஸ் பாதிரியார் கேரளா, தமிழ்நாடு யாழ்ப்பாணம் (11) ஆண்டுகளில் "தமிழ்" என்ற சொல் குறித்து அறியவில்லையா என்பது ஆச்சரியமான விடயமாகவே உள்ளது. இந் நூலின் ஒரு இடத்தில் இலங்கையில் சிங்களம் மட்டும் பேசப்படவில்லை மலபார் மொழியும் பேசப்படுகிறது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

4) போல்டயஸ் பாதிரியார் தமிழைக் கற்றும், தமிழ் பண்பாட்டை அறிந்து கொண்டும் விவிலிய நூலின் (பைபிள்) முதல் தமிழ் மொழிப் பெயர்ப்பைச் செய்தவர் என்ற தகவலும் உள்ளது. ஆனால் பிரித்தானியரின் ஆட்சிக்காலத்தில் பீற்றர் பேர்சிவல் அவர்கள் ஆறுமுக நாவலரின் மூலம் பைபிளைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தார் என்று பலரும் அறிந்த தகவலை மேற்படி கருத்து வரலாற்றுத் தகவல் சிக்கலை ஏற்படுத்துகின்றது.

5) போல்டயஸ் பாதிரியார் தான் பைபிளை முதன் முதலில் தமிழுக்கு மொழி பெயர்த்தவர் என்ற தகவலை பிலிப்பஸ் டி மெல்லோ (Phillipus De Melho) என்ற பாதிரியார் குறிப்பிட்டுள்ளார். போல்டயஸ் பாதிரியாரின் பைபிள் மொழி பெயர்ப்பின் கையெழுத்து மூலத்தைக் கொண்டு மீள மொழி பெயர்த்த பிலிப்பஸ் டி மெல்லோ 1759 இல் கொழும்பில் அச்சேறி அந்தப் "புதிய ஏற்பாடு" முன்னுரையில் இந்தத் தகவலைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். டி மெல்லோ அவர்களும் யாழ்ப்பாணச் சமூகம் குறித்த பல விபரங்களை நூலாகப் பிரகாலத்தில் வெளியிட்டுள்ளார். இவர் தமிழில் கவிதை எழுதுமள விற்கு தன்னை வளர்த்துக் கொண்ட ஒரு பாதிரியார் ஆவார். இந்த விபரங்களை பிரிட்டிஷ் நூலகம் தொகுத்த A Catalogue of the Tamil books in the Library of the british museum என்ற நூல் உறுதிப்படுத்துகிறது.

6) பிலிப்பஸ் போல்டயஸ் பாதிரியாரின் எண்ணெய் வர்ண ஓவியம் ஒன்று நெதர்லாந்தில் (ஓல்லாந்து) அம்ஸ்டர்டாமில் அமைந்துள்ள Rijks

Museum இல் காணப்படுகிறது. இந்த ஓவியம் 1668 இல் ஜோஹான் டி லா ரொக்கற் (Rohan de la Rocquette) என்ற ஓவியரால் வரையப்பட்டது. இந்த ஓவியம் 141 செ.மீ உயரமும் 176 செ.மீ அகலமும் கொண்டது இந்த ஓவியத்தில் போல்டயஸ் பாதிரியாருடன் அவரது சிங்கள மொழி பெயர்ப்பாளர் "கெரிற் மொசொ பொட்டம்" ஆகியோருடன் மூன்று நாய்களும் காணப்பட்டன. பண்டத்தரிப்பில் உள்ள தேவாலயத்தின் முன்னால் இவர் இருப்பதாக ஓவியம் வரையப்பட்டுள்ளது. திரு.மு. நித்தியானந்தன் அவர்கள் போல்டயஸ் பாதிரியாருடன் கூட இருப்பவர் சிங்கள மொழி பெயர்ப்பாளர் அல்ல தமிழ் மொழி பெயர்ப்பாளர் என்றே கூறுகிறார். அதே வேளை பண்டத்தரிப்புத் தேவாலயத்தின் பின்னணியில் மலைத் தொடர்களும், பெருங்கற்களும் வலிந்து வரையப்பட்டுள்ளதாகவும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

கட்டுரையாக்கத்துக்கான உதவிகள்

- 1) போல்டயஸ் பாதிரியார் எழுதிய A Description of East India Coasts of Malabar and Coromandle with their adjacent kindoms of the empair of Ceylon and of the Idulatory of the pagans in the East Indies-(1672)
- 2) திரு.மு.நித்தியானந்தன்- யாழ்ப்பாணம் குறித்த முதல் டச்சு எண்ணெய் வர்ண ஓவியம் Portrait of phillipus Baldaeus and Serrit Mossopotam, Johan de la Rocquette (1658)
- 3) கலாநதி.மு.குணசிங்கம்- இலங்கையில் தமிழர் ஒரு முழுமையான வரலாறு (கி.மு 300 கி.பி 2000) வலைப்பதிவு-21.11.2018
- 4) என்.சரவணன்- பைபிளை தமிழுக்குத் தந்த பிலிப்பு பால்டேயஸ் பாதிரியார் (2017)
- 5) திரு.மு.சிறிபதி ஓய்வுநிலை அதிபர் - ஹாலிக் கல்லூரி
- 6) பா.இரகுவரன் - பருத்தித்துறைபுரம் 2012
- 7) இணையத்தளப் பதிவுகள்

ஞாபகங்களில் இருந்து
காதலைப் பெயர்த்தெடுக்கிறது
கைகளில்
மிதமாக இருக்கின்ற கைத் துணி

காந்தப் பசையென காற்று
அகங்கொண்டு உள்ளங்கைக்குள்
கூடு கட்டி ஊடல் சவாசத்தை
கமழ்கின்றது

நீலக் கடலினை உடைத்து
அதன் உவர்ப்பை உதிர்த்து
ஈந்து உறைகின்றது மனம்

குறுஞ்சிரிப்பின் வாசனையில்
நிறம் மாற்றி
விரைக்கின்றன நரம்புகள்

உடல் விரசக் கிண்ணமாகி
ஆதித் தோகையை விரிக்கிறது

மெழுகுவர்த்தியின் விசையில்
முறுவலித்து
மலைக் காடுகளின் நாடுவே
பூக்கிறது

பெருஞ் சூனியத்தின்
கசடுகளை
களைந்து போட்டு
உயிர்த்து இரவு

ஆக்கிரமிப்பின் தூது
கவிந்து கூடுகிறது
பூர்வீகத்தின் சுவடுகள் களைந்து
விடுகின்றன

உடல் சிதிலங்களாக கழன்று
செல்கிறது
சில சாமங்களைக் கடந்து
சொல் சிறகாகிறது
இரவு பெயர்ந்து
பெருவெளியாகின்றது

மின்காலனிய இரவு

எல். வஸீம் அக்ரம்

ஆதவன் சுட்டெரிக்கின்றான். மகளை அழைத்துவர வேக வேகமாக நடந்து செல்லும் மனோஹரியை வழி மறிக்கிறாள் சந்திரா.

“என்ன மனோ மகள் கூட்டிவர போறிரோ...! என்ட மகளுக்கு “இண்டர்வியு”க்கு வரச் சொல்லி இன்று கடிதம் வந்திருக்குது. காவ்யாவுக்கும் கடிதம் வந்திட்டுது தானே...!” சந்திரா கேட்க.

“உண்மையாவே! என்ட மகளுக்கென்டா ஒரு கடிதமும் வரவில்லையே! நாளையாவது வருமோ இல்ல வராதோ...” கலவரமடைகிறாள் மனோஹரி.

“எப்பிடி வராமல் விடும். உன்ட மகள்தானே “புலமைப் பரிசில்” பரீட்சையில் இந்த ஊரிலேயே கூடுதலான புள்ளிகளைப் எடுத்தவ. அவவ விட குறைவான புள்ளிகள் எடுத்த என்ட மகள் அபிலாஷா, சங்கரி மகள் கிருத்திகா, சத்தியப்பிரியா மூண்டு பேருக்கும் கடிதம் வந்திருக்கையில், உன் மகளுக்கு எப்பிடி கடிதம் அனுப்பாமல் விடுவினம்.. அதோட அதிபர் உன்ட மச்சாந்தானே...!”

“ம்... சொந்தம்... பணமிருந்தால்தான் சொந்த பந்த மெல்லாம்...! என்னட என்ன இருக்குது..” கண் கலங்கிப் போகின்றாள் மனோஹரி.

“கவலைப்படாத மனோ. காவ்யாவுக்கும் நிச்சயம் கடிதம் வரும்...” சந்திரா ஆறுதல் சொன்னாலும் குழம்பிய மனதுடன் விரைகிறாள். அவள் பாடசாலை அடையும் பொழுது பாடசாலையை விட்டு வெளியேறும் மாணவர்களை கண்காணித்தபடி வாயிலில் நிற்கிறார் அதிபர். மனோஹரியைக் கண்டதும் அதிபர் அவளை அருகில் அழைக்கிறார்.

“என்ன காவ்யா அம்மா, நேர்முகப் பரீட்சைக்கு கடிதம் வந்திட்டுதுதானே! மூன்று பெற்றோர் எனக்கு அறிவிச்சிட்டினம் உமக்கென்ன நேரமில்லையோ.” அதிபர் கேட்க, மனோஹரி கண்கலங்கிப் போகின்றாள். கடிதம் வரவில்லை என சொல்லும் போது அதிபர் ஆச்சரியப்படுகின்றார்.

“காவ்யாவுக்கு எப்பிடி கடிதம் வராமல் போகும்...! கடிதம் எங்காவது தவறிப் போயிட்டுதோ..! தபால்காரரை விசாரித்துப் பாரும். எங்கட பாடசாலைக்கு மட்டுமே. இந்த ஊருக்கே பெருமை சேர்த்த மாணவி. அவவுக்கு நிச்சயம் அனுமதி கிடைக்கும்...” அதிபரின் வார்த்தைகள் நம்பிக்கை அளிக்க காவ்யாவை அழைத்துக் கொண்டு திரும்பி நடக்கிறாள்.

“அம்மா ஏழைகள் “டவுன்ஸ்” உள்ள பெரிய பாடசாலையில் படிக்க ஏலாதே...” மகளின் கேள்வியால்

மனோஹரி

கனஹா கந்தசாமி

திகைத்து நின்று விடுகிறாள் மனோஹரி.

“யார் மகள் அப்படிச் சொன்னது...”

“கிருத்திகாதான் சொன்னவ. அவ நேற்று தனக்கு கடிதம் வந்ததென்று சொன்னவ. எனக்கு இன்னும் கடிதம் வரவில்ல என்று நான் சொன்னனான். அது பெரிய கல்லூரியாம். அங்கு அனுமதி கிடைக்க நிறைய காச கொடுக்க வேண்டுமாம். அவட வீட்டில்கதைச் சினமாம். அவட அப்பா எங்காவது காச கடன் வாங்க வேண்டும் என்று சொன்னவராம். நாங்க ஏழைகளாம். அதனால் எங்கட காச எடுக்க ஏலாது என்றுதான் எனக்கு கடிதம் அனுப்பாமல் விட்டிருப்பினமாம் என்று சொன்னவ”

“மகள்... புலமைப் பரிசில் பரீட்சையில் சித்தியடைஞ்சவை

“டொனேசன்” கொடுத்து அரசாங்க பள்ளியில் சேர வேண்டிய அவசியமில்ல. பிள்ளைகள் பெற்ற புள்ளிகளின் அடிப்படையில் அவங்களுக்கு பொருத்தமான பள்ளியில் இடம் கிடைக்கும். அதோட சித்தியடைஞ்ச வறுமைப்பட்ட பிள்ளைகளுக்கு அரசாங்கம் ஒவ்வொரு மாதமும் காச தரும். நீர் அவட கதைகளை கேட்டு வீணாக மனசு குழப்பிக் கொள்ளாத. நாங்க முயற்சி செய்து பார்ப்பம்... எல்லாம் கடவுள் விட்ட வழி.”

மகளைத் தேற்றினாலும், மனதுக்குள் ஏதோ பொங்குகின்றது. தங்களது இயலாமை ஒரு சிறுமியை விமர்சிக்க வைத்திருக்கின்றதே என்ற வேதனை.

வீட்டுக்கு வந்து உணவருந்திய பின் மனோஹரி தன் தையல் வேலைகளை தொடர்கிறாள். வழமையாக அந்த நேரத்தில் உறங்கி விடும் காவ்யா அன்று அவளருகில் வந்தமர்ந்து கொள்கிறாள்.

“என்ன மகள் படுக்கல்லையே...”

“நித்திரை வரவில்லயம்மா..!” என்பவள் மனோஹரியின் முகத்தை ஏக்கத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

“என்ன மகள்.”

“அம்மா” தயங்குகிறாள். “அம்மா நீங்களும் என்னோடு கொஞ்ச நேரம் படுத்தெழும்புங்களேன். காலை யில் முழங்கால் நோகுது, நடக்க கஷ்டமா இருக்குதென்று சொன்னனீங்க தானே..! வலியோட ஏனம்மா தைக்கிறீங்கோ. என்ட அப்பா உயிரோட இருந்திருந்தா நீங்க இப்படி கஷ்டப் படத் தேவையில்லதானே. எங்களிடையும் நிறைய காச இருந்திருக்கும் தானே...”

மனோஹரி நொருங்கிப் போகின்றாள். மகளை கட்டியணைத்துக் கொள்கிறாள். “எல்லாம் என்ட தலைவிதி மகள்...” கன்னங்கள் ஈரமாகின்றன. ஒரு சில நிமிடங்களில்

தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொள்பவள், “வாங்கோ மகள் கொஞ்ச நேரம் படுப்பம்...” தையல் இயந்திரத்தை மூடி வைக்கிறாள்.

தாயின் அணைப்பில் கால்யா உறங்கி விடுகின்றாள். அவள் முகத்தைப் பார்க்க கதறி அழவேண்டும் போல் இருக்கின்றது. யாரிட்ட சாபம் இந்த வாழ்க்கை. பெற்றவர்களுக்கு செய்த நம்பிக்கை துரோகத்தின் பலனா..! அன்று அவளது அம்மா அழுதழுது சொன்னது இன்றும் அவள் செவிகளில் வந்தறைகின்றது.

“மனோ பணம், அந்தஸ்து ஒன்றும் பெரிசில்ல. உன்ட காதல்தான் பெரிசு என்று அடம்பிடிக்கிறாய். அவன் பஞ்சம் பிழைக்க இந்த ஊருக்கு வந்தவன். அவன் எப்படிப்பட்ட குடும்பத்த சேர்ந்தவனோ, ஏற்கெனவே கல்யாணம் முடிச்சவனோ தெரியாது. அவன்தான் வேண்டுமென்று போய் என்டைக்காவது பணத்துக்காகவும், பாசத்துக்காகவும் நீ அந்தறிக்கிற நேரத்தில் நாங்க சொன்னதெல்லாம் எவ்வளவு அர்த்தமுள்ளது என்று உனக்குப் புரியும். நீயே உன்ட தலையில் மண்ணைவாரிப் போட்டுக் கொண்டு நாசமாய்ப் போகப் போகின்றாய். அப்படி ஒரு நிலைமை உனக்கேற்பட்டா நாங்களும் உன்ன தலை முழுகிடுவம்...” அம்மாவை அன்று மனம் நொந்து கண்ணீர் சிந்த வைத்தான் பலனா... இன்றைய இந்த வாழ்க்கை!

இந்த காதல்தான் சிலர் வாழ்க்கையை எப்படி புரட்டிப் போட்டு விடுகின்றது...! அவளாகவே தேடிச் சென்றடைந்த இந்த காதல்தானே அவளுக்குள் இருந்த ஒவ்வொன்றையும், தான் செல்வந்த வர்த்தகரின் கடைக்குட்டி என்ற பணத் திமிரையும், காண்போரை அசரவைக்கும் தன் அழகிய தோற்றத்தால் உண்டான கர்வத்தையும், தன் தோற்றத்தில் மயங்கி தன்னை விரும்பும் இளைஞர்களை அலைக்கழித்து இறுதியில் அவர்களை கோமானிகளாக்கும் ஆணவத்தையும் கிழிபடவைத்தது. அந்தக் காதல்தானே உயர்தர வகுப்பில் கல்வி கற்கும் போதே, உயிர் தந்த பெற்றோரையும், உடன் பிறந்தோரையும் துறந்து வீட்டை விட்டு வெளியேற வைத்தது.

சிந்தனையைக் கலைக்கின்றது கதவு தட்டப்படும் ஓசை... எழுந்து கதவைத் திறக்கிறாள். எதிரே மாதவன். உள்ளே வந்தமர்பவன் கையிலுள்ள பொதியை மனோகரியிடம் நீட்டியபடி “கால்யா நித்திரையே..! எழும்பியதும் அவட்ட கொடும்... என்ன ஏதும் பிரச்சினையே... முகத்தப் பார்த்தா அழுதிருக்கிறீர் போல இருக்குது.” கேட்கிறாள்.

“இல்ல.. பிரச்சினை என்று ஒன்றுமில்ல. புலமைப் பரிசில் பரீட்சையில் “பான்” பண்ணியவைக்கு “டவுன்”னில் இருக்கிற மகளிர் கல்லூரியில் இருந்து “இன்டர்வியு” கடிதம் வந்திருக்குது. கால்யாவுக்கு மட்டும் கடிதம் வரவில்ல.. அதுதான்.”

“அதெப்படி கால்யாவுக்கு கடிதம் அனுப்பாமல் விடுவினம். அதிபர் கலைவாணி உம்மட சொந்தக்காரி தானே...! நிராகரிக்கிறதென்றாலும் அதுக்கும் காரணம் தெரிவிச்ச கடிதம் அனுப்ப வேண்டாமோ..! நான் நாளைக்கு போய் விசாரிக்கிறன்...”

“வேண்டாம்... வேண்டாம்...” அவசரமாக மறுக்கிறாள். “நீங்க போய்க் கதைச்சா வீண் பிரச்சினையாப் போயிடும். நானே போய்ப் பார்க்கிறன்...”

“ஏன் பயப்பிடுறீர்... உமக்கும், பிள்ளைக்கும் இப்ப நான்தானே பாதுகாப்பு. உங்களுக்கு ஏதும் என்டா நான்

தானே கேட்க வேண்டும். யாரும் அநாவசிய கதைகள் ஏதும் கதைக்க ஏலாது...” கோப்பப்படுகின்றாள்.

அவளது கோபம் சற்று பயத்தை உண்டு பண்ணுகின்றது. பேச்சை மாற்றுகிறாள். “அம்மாவ கூட்டிவர போகணும் என்டனீங்க. இனிமேல்தான் போகப் போறீங்களே... பகல் சாப்பிட்டீங்கதானே. கோப்பி ஏதும் கொண்டு வரட்டே.”

“ம்...” தலையாட்டுகின்றாள். கோப்பியை அருந்தியவன் விடைபெறுகின்றான்.

அவன் போன பிறகும் ஏதுவும் செய்யத் தோன்றாமல் அப்படியே அமர்ந்து விடுகின்றாள். மாதவன் முன் கோபக் காரண. அதிபரை சந்திக்கச் சென்று, அதிபர் கலைவாணி ஏதும் குதர்க்கமாக கதைக்க இவன் அவ்வோடு முரண்பட்டுக் கொண்டானென்டால்...! அதன் விளைவாக தாமதமாகவாவது வரும் என எதிர்பார்த்திருக்கும் கடிதம் வராது போய் விட்டால்..! மாதவன் முரடன்தான் ஆனால் அவளைப் பொறுத்த மட்டில் “திரௌபதி மானம் காத்தானே கண்ணன் அவளது காதலனா இல்லையே காவலன்தானே” என்பது போல அவன் வாழ்வில் காவலனாக நுழைந்தவன் தானே இந்த மாதவன். அவன் மாத்திரம் அன்று தங்களுக்கு பாதுகாவலனாக வராதிருந்தால்..! அவன் வாழ்வே சீரழிந்து போயிருக்கும். தன் அடங்காத்தனம் தன்னை எத்தனை இழி நிலைக்கு கொண்டு வந்து சேர்த்திருக்கிறது என்று எண்ணிப் பார்க்கின்றாள்.

அன்று வவுனியாவில் குடும்பத்தினரோடு வாழ்ந்த காலம், ஒரு அழகிய நிலாக்காலம். அந்த வாழ்வின் இனிமையை அவள் தொலைத்ததே தன் நண்பி யாழிணியின் பிறந்தநாள் விழாவில் அவளை சந்தித்த பிறகுதான்... விழாவிற்கு வந்திருந்த இளைஞர்களின் கவனத்தை அவள் ஈர்க்க, அந்த கர்வத்தில் மிதப்பவளின் கவனம் தன்னை கண்டுகொள்ளாத அந்த ஒருவன் மீது படர்கிறது. அவளது கம்பீரமான தோற்றத்தில் கவரப்பட்டு வலியச் சென்று அவனிடம் கதைக்க முயலுகையில் அவன், விலகிச் செல்வதை தனக்கேற்பட்ட கௌரவக் குறைவாகவே கருதும் மனோஹரி, அந்த நிமிடமே எவ்வாறாவது அவளது கவனத்தை ஈர்த்து அவளை தன் பின்னால் அலைய விடவேண்டும் என தீர்மானித்து விடுகின்றாள். யாழிணி வாயிலாக அவனைப் பற்றி அறிந்து கொள்கிறாள்.

யாழிணியின் அண்ணன் பிருந்தகனின் நண்பனான ராம்குமார் மலையகத்தைச் சேர்ந்தவன். எண்பத்து மூன்றாம் ஆண்டு பெற்றோரை, சகோதரனை இழந்தவன் ஏற்கெனவே எழுபத்தேழாம் ஆண்டு கல்வரத்தில் பாதிக்கப்பட்டு கிளிநொச்சியை அண்டிய கிராமத்தில் வாழ்ந்து வரும் அத்தை வீட்டில் தஞ்சம் புகுந்தவன். இங்கு கல்வி கற்று, இந்த வாழ்க்கை முறைக்கு பழக்கப்பட்டிருந்ததால் அவன் மலையகத்தை சேர்ந்தவன் என்று பிரித்தறிவது இயலாமல் விட்டிருந்தது. தற்போது பிருந்தகனின் வர்த்தக நிலையத்தில் காசாளராக கடமையாற்றுகிறான்.

அன்றிலிருந்து மனோஹரி அடிக்கடி பிருந்தகனின் வர்த்தக நிலையத்துக்குச் செல்லத் தொடங்குகிறாள். ராம்குமாரை வேண்டுமென்றே சீண்டுக்கிறாள். அவன் எவ்வித சலனமுமின்றி இயல்பாக இருக்க அவன் மனதில் ஒருவித ஏமாற்றமும், கூடவே சினமும் பொங்குகிறது. படிப்பில் சிந்தை செல்ல மறுக்கின்றது. முடிவில் அவனில் பித்தாகிப் போகின்றாள் மனோஹரி. அதன் விளைவு தன்னைக் காதலிக்காவிட்டால் தற்கொலை செய்து கொள்ளப்

போவதாக அவனை மிரட்ட ராம்குமார் தடுமாறிப் போகின்றான்.

ராம்குமாரிடமிருந்து சம்மதம் வரும் என்று கர்வத்தோடு காத்திருந்த போது எதிர்பாராமல் அவளது அண்ணன் சாந்தன் பேராதனை பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து வந்திறங்குகிறான். அன்று வீட்டில் பிரளயமே கிளம்புகின்றது. பிருந்தகன் தனக்கு அழைப்பெடுத்து தங்கையை கண்டித்து வைக்குமாறு எச்சரிக்கை விடுத்ததாக சாந்தன் சொல்லும் போது பெற்றோர் நிலை குலைந்து போகின்றனர். அன்பாக சொல்லப்படுகின்ற அறிவுரைகளை ஏற்றுக்கொள்ள உகந்த அறிவோ வயதோ அன்று அவளுக்கில்லை. இறுதியில் அடி, மிரட்டல் எதற்குமே பணியாமல் பிடிவாதம் பிடித்ததன்...விளைவு...

வீடு சிறைக்கூடமாக மாறிவிடுகின்றது அவளுக்கு உண்ணா விரதமிருக்கிறான். பெற்றோர் மனமிரங்குவதாகத் தெரியவில்லை. அண்ணன் சாந்தனும், மாமாவும் ராம்குமாரை சந்தித்து மிரட்ட, அவனுக்கு உயிராபத்து ஏற்பட்டு விடுமோ என்ற பயத்தில் பிருந்தகன் அவனை கிளிநொச்சிக்கு அனுப்பி விட்டதாக யாழ்நியின் மூலம் அறிகின்ற போது அவளுக்குள் தன் குடும்பத்தினர் மீது வன்மமே மேலோங்குகிறது. குடும்பத்தினருக்கு நல்லதொரு பாடம் புகட்ட வேண்டும் என்று மௌனமாக திட்டம் தீட்டுகிறான்.

ராம்குமார் கிளிநொச்சி சென்ற ஒரு வாரத்தின் பின் அவளுக்கான கட்டுப்பாட்டில் சிறிய நெகிழ்வுத்தன்மை தென்படுகின்றது. அதனைப் பயன் படுத்திக் கொண்டு யாழ்நியிடமிருந்து ராம்குமாரின் முகவரியைப் பெற்றுக் கொள்பவள், ஒரு நாள் அவளுக்கு தேவையான சான்றிதழ் களுடனும், பணத்துடனும் வீட்டிலிருந்து வெளியேறி ராம்குமாரின் அத்தையின் வீட்டை வந்தடைகிறான். அவளைக் கண்டு அதிர்ந்து போகும் ராம்குமாரின் அத்தை வீட்டார் அவளை ஏற்றுக் கொள்ள பயப்படுகின்றனர்.

ஆனால் மனோஹரியின் பிடிவாதம், கண்ணீர், அவள் ஏதும் விபரீத முடிவெடுத்து விடுவாளே என்ற அச்சம் வேறு வழியில்லாமல் அவர்கள், அவளை ஏற்றுக் கொள்ள சம்மதிக்கின்றனர். ஆனால் ராம்குமார் அவளின் வீட்டார் மீதான பயத்தில், அவளை வீட்டுக்குத் திரும்பிச் செல்லுமாறு கெஞ்சுகின்றான்...ஆனால் மனோஹரி தன் பிடிவாதத்தை விடுவதாயில்லை.

இரண்டு நாட்களாக போராட்டம் தொடருகையில், பிருந்தகனிடமிருந்த வரும் தகவல் அவர்களை பதற வைக்கின்றது. மனோஹரியை காணவில்லை என்றும் அவள் ராம்குமாரைத் தேடித்தான் போயிருக்கக் கூடும் என்று, அவளின் மாமா தன் அடியாக்களோடு அங்கு வருவதாகவும், ராம்குமாரை பாதுகாப்பாக வேறிடத்துக்கு போகும் படியும் அறிவுறுத்துகின்றான். மனோஹரியைத் தேடிவரும் மாமனாரோடு அவளைப் போகும்படி சொல்லும் ராம்குமார், பக்கத்து கிராமத்திலுள்ள அத்தையின் கிராமத்துக்குச் செல்ல ஆயத்தமாகின்றான். தன்னையும் அழைத்துச் செல்லும்படி மனோஹரி அவளது கால்களில் விழுந்து கதறும் போது, மனம் கலங்குபவன், அவளைத் தன்னுடன் அழைத்துச் செல்கிறான்.

ஒரே ஒரு நாள்தான். அத்தை வீட்டாரை பயமுறுத்தி விலாசத்தைப் பெற்று மாமா அங்கு வருவதாக தகவல் வருவதாக தகவல் வர அங்கிருந்தும் இரவோடிருவாக வெளியேறுகின்றனர். இப்படியே நான்கு இடங்கள் மாறி முடிவில் பின் தங்கிய கிராமமொன்றில் வசிக்கும்

ராம்குமாரின் மைத்துனன் வீட்டில் தஞ்சமடைகின்றனர். அங்கு வறுமையிலும் நிம்மதியான வாழ்க்கை. காவ்யா பிறக்கிறாள். மகிழ்ச்சியாக கழிந்த அந்த நாட்களில் எதிர்பாராத விதமாக அங்கேயும் யுத்த மேகங்கள் குண்டு மழை பொழிய, வயலில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த மைத்துனன் இறந்து விட, உடனிருந்த ராம்குமார் காலில் காயத்துடன் தப்பிப் பிழைக்கிறான், பாதுகாப்புத் தேடி அங்கிருந்து வெளியேறினாலும் செல்லுமிடம் அறியாது அந்தரித்து திரிந்த வேளையில் மாதவனை சந்திக்கின்றனர். மாதவன் ஏற்கெனவே வவுனியாவில் ராம்குமாருக்கு அறிமுகமானவன்.

அவர்களை தனது ஊருக்கு அழைத்து வருபவன், தனது வீட்டொன்றில் தங்க வைத்து தனது வர்த்தக நிலையத்திலேயே காசாளராக நியமிக்கின்றான்.

மாதவன் தன் மனைவியையும், பிள்ளைகளையும் நாட்டில் பிரச்சினை தொடங்கிய காலத்திலேயே இந்தியாவுக்கு அனுப்பி விட்டு ஊரிலேயே தங்கி விட்டவன். இந்தியாவிலிருந்து கனடா செல்லும் அவளது மகன், சில வருடங்களில் தாயாரையும், தங்கையையும் தன்னுடன் அழைத்துக் கொள்கிறான். தன்னுடன் வந்திருக்குமாறு மகன் அழைத்தாலும், தனது தாயார் தனித்துப் போய்விடுவார் என்று தாயாரோடு வாழ்ந்து வருபவன்.

அங்கு வந்த பிறகு வாழ்க்கை சந்தோஷமாக நகர்கிறது. காவ்யாவும் பள்ளிக்குப் போகத் தொடங்குகிறாள். திடீரென ஒருநாள் ராம்குமார் நோய் வாய்ப்படுகின்றான். வைத்தியசாலையில் அனுமதித்தபோது முன்பு காலில் ஏற்பட்ட காயத்தை கவனிக்காமல் விட்டதன் விளைவாக புண் புரையோடிப் போய் விஷக்கிருமிகள் மூளையைத் தாக்கி யிருப்பதை அறிய முடிகிறது.. ஒரு வாரம் நோயுடன் போராடுபவன், சடலமாகிப் போகின்றான்.

மனோஹரி அழக்கூட திராணியற்ற நிலையில் பிரமை பிடித்தவன் போலாகிறான். எதிர் காலமே அஸ்தமித்து விட்ட நிலையில், என்ன நடக்கிறது என்று தெரியாத நிலையில் எல்லாமே நடந்து முடிந்து விடுகின்றது. மாதவனும் அவளது ஊழியர்களும் முன்னின்று எல்லாக் காரியங்களையும் நடாத்தி வைக்கின்றனர். ராம்குமாரின் மரணச் செய்தியை மனோஹரியின் பெற்றோருக்கு மாதவன் அறிவித்த போது, அவளைத் தாங்கள் தலை முழுகி விட்டதாக அறிவிக்கின்றனர். மரண வீட்டுக்கு வந்திருந்த ராம்குமாரின் அத்தையின் குடும்பத்தார், தனது அண்ணன் குடும்பத்தில் எஞ்சியிருந்த ஒருவனையும், அவளது வாழ்க்கையை சீரழித்து மனோஹரியே கொன்று விட்டதாக சாடுகின்றனர். அவளை சபிக்கின்றனர்.

மனோஹரி தன்நிலை அடையும் வரை அவளுக்கு துணையாகவும், ஆறுதலாகவும் இருப்பவர்கள் சங்கரியும், சந்திராவும் தான் அநாதரவான நிலையில் தன் இரத்த உறவுகளைத் தேடி மனம் ஏங்கினாலும் அந்த உறவுகள், தனக்கு மீண்டும் கிட்டாது என்ற வேதனையில் மனம் துவண்டு போகின்றது. ஆனால் மகளுக்காக வாழ்ந்தே ஆக வேண்டும் என்ற நிலையில் தன்னைத் தேற்றிக் கொள்கிறான். மீண்டும் இயங்கத் தொடங்குகிறான்.

அவள் தன்கணவன் ராம்குமாரை இழந்து மகனோடு தனித்திருக்க நேர்ந்த போது, அவன் நினைவுகளுடனேயே வாழ்ந்து முடித்து விடலாம் என்று வைராக்கியம் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் வாழ்வின் நிஜங்களின் தரிசனம் அவளது வைராக்கியத்தை தகர்த்தெரிந்து விட்டிருந்தது. ஒரு அழகிய

இளம் விதவை வாழ்வில் எதிர்கொள்ள வேண்டிய அத்தனை அவலங்களையும் எதிர் நோக்கத் தொடங்குகிறாள். வலிய வந்து அன்பு காட்டி, அனுதாபம் காட்டி உதவ வருபவர்களுக்கு அவளது வாளிப்பான உடல் மட்டுமே கண்ணில் தெரிகின்றது தனிமை... பாதுகாப்பற்ற நிலை... வேட்டை நாய்களாய் அவளைத் பின் தொடரும் மனிதர்கள்...! தனித்து போராடி தன்னை காத்துக் கொள்ள இயலாமல் போய் விடுமோ என்ற பயத்தில் தன் நிலைமையை சந்திராவிடம் சொல்லிக்கதறுகிறாள் அவள்.

சந்திரா வாயிலாக மாதவனுக்கு அனைத்தும் எட்ட.. அவன் மனோஹரிக்கு தொல்லை தந்தவர்களை எச்சரிக்க.. "மாதவன் அவளை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்" என்ற பழிச்சொல்லுக்கு ஆளாக நேரிடுகின்றது. இனி மீளவே வழியில்லை என்ற நிலையில் மகளுடன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வதே உகந்தது என்ற முடிவுக்கு வருபவளை தடுத்து நிறுத்தும் மாதவன் தானே அவளுக்கு நிரந்தர பாதுகாவலனாக முடிவு செய்கின்றான்.

அவனது முடிவை சற்றும் எதிர்பாராத மனோஹரி அதை மறுக்கும் போது "மனோ என்ட நண்பன்ட மனைவிய பெண்டாள நான் கயவனில்லை. நீரும் எனக்கொரு சகோதரிதான். ஆனால் சகோதரி என்ட வார்த்தை உமக்கு காவலாக இருக்க முடியாது. யாரும் அதை ஏற்றுக் கொள்ளவும் மாட்டினம் அதனால் ஊரறிய உமக்கு என்ட மனைவி என்ட கௌரவத்தை தரறன். அது உமக்கு எண்டைக்கும் ஒரு வேலியாக இருக்கும். என்ற தாய்மீது சத்தியமாய் சொல்றன் எந்த நிலையிலும் உம்மட்ட புருஷன் என்ட உரிமையை எடுத்துக் கொள்ள மாட்டன். நன்றாக யோசித்து முடிவெடும்..."

மனோஹரி எவ்வித தீர்க்கமான முடிவுக்கும் வர இயலாமல் குழம்பிப் போயிருக்கும் போது சந்திரா தான் அவளுள் ஒரு தெளிவை ஏற்படுத்துகிறாள். பெற்றோரும் அவளை மீண்டும் ஏற்றுக் கொள்ள மறுக்க, கணவன் வீட்டாரும் கைவிட்டு விட்ட பரிதாப நிலையில் மானத் தோடு வாழ்வதற்கு தனக்கும், மகனுக்கும் பாதுகாப்பு தேவையென்பதை ஏற்றுக் கொள்பவள், மாதவனின் ஆலோசனைக்கு உடன்படுகின்றாள். தன் மனைவி வாசுகி தனது பிள்ளைகளுடன் வெளிநாட்டுப் பிரஜையாகிவிட்ட நிலையிலும், அவளிடமிருந்து எழுத்து மூலமான அங்கீகாரம் பெற்ற பின்னரே மனோஹரியை மணக்கிறான் மாதவன்.

இன்று வரை மாதவன் தனது சத்தியத்தை மீறாதவனாய் வாழ்ந்து வருகின்றான். கணவன் என்ற பெயரில் அவளுக்கும், காவ்யாவுக்கும் பாதுகாவலனாக மட்டுமே இருந்து வருகிறான் என்பதும், ஊரார் அறிந்திராத தொன்று. உடைகள் தைப்பதன் மூலமும், மாதவனின் வர்த்தக நிலையத்தின் ஊழியர்களுக்கும் காலை, பகல் உணவளிப்பதன் மூலமும் கிடைக்கும் வருமானத்தில் மட்டுமே அவள் தன் வாழ்க்கையை ஓட்டிக் கொண்டிருக்கிறாள். அவளின் உண்மை நிலை அறிந்தவர்கள் சந்திராவும், கிருத்திகாவின் தாயார் சங்கவி மட்டுமேயாகும். சங்கவி வீட்டில் அவளைப் பற்றிய ஏதேனும் ஒரு விமர்சனமே கிருத்திகாவை இப்படிச் சொல்ல வைத்திருக்கின்றது. பெருமூச்சொரிகிறாள் கண்ணீர் வடிக்கிறாள்.

"அம்மா நீங்கள் நித்திரை கொள்ளல்லையே..." காவ்யா எழும்பி விடுகின்றாள்.

"இப்பதான் நானும் எழும்பினன் மகள்..." சமாளிப்பவள், "முகம் கழுவிப் போட்டு கோப்பி குடிப்பம்..."

என்றவாறு சமையலறைக்குள் நுழைகிறாள்.

இரண்டு நாட்களின் பின் வங்கிக்குப் போகும் வழியில் கிருத்திகாவின் தாயார் சங்கவியைச் சந்திக்கிறாள். தன் சங்கவியை அடகு வைத்து பணம் எடுத்து வருவதாக சங்கவி கூறும்போது, வீட்டில் ஏதேனும் பிரச்சினையோவென மனோஹரி கேட்க தயங்கிட தயங்கி அவள் சொல்வதைக் கேட்டு மனோஹரி அதிர்கிறாள்.

"மனோ அதிபர் காசு எதிர்பார்க்கிறார். பள்ளிக்கு புதிசா சேர்ற பிள்ளைகன்ட பெற்றோரிட்ட பாடசாலை அபிவிருத்திக்கு என்று பணம் வாங்கிறாவாம். அதெற்கெல்லாம் "ரசீது" கிடையாதாம். வீட்டில் இருக்கிற பெறுமதியான பொருட்களெல்லாம் பெற்றோர் "டொனேஷனாகத்" தந்தது தானாம். அவட புருஷனும் அவவுக்கு "சப்போட்டாம்...! அதோட டவுனில்" காணி வேண்டி பெரிய வீடொண்டு கட்டிக் கொண்டிருக்கிறாவாம். இங்க வந்து ரெண்டு வருஷத்தில் நல்ல முன்னேற்றம். பெற்றோர் இதை பகிரங்கப் படுத்திறதில்ல. தங்கட பிள்ளைக்கு ஏதும் பிரச்சினை வரும் என்ட பயம்தான். என்ன செய்ய...! "பிள்ளையை பெரிய பள்ளியில் விட்டு படிப்பிக்க வேண்டுமென்டா எங்கட சனங்கள் எப்படியாவது காசு பிரட்டித் தருவினம் என்டத அதிபர் தனக்கு சாதகமா பயன்படுத்திக் கொள்ளா. இதனால் தானோ என்னவோ கடவுள்ட தண்டனையா அதிபர்ட மகள் புலமைப் பரிசில் பரீட்சையில் "பெயிலா"யிட்டாவாம்..." நிறுத்து பவள்... மீண்டும் "மனோ அதிபர் உமக்கு சொந்தம் என்ட படியால அவவைப் பற்றி யாரும் சொல்லாமல் விட்டிருப் பினம் நான் சொன்னதை யாரிட்டயும் நீர் சொல்லிப் போடாதையம்... காவியாவுக்காக நீரும் எப்படியாவது பணத்தை தேடிக்கொள்ளும்..."

"அவவுக்கு கடிதமே வரயில்ல சங்கவி. அதோட அவ்வளவு பணத்துக்கு நானெங்க போவன்..." கண் கலங்குகின்றாள்.

"இன்னும் வரல்லியே... நீர் அதிபரை நேரில் சந்திச்சு கதையுமேன்...அவ "குவாட்டர்ஸ்ல தான் இருக்கிறார்." சொல்லிவிட்டு விரைகிறாள் சங்கவி.

அதிபர் "கலைவாணி மச்சான்." கடந்த வருடம் அவவை கோவிலில் கண்டபோது, நீண்ட நாட்களின் பின் தன் உறவு ஒன்றை கண்ட பரவசத்தில் அவவை நெருங்கிய போது, அவளை முன்னர் ஒருபோதும் அறியாதவள் போல் செல்கிறாள். கலைவாணி. நகரிலுள்ள பெண்கள் பாடசாலையில் அதிபர் என்று சந்திரா சொல்லும் போது ஏதோ வேகத்தில் கலைவாணி தன்னுடைய சொந்த மச்சான் என்று கூறி விடுகின்றாள். அதன் பிறகு சில தடவைகள் கோவிலில் நேருக்கு நேர் கலைவாணியை சந்தித்த போதும் ஒரு அலட்சியப் பார்வையோடு விலகிச் சென்று விடுகிறாள். தன்னை புறக்கணிப்பவளை சந்தித்து எப்படி நியாயம் கேட்பது...!

மனோஹரியின் தந்தையின் ஒன்றுவிட்ட தங்கையின் மகள்தான் இந்தக் கலைவாணி. யுத்தத்தின் கோரத்தால் சிதைந்து போன குடும்பங்களில் கலைவாணியின் குடும்பமும் ஒன்று. குடும்பத் தலைவனை இழந்து இடம் பெயர்ந்து வந்தவர்களை ஆதரித்து அவர்களை வசதியான வீட்டில் குடியமர்த்தி கலைவாணியையும் அவளது அண்ணனையும் தன் பிள்ளைகளைப் போல பராமரித்து வளர்த்து விட்டவர் மனோஹரியின் தந்தைதான். அதெல்லாவற்றையும் கலைவாணி மறந்து விட்டாவா..! இல்லை இன்று தன் நிலை கண்டு தன்னை உறவினன் என்று இனங்காட்டிக் கொள்வது

கலைவாணி தனக்கு கௌரவக் குறைவு என்று நினைக்கிறாவா..! நினைக்க நினைக்க தன் மீதே கழிவிரக்கம் மேலோங்குகிறது.

மறுநாள் சனிக்கிழமை.. காவ்யாவை சங்கரியிடம் விட்டு விட்டு கலைவாணியைச் சந்திக்கச் செல்கிறாள் மனோஹரி. அதிபர் விடுதியின் “கேட்”டைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழையும் போது என்ன நிகழுமோ என்று ஒரேபடபடப்பாக இருக்கிறது.

அழைப்பு மணியை அழுத்துகிறாள். கதவு திறக்கப்படுகிறது. எதிரே அறிமுகமில்லாத ஒரு முகம். பணிப்பெண்ணா...

“என்ன...! யார் நீங்க... என்ன வேணும்...”

“அதிபரை சந்திக்க வந்தனான்” மனோஹரி என்று சொல்லும்... தயக்கத்துடன் வார்த்தைகள் உதிர்கிறது.

“ம் கொஞ்சம் பொறுங்கோ...” உள்ளே விரைகிறாள்.

பணிப்பெண். மூலமாக திருப்பி அனுப்பப்பட்டு விடுவோமோ என்று அவளுள் ஒரு வித பதட்டம்.

காலடியோசை. கூடவே “பார்வதி அவ்வ உள்ள வரச்சொல்லும்...” என்ற அதிகாரக் குரல்.

வீட்டினுள் நுழைகிறாள். உள்ளே கால் மீது கால் போட்டவாறே கம்பீரமாக சோபாவில் அமர்ந்திருக்கிறாள் அதிபர் கலைவாணி.

“வணக்கம்..” என்று மனோஹரி சொல்லும் போது “ம்”... என்பவள் அவளுக்கு அமர ஆசனம் தருகிறாளில்லை.

“எதற்காக என்னைச் சந்திக்க வந்தீர்...” கேள்வியில் ஒருவித அலட்சிய பாவம்.

புலமைப் பரிசில் பரீட்சையில் சித்தியெய்திய ஏனையோருக்கு அழைப்புக் கடிதம் வந்தும் தன் மகள் காவ்யாவுக்கு மட்டும் வராததன் காரணத்தை மிகவும் பவ்வியமாகத்தான் கேட்கிறாள்.

அதிபரின் இதழ்க் கடையில் ஒருவித கேலிப் புன்னகை விரிகின்றது...

“என்ட கல்லூரியைப் பற்றி கேள்விப் பட்டிருப்பீர் தானே...! அங்க படிக்கிற பிள்ளைகளெல்லாம் கௌரவமான குடும்பத்து பிள்ளைகள். நீரும் ஒரு காலத்தில் கௌரவமான குடும்பத்தச் சேர்ந்தவதான் ஆனால் இப்போ உம்முடைய அடையாளம் என்ன..! நீர் வீட்டை விட்டு ஓடி வந்தவ அதுவும் பஞ்சம் பிழைக்க வந்தவனை நம்பி... உம்மட மகளை நானெப்படி கல்லூரியில் சேர்த்துக் கொள்ளுது...”

வார்த்தைகளால் சாடுகிறாள். வலிக்கிறது. ஆனாலும் பொறுத்துக் கொள்கிறாள். காவ்யா கூடுதலான புள்ளிகளுடன் சித்தியெய்தியதால் அவளுக்கு கல்லூரியில் சேர தகுதியுண்டென பணிவாகச் சொல்பவள், ஒரு காலத்தில் அவர்கள் அநாதரவாக நின்ற போது தன் தந்தையார் கை கொடுத்துதவியதை ஞாபகப்படுத்துகிறாள்.

முகம் மாறிப்போக “நீர் எனக்கு சட்டம் சொல்லித் தர வாரீரோ...! அதோட மாமா எங்களுக்கு செய்த உதவியை சொல்லிக் காட்டுரீர் என்ன..! அதற்கு பிரதியுபகாரம் செய்ய வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறீரோ...! ஆமாம். உம்மட வீட்டாக்களே உம்மட தலை முழுகிப் போட்ட பிறகு அதைப் பற்றி கதைக்க உமக்கு என்ன தகுதியிருக்குது... அதுதான் நான் உமக்கு சொந்தமென்று சொல்லிக் கொண்டு திரியிரீரோ...! உம்மட சொந்தமென்று நினைக்கவே என்ட மனசு, உடம் பெல்லாம் கூசுது...!” சிலிர்த்துக் கொள்பவள் தொடர்கிறாள்.

“நீரிப்போ மனோஹரி ராம்குமாரா. இல்ல,

மனோஹரி மாதவனா...! பாதுகாவலர் என்று மாதவன் பெயர்த்தான எழுதியிருக்கிறீர். பாதுகாவலன் தொடர்ந்து உம்மோடு இருப்பானா...! இல்ல...! ஊராக்கள் உம்மப் பற்றி ஒவ்வொரு விதமா கதைக்கினாமோ...” தொடர்ந்து வரும் வார்த்தைகள் ... அவள் வாழ்க்கை பற்றிய கேவலமான விமர்சனம்... மனோஹரியின் மனத்தை ரணமாக்குகிறது.

வன்முறை என்பது உடலில் காயத்தை ஏற்படுத்துவது மட்டுமல்லவே... உள்ளத்தை வார்த்தைகளால் குதறிக்கிழித்து காயப்படுத்துவதும் வன்முறைதானே...!

அதிர்ச்சியில் விறைத்துப் போய் நிற்கிறாள் மனோஹரி... சில நிமிடங்களில் அவளுள் இருந்து ஒரு வித ஆவேசம் வெளிக்கிளம்புகின்றது. கலைவாணியின் அருகில் சென்று விறைப்பாக நிற்கிறாள்.

“சொல்லி முடிச்சிட்டீங்களே கலைவாணி மெடம் நானுங்களுக்கு என்ன கெடுதல் செய்தேன்..! எதுக்காக என்னை இப்படி கேவலப் படுத்திரீங்க. அற்ப சந்தோசம் என்ன..! அன்டைக்கு நீங்க குடும்பத்தோட அந்தரிச்சு நின்ட நேரத்தில் என்ட வீட்டார், உங்க வீட்டார் நிராகரிச்சிருந்தா இண்டைக்கு உங்கட நிலைமை இப்படி உயர்ந்திருக்குமா..! நன்றி உணர்வு இல்லாட்டாலும் பரவாயில்லை தன்ர இனம் என்ட உணர்வு கூட உங்களுக்கு இல்லாமல் போயிட்டுதே. நான் சிதைந்த போன வாழ்க்கையை சீர்தூக்க நேர்மையான வழியில் போராடிக் கொண்டிருக்கிறேன். எனக்கு கை கொடுத்து உதவாட்டாலும் பரவாயில்லை காலடியில் போட்டு மிதிக்காதீங்கோ..! உண்மை என்னென்டா உங்களுக்கு என்ட மகள் மீது பொறாமை... உங்கட மகள் பெயிலான ஒரு பரீட்சையில், என்ட மகள் மாவட்டத்திலேயே முதலாவதாக சித்தியடைந்திட்டா என்ற ஆதங்கம்...! அதனாலதான் மனம் நோகிற கதைகளைச் சொல்லி தட்டிக் கழிக்கப்பார்க்கிறீங்கள்...!

மனோஹரியை இடைமறித்து ஏதோ சொல்ல கலைவாணி முயலுகையில்... “பொறுங்கோ-நான் இன்னும் முடிக்கவில்லை...” என்பவள் தொடர்கிறாள்.

“என்ன சொன்னீங்க...! என்னைப் பற்றி ஊரவை கேவலமா கதைக்கினமா..! நான் புருஷன் செத்த பிறகு ஒருத்தன வளைச்சுப் போட்டுக் கொண்டு அவன்ட சம்பாத்தியத்த உறிஞ்சி வாழ்றன் என்று உங்கட சொன்னவ என்டுதான சொன்னீங்கள். நான் எப்பிடி சீவிக்கிறெண்டு எங்கட சனங்களுக்குத் தெரியும். ஆமாம் உங்களைப் பற்றி இந்த சனங்கள் என்ன கதைக்கினம் தெரியுமே..! உங்கட இந்த வசதியான வாழ்க்கை இந்த வீட்டில் இருக்கிற ஆடம்பர பொருட்களெல்லாம், நீங்க வாங்கிற “டொனேஷன்” மூலமாக கிடைச்சதுதானாமே. நீங்களோ உங்கட புருஷனோ சம்பாதிச்சதில்லையாமே..! யாரோ கஷ்டப்பட்டு உழைச்ச காசால் கிடைச்சது தானே இவ்வளவும். இந்த சுகபோகத்த அனுபவிக்க உடம்பு கூசவில்லையே..! என்னை விமர்சிக்க உங்களுக்கு என்ன தகுதியிருக்குது...! கஷ்டப்பட்டாலும் உங்கள விட நான் கௌரவமான வாழ்க்கைதான் வாழ்றன்”

“ஏய் மனோஹரி... என்னை கேவலப்படுத்திரீயே...” எழும்பிய வேகத்தில் கையை ஒங்கிக் கொண்டு மனோஹரி மீது பாய்கிறாள் கலைவாணி.

அவள் விலகிக் கொள்கிறாள்... “வலிக்குதென்ன..! அடுத்தவர் மீது பழி சுமத்திற முன் தன்ர வாழ்க்கை முறையை நினைச்சுப் பார்த்திருக்கணும். பதவியில் இருக்கிறவங்க என்ன சொன்னாலும் கேட்டுக் கொண்டு தலை குனிஞ்சு கொண்டு இருப்பம் என்று எதிர்பார்க்காதீங்கோ பதவிய துஷ்பிரயோகம்

செய்ற உங்கள் சொந்தம் எண்டு சொல்ல நான் தான் வெட்கப்படணும்...” முகத்தில் ஏளனப் புன்னகையுடன் மனோஹரி.

“போடி வெளியில் ஒரு அதிபர் என்ற மரியாதை கூட இல்லாமல் கதைக்கிறாய். உன்ட பிள்ளைக்கு இந்த கல்லூரியில் இடம் கிடைக்குமெண்டு கனவியிலயும் நினையாத...” கலைவாணி அலற வெளியேறுகிறாள் மனோஹரி..

“வெளியில் வந்ததும் அவளது ஆவேசம் அடங்கி உடம்பு நடுங்கத் தொடங்கி விடுகின்றது. ஆத்திரத்தில் வார்த்தைகளைக் கொட்டி விட்டோமோ என்ன பதட்டமும் அவளை ஆட்கொள்கிறது. பாதையோரத்திலிருந்த கல்லொன்றில் அமர்ந்து கொள்கிறாள். அழுகை பீறிட்டுக் கொண்டு வர கதறி அழுகிறாள் நெஞ்சில் ஆயிரம் வலிகள். மனதுக்குப் பிடித்தவனோடு வாழ வீட்டை விட்டு வெளியேறியதற்காக இன்னும் எம்மவர்களால் வேண்டுமென்றே புறக்கணிக்கப்படுகின்றோம் என்ற கொடும் வேதனை! ஓடிப் போனவள் என்ற அடைமொழி தனக்கு அடையாளமாக்கப் பட்டு மகளையும் பாதித்து நாணய பொழுதில் முன்னிற்க இயலாமல் செய்திடுமோ என்ற பரிதவிப்பு...! அவளுக்கு மட்டும் செல்வத்துடன் கூடிய வசதியான வாழ்க்கை வாய்த்திருந்தால் உறவுகள் அவளை நிராகரித்திருக்குமா...! மனமுடைந்து அழுது தீர்க்கிறாள். அழுகை நின்ற பிறகும் சிறிது நேரம் அப்படியே அமர்ந்திருப்பவளின், மனதில் ஒரு வித வைராக்கியம் தோன்ற கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு எழும்பி நடக்கிறாள்.

திங்கட்கிழமை காவ்யாவை பள்ளியில் விட்ட பின் வெளியே வருபவளை அதிபர் அழைப்பதாக மாணவ னொருவன் சொல்ல அதிபரின் காரியாலயத்திற்குச் செல்கிறாள் மனோஹரி. அதிபருக்கு “காலைவணக்கம்” சொல்பவளுக்கு, பதில் வணக்கம் சொல்லும் அதிபர் “என்ன காவ்யா அம்மா, காவ்யா விடயமாக நீர் ஏதும் முயற்சி எடுக்காமல் இருக்கிறீர். இன்டைக்கு மற்ற பிள்ளைகள் நேர்முகப் பரீட்சைக்குப் போயினம். என்ன செய்வதாக உத்தேசம்..” கடுமையான தொனி.

அழுகை பீரிட்டாலும் தன்னை நிதானப்படுத்திக் கொண்டு அதிபர் கலைவாணியை சந்தித்த போது நடந்ததை முழுமையாகச் சொல்கிறாள்.

“நீர் சொல்வதைக் கேட்க எனக்கு வேதனையாக இருக்குது காவ்யா அம்மா. கல்வி என்டது மாணவர்களின் உரிமை. அத தடுப்பது தண்டனைக்குரிய குற்றமாகும். தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புகளுக்காக ஒரு பிள்ளையின் கல்விக்கு ஊறு விளைவிக்க முயலுறதும் ஒருவகையான துஷ்பிரயோகம்தான், வாரும் இப்போதே கல்விக் கந்தோருக்குப் போவம். நான் என்ட மாணவிக்காக அதிகாரிகளோட கதைக்கிறன்..” அதிபர் சொல்கிறார்.

“தயவு செய்து என்னை மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ சேர்... உங்கட வார்த்தைக்கு மறு வார்த்தை பேசுறன் எண்டு மட்டும் நினைக்காதீங்கோ... அண்டைக்கு அவ்வ சந்திச்சு விட்டு வந்தபோது எப்படியாவது காவ்யாவ அந்த கல்லூரியில் சேர்த்து விட வேண்டும் என்ட வெறியோடதான் வீட்டுக்கு வந்தன். ஆனால் பிறகு ஆறுதலாக யோசிச்சு பார்த்த போதுதான், அதனால் என்ட மகள்தான் பாதிக்கப் படுவா எண்டு

புரிஞ்சுது. மேலிடத்துக்குப் போனால் நிச்சயம் அவளுக்குப் அனுமதி கிடைக்கும் ஆனால் அதன் பிறகு! கலைவாணி என்ட பிள்ளையில் வன்மம் வைப்பா... எந்த ஒரு பள்ளியிலும் ஆசிரியர்கள் அதிபருக்கு கட்டுப்பட்டவர்கள் தானே! அதிபருக்குப் பயந்து ஆசிரியர்களும் அவளை நிராகரிப்பினம். அவன்ட திறமைக்கு தகுந்த அங்கீகாரம் கிடைக்காது. அதோட அதிபரின் மகளும் அதே வகுப்புதானே.! இந்தப்பிள்ளைகளும் அவவை நிராகரிப்பினம். கிருத்திகா, அபிலாஷா, சத்தியப்பிரியா முன்று பேரையும் மகளோடு சேரவிடாமல் தடுப்பினம். காவ்யா தனிமைப் படுத்தப்படுவர். அவ செய்ற சின்னப் பிழைகள் கூட பெரிது படுத்தப்பட்டு அவ அவமானப்படுத்தப்படுவா. இந்தப் பள்ளியில் கல்கலப்பாக எல்லோரோடும் பேசி சந்தோஷமாக இருந்த என்ட பிள்ளையால, அந்த சூழலை ஜீரணித்துக்கொள்ள முடியுமா சேர்! மொத்தத்தில அவ்வ ஒரு மன நோயாளியாக்கி விடுவினம். என்ட வாழ்க்கையின் ஒரே நம்பிக்கை என்ட மகள்தான்.” குரல் தளர்தளர்க்க வழியும் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு தொடர்கிறாள்.

“சேர் வளங்கள் குறைந்த இந்த பள்ளியில் படிச்சுத்தானே காவ்யா சித்தியெய்தினவ. இங்க படிப்பிக்கிற ஆசிரியர்களின் சேவை மனப்பான்மைதான் இந்த நான்கு பிள்ளைகளை சித்தியடைய வைத்தது. என்ட மகள் தொடர்ந்து இந்தப் பள்ளியிலேயே படிக்கட்டும். அவள் “ஓ.ஏல் பரீட்சை எழுத இன்னும் ஆறு வருசமாகும். அதற்குள்ள வ்வளவோ மாற்றங்கள் நடக்கலாம். இந்தப் பள்ளி சுகல வளங்களுமுள்ள ஒரு மகர் வித்தியாசமாக வளர்ச்சி அடையலாம். இங்க படிப்பிக்கிற ஆசிரியர்களின் வழிகாட்டல் என்டமகள் சாதிப்பா என்று உறுதியாநம்புறன்...”

“நீர் சொல்றதும் சரிதான். ஆனால் காவ்யாவுக்கு தனக்கு மட்டும் பெரிய கல்லூரிக்கு போகக் கிடைக்கவில்லை என்ற மனத் தாக்கம் வருமே.” அதிபர் காவ்யாவுக்காக இரக்கப்படுகிறார்.

“ஓம் சேர். மகளுக்கு ஏமாற்றமாகத்தான் இருக்கும். ஏழைகள் பெரிய கல்லூரிக்கு போக முடியாதா எண்டு அன்டைக்கே ஆதங்கப்பட்டா. ஆனால் எப்படியாவது நான் அவளை சமாதானப்படுத்தி விடுவன். இதுவும் கடந்து போகும் எண்டு அவ கொஞ்ச நாள்ல மறந்திடுவா. ஆனால் மாதவன ஏதும் பிரச்சினப்படுவாரோ என்டதான் யோசனையா இருக்குது. கலைவாணி எனக்கு என்ன அடையாளம் எண்டு கேட்டவ என்ட மகள்தான், என்ட அடையாளம் என்று சொல்லும் படியாக காவ்யாவை உயரச் செய்றதுதான் இனி என்ட இலட்சியம். நிறைவே, நீங்களும். இப்பள்ளியும் உறுதுணையாக இருக்க வேண்டுறன்...” கண்ணீர் வழிய கைகூப்பும் மனோஹரியைப் பார்க்க மனம் கலங்குகிறது அதிபருக்கு.

“தெரியமாக இரும். காவ்யாவுக்கு நாங்கள் இருக்கிறம். படிப்பில் ஆர்வமுள்ள பிள்ளைகள் நகரப் பாடசாலை, கிராமப் பாடசாலைகள் என்டில்லாமல் எங்க இருந்தாலும் சாதிப்பினம். அவள் கல்வியில் மட்டுமல்ல ஏனைய துறைகளிலும் பிரகாசிக்க இந்தப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் உறுதுணையாக இருப்பினம். அதுதான் அன்னயாவினும், கோடிப்புண்ணியமாகும்...” அதிபரின் வார்த்தைகள் தெம்பூட்ட நன்றி சொல்லி விட்டு வெளியேறும் போது மனம் லேசாகிப் போக நம்பிக்கையோடு கம்பீரமாக நடக்கத் தொடங்குகின்றாள் மனோஹரி.

“சேர் வளங்கள் குறைந்த இந்த பள்ளியில் படிச்சுத்தானே காவ்யா சித்தியெய்தினவ. இங்க படிப்பிக்கிற ஆசிரியர்களின் சேவை மனப்பான்மைதான் இந்த நான்கு பிள்ளைகளை சித்தியடைய வைத்தது. என்ட மகள் தொடர்ந்து இந்தப் பள்ளியிலேயே படிக்கட்டும்.

பனைமீன் நாடன் பக்கம் - 14

1. மீலான் கற்களின் காவல் (2012)

'பி. கே. பாறக்கடவு', 1952 இல் பிறந்த மலையாள எழுத்தாளர். ஏறக்குறைய 22 சிறுகதைத் தொகுப்புகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. தமிழகத்தில் என். டி. ராஜ் குமாரும், ஈழத்தில் அல் அஸுமத்தும் மொழியாக்கம் செய்த இரண்டு சிறுகதைத் தொகுப்புகள், தமிழில் வந்துள்ளன. உலகிலேயே மிகவும் சிறிய நாவல் எனப்படும் "மீலான் கற்களின் காவல்", தோப்பில் முறம்மது மீரானால் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது. 16 அத்தியாயங்கள் கொண்ட இந்நாவல், ஒவ்வொரு அத்தியாயத்துக்கும் விளக்கச் சித்திரங்களுடன் 48 பக்கங்களில் உள்ளது. பாறக்கடவுவின் சிறிய முன்னுரையுடனும், அவரையும் அவரது படைப்புகளையும் பற்றிய இரண்டு கட்டுரைகளுடனும் நூலின் மொத்தப் பக்கங்கள் - Xi + 60 ஆகும்.

நூலின் பின்னட்டைக் குறிப்பில் இவ்வாறு உள்ளது : "நவீன மலையாள இலக்கியத்தின் கலீல் கிப்ரான் எனப் போற்றப்படும் பாறக்கடவு எழுதிய இந்த மைக்ரோ நாவல் தன் வகைமையில் முதல் இந்திய நாவலாகத் திகழ்கிறது. கூர்மைப்படுத்தப்பட்ட பென்சில் கீற்று களாலான ஓவியமாக மிளிர்கிறது. படைப்பின் வலிமை சொற்களின் பெருக்கத்தால் அல்ல அவற்றின் சுருக்கத்தால் கட்டமைக்கப்படுவதை இந்நாவல் நிறுவுகிறது. கதை, கவிதை, கட்டுரை போன்ற வகைமைகளை மீறிக் காய்ச்சிக் குறுக்கி எடுத்த சொற்களைக்கொண்டு பாறக்கடவு நிகழ்த்தும் மாயம் வாசகர்களை மயக்கி ஈர்க்கிறது. இதுவே இந்நாவலைப்பயிதாளத்தகு முன்னகர்த்துகிறது."

இந்த நாவலைப் பற்றி ஜார்ஜ் ஜோசப் கெ., அபய் வி அபய் ஆகியோர் எழுதிய ஆய்வுக் கட்டுரையின் தழுவல் கட்டுரையொன்று, இந்நூலில் உள்ளது; அதில், நாவலின் அத்தியாயங்களில் உள்ள கதைப்போக்கு, தெளிவாகக் கூறப்படுகிறது:

"ஒரு தேசத்தின் வரலாற்றைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு அந்தக் காலத்தில் வெளியான கதை நூல்களை வாசித்தால் போதும்' என்று நாயகனான சுல்தான்; காது கொடுத்துக் கேட்பது ஷஹன் ஸாதா. "நினைவுகளின் பாய்க்கப்பல் நிரம்ப கதைகள்" என்று கூறி சுல்தான் கதை சொல்லத் தொடங்குகிறார். 16 சின்னச்சின்ன அத்தியாயங்கள் அடங்கிய ஒரு மைக்ரோ நாவல் இது.

ஜின்னு கூடிய பெண்ணைப் போன்று தலைமுடி பிரித்து ஆட்டம் போடும் மழை, ஊரையே மூழ்கடிக்க ஆயத்தமாகும் வெள்ளப்பெருக்கு, முடிவுறாத காதல் என்று தொன்மங்கள் நிறைந்து திணறிப் பெய்யும் கடந்த காலக் கதைகளை ஷஹன் ஸாதாவுக்குச் சொல்லிக் கேட்பிப்பது சுல்தான். பள்ளிவாசல் காளியார் போட்ட கட்டளைக்கு சொக்றானும் பணிந்து பெரும் பாம்பைப் போல் திரும்ப நீந்திச் செல்லும் மழை. தங்க நகைகளையும் கடைசியாகக் கிணற்றின் பசிக்குத் தன்னுடைய உடலையும் கொடுத்து ஆனந்தமடையும் பைத்தியக்காரி உம்மாச்சோம. அஸீஸ் அதிகாரியுடைய பல்லக்குப் பயணம். குதிரை மீதேறி சவாரி செய்யும் ஆலி முஸ்லியார்

என்ற அவுலியா. அவசரச் சட்ட காலத்தில் கக்கயம் போலீஸ்கேட்பும்ராஜனும் மலையாள நாவலாசிரியர் எம். முக்தனும் அவருடைய நாவலான 'இந்த உலகம் அதில் ஒரு மனிதன்'. அதில் வரும் கதாபாத்திரமான அப்பு... இப்படி சுல்தான் சொல்லும் கதைகளில் நவீன காலத்தில் இழைக்கப்படும் கிராமப் பெருமைகளின் முழக்கங்கள் ஒலிக்கின்றன." - பக். X

**

பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம் பத்து வரிகளை மட்டுமே கொண்டது;

ஆசிரியரின் எழுத்துநடை என்னைக் கவர்கிறது; அந்த வரிகள் இதோ! :

"கடற்கரையில் சூரியன் மறைந்துகொண்டிருந்தான்.

மீறலின் வேறு ஒரு சூரியன்தான் சுல்தான் என்று

ஷஹன் ஸாதாவுக்குத் தோன்றியது.

அன்பின் இந்தச் சூரியன் அணைந்து விடாமலிருப்பதற்கு அவள் அவனுடைய முகத்தைத் தன்னுடைய

முகத்தோடு அணைத்து வைத்து மெதுவாக ஊதிக்

கொண்டேயிருந்தான்.

அணைந்து விடக்கூடாது. ஒருபோதும் அணைந்து

விடக்கூடாது. என்னுடைய இந்தச் சூரியன்.

அணைந்துவிடக்கூடாது கதையின் இந்தச் சூரியன்!" - பக்., 36

**

மனதைக் கவர்ந்த மேலும் சில வரிகள் ...

//பெரிய காளியார் சிரித்தார். நீண்ட கறுப்புத் தாடி வழியாக ஓடி இறங்கும் ஞானியின் சிரிப்பு. //- பக்., 25

//இறந்துவிட்டால் கபர் ஒரு நெருக்கு நெருக்கும். அதிலிருந்து ஒரு மனிதனுக்கும் விடுதலை இல்லை.

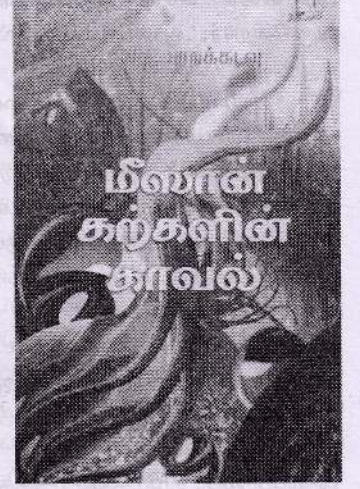
அகங்காரத்துடன் பூமியில் திரிந்தவனுக்கு பூமி கொடுக்கும் தண்டனை. //- பக்., 39 - 40

//சுல்தானின் குழந்தைப்பருவத்தை நோக்கி அவர்கள் நடந்தனர். //- பக்., 26

//அதிகாலையில் ஈரமான பாதை வழியாக கார் செல்லும்போதே அவன் நினைவில் பழைய கிராமத்தை அடைந்தான். //- பக்., 19

2. ஆங்கிலத்தில் அறிமுகப்படுத்தலும். மொழியாக்கமும்!

கொழும்பிலிருந்து வெளியாகும் ஆங்கிலச் செய்தித்தாள்களில், சிங்கள மொழிப் படைப்புகள், நாடகங்கள், திரைப்படங்கள், எழுத்தாளர், கலைஞர் பற்றிய கட்டுரைகளைப் பலர் எழுதிவருகிறார்கள். அதைப் போல, சிங்கள மொழிப் படைப்புகளின் மொழியாக்கங்கள் பலவும் ஆங்கிலத்தில் நூல்களாக வருவதையும், அவற்றின் மூலம் அறிய முடிகின்றது. கொழும்பிலுள்ள

பிரபல புத்தக நிலையங்களுக்குச் செல்லும் தமிழர், வெவ்வேறு துறைகளில் சிங்களத்தில் வந்துள்ள நூல்களின் ஆங்கில மொழியாக்கங்களைக் கண்டு ஆச்சரியப்படும் நிலையுள்ளது! தமிழ்ப் படைப்புகள், எழுத்தாளர், கலைஞர்பற்றி “கே. எஸ். சிவகுமாரனே” ஆங்கிலச் செய்தித்தாள்களில் தொடர்ந்து எழுதி வருகின்றார்; அவரை விட்டால், எப்போதாவது ஓரிருவர் எழுதுவதையே காணலாம்.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலும் ஏனைய பல்கலைக்கழகங்களிலும் உள்ள ஆங்கிலத் துறைகளில், தமிழ் - முஸ்லிம் விரிவுரையாளர்களும்; ஆங்கிலம் பயிலும் மாணவர்களும் ஏராளமாய் உள்ளனர். இவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள்? இவர்கள் தமக்குள்ள பொறுப்பினை உணராதவர்களாகவே உள்ளனர். தமிழ்ப் படைப்புகள், எழுத்தாளர், கலைஞர் பற்றி ஆங்கிலத்தில் இவர்கள் எழுதவேண்டும்; தமிழ்ப் படைப்புகளை ஆங்கிலத்தில் மொழியாக்கம் செய்வதுடன், ஆங்கிலத்தின் வழி முக்கிய படைப்புகளைத் தமிழ்ப்படுத்தியும் அளிக்கவேண்டும். உலக இலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்குகளைத் தமிழில் அளிப்பதற்கு, தமிழ்ச் செய்தித்தாள்களின் வார வெளியீடுகளையும் சிற்றிதழ்களையும் பயன்படுத்தலாம்; உள்ள பதிப்பகங்கள்மூலம் நூல்களையும் வெளிக்கொண்டு வரலாம். பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்களான வை. கந்தரேசன், கலாநிதி சி. ஜெயசங்கர், கலாநிதி கந்தையா ஸ்ரீகணேசன்; வெளியேயுள்ள கவிஞர் சோ. பத்மநாதன், கெக்கிராவ கலைகா பேகம், ந. சத்தியபாலன் முதலியோர்தான் ஓரளவுக்காவது இம்முயற்சி களில் ஈடுபட்டு வருவது பாராட்டத்தக்கது. விரிவுரை யாளர்கள் இலட்சக்கணக்கில் ஊதியம் பெறுகிறார்கள்; பட்டங்களின் கௌரவங்களுடன் - “ஒரு பாடசாலை ஆசிரியர்போல”க் காலங்கழிப்பதுடன் அவர்களிற் பெரும்பாலோர் நின்றுவிடுவது, ஏமாற்றம் தருகிறது. சிங்களக் கல்வியாளர்களையும், தமிழகத்தில் மொழியாக்க முயற்சிகளில் ஈடுபடுவோரையும் முன்னுதாரணமாகக் கொண்டாவது, இனிமேல் இவர்கள் செயற்பட வேண்டும்; இச்செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுமாறு, தமது மாணவரை ஆற்றுப்படுத்தவும் வேண்டும்! இதுவே எமது புறச்சூழலின் இன்றியமையாத தேவையாகவும், கலை இலக்கிய ஆர்வலரது அவாவாகவும் இருக்கிறது!

3. இலங்கை வரலாறு : மானகளைக் கட்டவிழ்த்தல்!

சி. வி. விக்னேஸ்வரன் நாடாளுமன்றத்தில் ஆற்றிய தனது முதலாவது உரையில், “இலங்கைத் தீவின் பூர்வீகக் குடிமக்களின் மொழி தமிழ்” என்று கூறியிருப்பது, பல்வேறு தரப்பிலும் எதிர்ப்பலைகளைத் தோற்றுவித்திருக்கிறது. சிங்கள அரசியல்வாதிகள் பலர் அவரை அச்சுறுத்தும் தொனியில் - மறுப்புக் கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளனர்; ஆனால் வரலாற்றுச் சான்றுகளை முன்வைக்கவில்லை. தமிழர் தரப்பிலும் அரசுக்குச் சார்பான அரசியல்வாதிகள் சிலரால், “தேவையற்ற உரை” யெனக் குற்றம் சாட்டப்பட்டுள்ளது. முன்னாள் தமிழ்த் தேசியக் கவிஞரொருவர், “தினகரன் வார மஞ்சரி” யில் தான் எழுதிவரும் அரசியல் பத்தியில், கிண்டல்தொனியில் குறிப்பிட்டுள்ளார்; முகநூலிலும் கண்டனக் கருத்துகள் சிலரால் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன; ஒருவர் விக்னேஸ்வரனைக் “கோமாளி” என்றும்

வகைப்படுத்தியுள்ளார்!

இலங்கை வரலாறு - அதில் தமிழரின் வகிபாகம் என்பன தொடர்பில் சிங்கள அரசியல்வாதிகள், சிங்களத் தீவிரவாத அமைப்புகள், பௌத்த மதகுருக்கள்/சில கிறிஸ்தவ மதப் பிரமுகர்கள், செய்தித்தாள்கட்டுரை யாளர்கள் முதலியோர் தவறான கருத்துக்களையே வெளிப்படுத்தி வருகிறார்கள். “எல்லாள் ஒரு சிங்களவர்”, “இராவணன் சிங்களவர்” எனவெல்லாம் கட்டுரைகள் வருகின்றன! பாடநூல்களிலும் தமிழர் வரலாறு உரிய வகையில் பதியப்படவில்லை; இருட்டடிப்புக்கள் தொடர்கின்றன. பாட நூல்களில் இனவாதக் கருத்துக்கள் பற்றிய ரெஜி சிறிவர்த்தனவின் முன்னைய ஆய்வுகள், இங்கு மதிக்கத்தக்கன. “புத்தரால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தர்மத் தீவு, சிங்கள பௌத்தர்களின் நாடு இது” என்பன தொடர்ந்து வலியுறுத்தப்பட்டு தமிழர்கள் இந்நாட்டுக்கு அந்நியர்கள் (“பர தேமின”), கூலியடையாளிகளாக வந்தவரின் சந்ததிகள், “சிங்களப் பெருமரத்தில் படரும் கொடிகள்”, “வாடகைக்கு இங்கு வசிப்பவர்களைப் போன்றவர்கள்” முதலிய மனப்பதிவுகள், பெரும்பாலான சிங்கள மக்களிடம் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

இந்தப் பின்னணியில்தான், விக்னேஸ்வரனின் கருத்துக்களை நோக்கவேண்டும். தொடர்ந்து அவர் வெளியிட்டுவரும் அறிக்கைகளில், திரிக்கப்பட்ட வரலாற்றுக்கு மாற்றான உண்மை வரலாற்றுக் குறிப்புகளை வெளிக்கொண்டு வருகின்றார். இந்த நாட்டில் வரலாற்றுக் காலத்திலிருந்து தமிழர்கள் வாழ்ந்துள்ளனர்; தமிழ்ப் பிராமிக் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன; நாக வழிபாடு பற்றிய சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன - நாகர்கள் திராவிடர்கள்; இலங்கையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டு மக்கள் திராவிட இனக்குழுவைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது, சிங்கள வரலாற்று அறிஞர் செளரத் பரண வித்தானவின் கூற்று; கிறிஸ்து சகாப்தத்தின் முன்னரே இலங்கையில் ஐந்து சைவ ஈஸ்வரங்கள் இருந்திருக்கின்றன என்பது, சிங்கள வரலாற்றாய்வாளர் சேர் போல் பிரிசின் கூற்று; கி. பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட ‘மகாவம்சம்’ பாளி மொழியிலேயே எழுதப்பட்டுள்ளது; அதில் சிங்கள மொழி பற்றிய குறிப்பேதும் இல்லை. கி. பி. 6 அல்லது 7 ஆம் நூற்றாண்டளவிலேயே சிங்கள மொழி பயன்பாட்டுக்கு வந்தது; ஆகையால், கி. மு. முதலாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தூட்டகெழுமைச் சிங்களவராக அடையாளம் காட்டியமை பிற்காலக் கண்டுபிடிப்பாகும்! தேவநம்பியதீசனின் தந்தை தமிழர் - அவரின் பெயர் மூத்த சிவன் (முட்ட சிவ - பிழையான மொழியாக்கம்); எனவே தமிழர்தான் இலங்கையில், முதலில் பௌத்தத்தை ஏற்றுக் கொண்டவர்கள்; ஏற்கெனவே பல நூற்றாண்டுகளின்

முன்னர், புத்தர் ஆகாய மார்க்கமாக மூன்று முறை இலங்கை வந்தார் என்று, மகாவம்சத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது; அப்படியானால், பிந்திய காலத்தில் மகிந்த தேரரினால் எப்படி முதன்முறையாகப் பௌத்தம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருக்கும்? எனவே, புத்தரின் வருகைகள் பின்னர் புனைவாகச் சேர்க்கப்பட்டவையாகும்.

மேலேயுள்ள கருத்துக்கள், விக்னேஸ்வரனின் அறிக்கைகளில் பெற்றவை. இவற்றைத் தான் முன் வைப்பதால் விளையும் பயன் என்னவென, அவர் இறுதியில் குறித்துக் காட்டுபவையும் முக்கியமானவை; அவை வருமாறு:

(அமைக்கப்படவேண்டிய நடுநிலைக் குழுவிலுள்ள) “வரலாற்றாசிரியர்கள் நான் சொல்வதை ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள் என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். இலங்கைத் தமிழர்களாகிய நாம் சிங்களவர்களின் பார்வையில் கள்ளத்தோணிகளாக இருக்க மாட்டோம். ஐக்கிய இலங்கைக்குள் சிங்களவர்கள் எங்களுக்கு சம அந்தஸ்தை வழங்கவும், வடக்கு மற்றும் கிழக்கின் தமிழர்கள் தங்கள் சொந்த நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள அனுமதிக்கவாகவும் இருக்கலாம். இதுவரை எங்களுக்கு வழங்கப்படாத அங்கீகாரத்தைப் பெறுவோம். இதுநல்லணக்கம், அமைதிமற்றும்செழிப்புக்குவழிவருத்தம்”

மேலதிகமாகச் சிலவற்றைச் சொல்லவும் எனக்குத் தோன்றுகிறது. சிங்கள - தமிழ் மக்களிடையேயான நெருங்கிய தொடர்புகளையும், தமிழர்களின் பங்களிப்புகளையும் வெளிக்கொண்டு வரவேண்டும்.

அ) விஜயன் கட்டுக்கதையை (S. J. குணசேகரம் M. A. (London) எழுதிய, Vijayan Legend and The Aryan Myth - 1963 - நூல் இதனை விரிவாக ஆராய்கிறது.) உண்மையெனக் கொண்டாலும், சிங்களவரின் மூதாதையான விஜயனும் 700 தோழர்களும் மதுரைப் பாண்டிய இளவரசியையும் தமிழ்ப் பெண்களையும் மணந்ததன்மூலம், அப்போதே தமிழ்க் கலப்பு நிகழ்ந்துவிட்டது! அண்மைய மரபியல் ஆய்வுகளும், சிங்களவரும் தமிழரும் ஒரே இனமரபைச் சேர்ந்தவர்களே என உறுதிப்படுத்தி விட்டன!

ஆ) தமிழ்ப் பௌத்தம் தமிழ்நாட்டிலும் இலங்கையிலும் வளர்ச்சியுற்றிருந்தது பற்றிய விபரங்களை, ஹிஸ்ஸல்லே தர்மரத்தின தேரர் (“தென்னிந்தியாவில் பௌத்தம்” நூல்), சனில் ஆரியரத்தின முதலியோர் சிங்களத்திலும்; பேராசிரியர் “ஹிகோசாகா (“Buddhism in Tamil Nadu a new perspective” நூல்), J. L. தேவானந்த, நிர்மலா சந்திரகாசன் முதலியோர் ஆங்கிலத்திலும் எழுதியுள்ளனர். சைவ எழுச்சி ஏற்பட்ட - பக்திக் காலம் எனப்படும் கி. பி. 6 ஆம் 7 ஆம் நூற்றாண்டுகள் வரை, அங்கும் இங்கு இலங்கைத் தமிழரிடையிலும் பௌத்தம் செழிப்போடிருந்தது. தமிழ் நாட்டின் காஞ்சிபுரம், நாகபட்டினம் முதலிய இடங்களிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்த தர்மபாலா, புத்ததத்தா, புத்தகோஷர் முதலிய தமிழ்ப் பௌத்த துறவிகள் - பாளி, சமஸ்கிருதம் ஆகியவற்றில் நூல்களை எழுதியதோடு, அவற்றிலுள்ள நூல்கள் பலவற்றை மொழியாக்கம் செய்தும் அளித்துள்ளனர். சிங்கள இலக்கண நூலான ‘சித்த சங்கராவ’ - ‘வீரசோழியம்’ நூலைத்தழுவிபுத்த கோஷரால் ஆக்கப்பட்டது.

இ) தமிழ் - சிங்கள மொழிகளின் எழுத்துக்களின் ஒற்றுமை!

தமிழில் அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, எ, ஏ, ஓ, ஔ, ஐ எனப்படுபவை சிங்களத்தில் - அயன்ன, ஆயன்ன, இயன்ன, ஈயன்ன, உயன்ன, ஊயன்ன, எயன்ன, ஏயன்ன, ஓயன்ன, ஔயன்ன, அவ்யன்ன என உச்சரிக்கப்படுகின்றன; வரிவடிவிலும் பல ஒற்றுமைகள் உள்ளன.

ஈ) சிங்களத்தில் ஏராளமான தமிழ்ச் சொற்கள் உள்ளன.

i - ஒத்த உறவுமுறைச் சொற்கள் உள்ளன.
உ + ம் : அம்மா, அம்மே (அம்மா), தாத்தா (அப்பா), அக்கே (அக்கா), ஐயா (அண்ணன்), மாமே, மாமாண்டி (மாமா), அப்புச்சி, ஆச்சி.

ii - ஆள்களின் பெயர்கள்.
உ + ம் : சிங்கப்புலி, கொடிப்புலி, ஜெயக்கொடி, வேளாள, சிங்கப்பெரும (சிங்கப்பெருமான்), தேவரப்பெரும (தேவாரப் பெருமான்), ராஜரத்தினக் கோனார (ராஜரத்தினக் கோனார்), வீரசிங்க (வீரசிங்கம்), தர்மரத்தின (தர்மரத்தினம்), ஜெயரத்தின (ஜெயரத்தினம்), குணசேகர (குணசேகரம்), குலசேகர (குலசேகரம்), ஹெட்டி (செட்டி), கொளம்பஹெட்டி (கொழும்புச்செட்டி).

உ) நீர்ப்பாசன, கட்டட, சிற்பக் கலைப்பங்களிப்புகள்.

நீர்ப்பாசனத் துறையில் இன்றுவரை கையாளப்படும் ஏராளம் சொற்கள் தமிழ்ச் சொற்களாக இருப்பதை, பேராசிரியர் கா. இந்திரபாலா அட்டவணைப்படுத்தியுள்ளார். இங்குள்ளவற்றில் திராவிடக் கட்டடக் கலை மினதும் சிற்பக்கலையினதும் செல்வாக்குப் படிந்திருப்பதைப் பலரும் பதிவுசெய்துள்ளனர். வெவ்வேறு கால கட்டடங்களில், கைவினைக் கலைஞர் குடும்பங்கள் தமிழ் நாட்டிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டுச் சிங்களப் பிரதேசங்களில் குடியேற்றப்பட்டனர்; காலகதியில் அவர்கள் சிங்களவர்களாக மாறினர்.

“மதம்தான் முக்கியம் - மொழியல்ல!” என்று கருதிய ஆயர் எட்மண்ட் பீரிசின் முடிவின்படி, மேற்குக் கரையோரக் கத்தோலிக்கத் தமிழர்களின் கல்வி மொழி, 1930 இலிருந்து சிங்களமாக மாற்றப்பட்டது; அதன் காரணமாக இன்று அவர்கள், சிங்களவராக மாற்றமடைந்து விட்டனர்!

இவ்வாறாக மேலும் பலவற்றை அடையாளப்படுத்தி, வரலாற்றுக் காலங்களில் தமிழ் - சிங்கள மக்களிடையே நிலவிய நெருங்கிய தொடர்புகளை மீளவும் வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டுவருவது, இரு பிரிவினரிடையிலும் புரிந்துணர்வுக்குத் துணைசெய்யும்; இலங்கையின் எதிர்காலச் சுபிட்ச வாழ்வுக்கு, இப்புரிந்துணர்வு மிக அவசியம். வரலாற்றுண்மைகள் பற்றிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதைத் தவிர, இம்முயற்சியில் எந்த மேலாதிக்க மனநிலையும் இல்லை! தமிழர் தரப்பினால் இவை பற்றிய முன் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். நல்லெண்ணங்கொண்ட சிங்களவரின் ஒத்துழைப்புடன் - சிங்களத்திலான சிறு சிறு வெளியீடுகள், சிங்கள மக்கள் மத்தியில் விநியோகிக்கப்படவேண்டும்; ஆங்காங்கே சிநேகபூர்வக் கலந்துரையாடல்களும் மேற்கொள்ளப்படுவதோடு, பிரதான ஊடகங்களில் இவைபற்றிய பதிவுகள் வருமாறும் செய்யவேண்டும்!

மணிவண்ணனால் அவனைச் சூழ வறுமை தாண்டவமாடுவதைச் சகிக்க முடியவில்லை. தாய் தகப்பன் இல்லாத போதும் அவன் அனாதையல்ல. அவனது பேர்த்தியானவள் அவனது நலன் முழுவதையும் கவனித்துக் கொண்டாள்.

அவனால் ஐந்தாம் வகுப்பு வரைதான் கல்வி கற்க முடிந்தது. மேலும் படிக்க அவனால் முடியவில்லை. அவனது தேவைகள் அதிகரித்த பொழுது அவனது ஆச்சியால் சாமளிக்க முடியவில்லை.

பதினேழுவயதைத் தொட்டு விட்ட அவன் குத்தியனாகி விட்டான். ஏதாவது வேலை பார்த்தால் தான் தன்னையும் ஆச்சியையும் பார்த்துக் கொள்ள முடியும் என்ற நிலை அவனுக்கு.

எங்கு போவது என்ன வேலை பார்ப்பது என்ற குழப்பம் அவனிடம் மிகுதியாகவே இருந்தது.

தெரிந்த நண்பர் ஒருவரின் சிபார்சின் பேரில் அவன் துணிக்கடையொன்றில் வேலை பார்த்தான். பழக்கப்படாத அந்த வேலையில் அவன் பல சிரமங்களைச் சந்தித்தான். ஊதியமும் அதிகம் இல்லை.

அவனும் ஆச்சியும் அரைப்பட்டினியாசுத் தான் காலம் கழித்தார்கள்.

இந்த வேலையை விட்டால் வேறு என்ன வேலை பார்ப்பது என்ற குழப்பம் அவனுக்கு இருந்தது. மூன்று வேளை அவனுக்கு உணவு கிடைத்தது. ஆச்சிக்கும் உணவு எடுத்துச் சென்று உதவ அவனால் முடிந்தது. வேறு தேவைகளுக்கும் அவனது சம்பளம் போதுமானதாக இருந்தது.

அந்த வேலையில் தொடர்ந்து இருக்க அவனால் முடியவில்லை. சலிப்புடன் அந்த வேலையைத் தொடர முடியாத நிலையில் கொழும்புப் பக்கமாகச் சென்று ஏதாவது வேலை செய்யலாமா என நினைத்தான். அந்த நினைப்புச் செயல் வடிவமானது.

கொட்டாஞ்சேனைப் பக்கம் ஆச்சியின் தூரத்து உறவினர் ஆரோ இருப்பதாக அறிந்து அங்கு செல்ல உத்தேசித்தான்.

கையில மடியில உள்ளதைச் சேர்த்துக் கொண்டு கொழும்பு சென்றான்.

அங்கு, அந்த உறவினரது சிபார்சினால் சிலோன் தியேட்டர்ஸ் திரையரங்கொன்றில் அவனுக்கு வேலை கிடைத்தது. அவ்வேலையில் கிடைத்த ஊதியம் அவன் கொழும்பில் வாழ்வதற்கு மட்டுமே போதுமானதாக இருந்தது. ஆச்சிக்கு ஒரு தம்பிடி கூட அனுப்ப அவனால் முடியவில்லை.

அந்த வேலை அவனுக்குப் பிடித்துப் போனதற்குக் காரணங்கள் அதிகம் இல்லாத போதும் அவனுக்கு உதவி செய்த உறவினரின் மகள் மதிவதனி பெரிய காரணமானாள்.

பட்டுப் பூப்போன்ற அந்தப் பெண்ணை அவன் பெரிதும் விரும்பினான். அவளை ஸ்பரிசிக்க விரும்பும் கொண்ட அவன் அவளது பொன்தளிர் போன்ற உடம்பும் பூங்கொடியின் லாகவத்துடன் அசைவும் இசைவும் காட்டி நின்ற அவளது கை கால்களும் அரும்பத் துடித்து நிற்கும் மார்பகங்களும் குளிர்மையான கண்களும் அடர்ந்த கூந்தலும் திரண்ட ஈரமான உதடுகளும் அவள் மீது அவனை வெறி கொள்ள வைத்தன.

ஒரு சமயம் வீட்டில் யாருமில்லாதவேளை அவளை நெருங்கியவன் அவளது கரங்களை எடுத்துத் தனது கரங்களில் பொதித்துக் கொண்டு:

“மதி உன் அழகை நான் ஆராதிக்கிறேன்,” என்று கூறியவனாய் அவனது உதடுகளை விரல்களினால் வருடினான்.

திகைப்புடன் அவனிடம் இருந்து விலகியவன்: “வேண்டாம்... அப்பாட்டச் சொல்ல வேண்டி வரும்” என்றான்.

“அப்பாவா...! அவர் இதுக்கு எதுவும் சொல்ல மாட்டார்!”

வாழ்க்கை வசப்படும்

க.சட்டநாதன்

“சொல்ல மாட்டார்...?”

“சொன்னால் தான் என்ன...? எல்லாம் உனது இசைவையும் ஒப்பு தலையும் பொறுத்தது.” என்று அவள் கூசி ஒதுங்கும் அளவுக்கு அவன் கண்களையே ஊடறுத்து உணர்ச்சி மிகுதியுடன் அவன் பார்த்தான்.

உணர்ச்சி வசப்பட்ட அவன், சற்றுத் தளர்ச்சியும் நெகிழ்ச்சியும் காட்டியவனாய் அவனை நெருங்கி வந்து அவனை அணைத்துக் கொண்டான்.

அரிய சந்தர்ப்பம் இது. இதை நழுவவிடுவதா என்ற பரிதவிப்புடன் அவளது உயரத்துக்குக் குனிந்து அவளது நெற்றியிலும் பின்னர் உதடுகளிலும் முத்த மிட்டான். அவளை அணைத்தபடி அவளை ஆடை நெகிழ்த்திப் பார்த்தான்.

அவள் அப்ஸராசாக இருந்தாள். அந்தக் கணமே அவளுடன் முயங்க முடியும் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட போதும் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள்.

அன்றிலிருந்து அவளுடனான தொடர்பு இறுக்கம் கொண்டதோடு அந்தச் சௌந்தரியத்தைத் தாங்கியபடியே அவளது வாழ்க்கை தொடர்ந்தது.

கால நகர்வு அவளது தந்தைக்கு அவர்களது எண்ணத்தை உணர்த்தவே செய்தது.

அவளது தந்தை பகைமை பாராட்டியதோடு அவர்களது அந்தச் சேர்க்கையை, அந்நியோன்னியத்தை வெறுத்தார்.

அவர் அவர்களது திருமணத்துக்குச் சாதகமாக இல்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்ட மணி அவரை, அவரது எதிர்ப்புகளைத் தகர்த்து அவளைக் கரம்பிடிக்க முனைந்தான்.

அவர் அதற்கு அசைவு கொள்ளாதவராய் இரண்டு தடியர்களை வைத்து அவளை நையப்புடைத்தார். நொருங்கிய போதும் அவளது நினைவுகள் அவனுடனேயே இருந்தது.

அவரும் இவனுக்குச் சமானமாகத் தன் எதிர்ப்பைக் காட்டியதுடன் அவளது பிடியில் இருந்து விடுபட்டுக் காவல் நிலையத்தில் தனதும் தனது மகளினதும் இக்கட்டான நிலை பற்றிப்புகார் செய்தார்.

காவலர்கள் அவனைக் கைது செய்து கொடுமைப்படுத்தினர். அடித்தும் உதைத்தும் துன்புறுத்தினர். அவன் அவர்களிடம் குறைப்பட்டவனாய்த் தனக்கு உதவும்படி வேண்டினான்.

அவனும் அவளும் மேஜர் ஆனபடியால் எவரையும் பொருட்படுத்தாது திருமணம் செய்து கொள்ளுமாறு காவலர்கள் கூறினார்கள்.

அவர்களது கூற்றுக்கு இசைவாகத் திருமணம் செய்து கொண்ட அவ்விருவரும் ஊரில் இருக்கப் பிடிக்காதவர்களாக ஊர்விட்டு பிறி தொரு ஊருக்குச் சென்றார்கள்.

அவளது மாமனார் என்ன செய்வது ஏது செய்வது என்று தெரியாமல் தடுமாறினார்.

ஊர்விட்டு வெளியேறிய அவன் வேலை ஏதும் கிடைக்காது பரிதவித்தான். அவன் போட்டிருந்த ஓரிரு நகைகளைக் கொண்டு ஏனோ தானோ என்று அவர்கள் வாழ்ந்தார்கள்.

அவன் தான் முதலில் வேலையில் சேர்ந்தான். தையல் கடையொன்றில் அவளுக்கு வேலை கிடைத்தது. போதிய வருமானம் இல்லாமல் அவர்கள் தவித்தார்கள். இருந்த போதும் அவர்களது தாம்பத்தியம் இனிமை சொட்டும் ரசத்துளிகளாக இருக்கவே செய்தது.

அவனுக்கும் அவன் வேலை பார்த்த தையல் கடையிலேயே வேலை கிடைத்தது. தைத்த உடுப்புக்களை அவன் எடுத்துச் சென்று கடைகளுக்குப் போடுவதிலும் தனிப்பட்ட விற்பனையிலும் தன்னை

ஈடுபடுத்திக் கொண்டான். சம்பளத்துடன் விற்ற உடைகளுக்கான கொமிசனும் அவனுக்குக் கிடைத்தது. இருவரது உழைப்பும் அவர்களுக்குப் போதுமானதாக இருந்தது.

ஒரு சமயம் மதிக்குத் தகப்பனாரின் நினைவு வர அவரிடம் செல்வதற்கு அவளுக்கு விருப்பம் ஏற்பட்டது. அவன் அதில் அதிக ஈடுபாடு காட்டாத போதும் வேண்டா வெறுப்பாக அவளுடன் தனது மாமனாரைப் பார்ப்பதற்குச் சென்றான்.

ஊரடைந்த அவர்களுக்கு அதிர்ச்சியே காத்திருந்தது. அவளது தகப்பனார் காலமானதைக் கேள்விப்பட்டு அவள் கதறி அழுதாள். ஆனால் அவனோ எதுவித உணர்வோ துயரமோ அடையவில்லை.

தகப்பனார் இறந்து போனதால் அவரது சொத்துப்பத்து என்று அனைத்துமே அவர்களுக்கு ஆனது.

இல்லாமையுடன் போராடிய அவர்களுக்குக் கிடைத்த அவ்வருள் செல்வம் போதும் போதும் என்றிருந்தது.

அந்தச் சந்தோஷத்துடன் அவள் கருவியிர்த்திருக்கிறாள் என்ற செய்தியும் அவனுக்குத் தேனாய் இனித்தது.

கால நகர்வில் ஒரு ஆண் குழந்தையும் பெண் குழந்தையும் பெற்று, அவர்கள் நிறைவான வாழ்க்கை வாழ்ந்தார்கள்.

எல்லாமே கடவுள் விட்டவழி என்ற மகிழ்ச்சி அவர்கள் மனதைக் குளிர்வித்தது. அவர்களுக்கு வாழ்க்கை இயல்பாகவே வசப்பட்டு விட்டதாக தோன்றியது. ●

சீனாக் கொரோனா சீறிடும் நாட்டினில் தானாக நிற்பாய் தனித்து.

தனித்துநீர் நின்றிடில் தொற்றாதாம் நன்றே தனித்துநீர் செய்வீர் தவம்.

தும்மல் இருமல் தொடர்ந்திடும் போதிலில் கம்மென் நிருக்காதே காட்டு.

மெல்லிய காய்ச்சலில் தேகம் உளைகையில் சொல்லிய பாட்டினில் செய்.

தொட்டால் கரத்தைநீர் தொடர்ந்து கழுவிடு விட்டால் விரைவாய் விசம்பு.

கைகொடுத்தல் தன்னைக் களைந்திடு தண்புவியில் கைசுப்பி நிற்பாய் கனிந்து.

உன்கையே உன்தனுக்கு ஊறுசெய்யும் ஆதலினால் முன்கையை வையாய் முகம்.

மூக்கொடு வாய்தன்னை முடுதல் நன்றாமுன் போக்கொடு போகாமல் பேண்.

முகத்தின்கண் மாஸ்குளன் ஆதல் அனைவர் சுகத்தினைக் காக்கும் சுவர்.

தொற்றைத் தவிர்க்கும் உபாயங்கள் சொன்னோம் உற்றதை நோக்கி உணர்.

சொல்லிய வண்ணம் செயல்கள் புரிந்திடில் இல்லையோர் ஊறுனக்கு இங்கு.

கொரோனாக் குறள்
நா.நவராஜ்

தேவார மழை

எம்.கே.முருகானந்தன்

“...ஆற்றெனும் ஐயா அரனோ ஓவென்று...”

தேவாரப் பதிகம் உரத்த தொனியில் ஒலித்தது. தொடர்ந்து தேவாரம் திருவாசகம் என விடாது மாறி மாறி ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தது. ஒலித்தது வேறெங்கும் இல்லை. எனது மருத்துவமனையில்.

நோயால் வேதனைக் குரல்கள் சனஸ்வரத்தில் எழும் இடம்தானே மருத்துவமனை. அங்கு தேவாரம் ஒதலா என ஆச்சரியப்பட்டீர்களா?

ஆனால் எனது மருத்துவமனையோடு பரிச்சயம் உள்ளவர்களுக்கு அங்கு தேவாரம் மற்றும் பக்திப் பாடல்கள் ஒலிப்பது ஆச்சரியமாக இருக்காது.

நான் பாடகனோ பக்திமானோ அல்ல. எனது மருத்துவமனையில் நோயாளர் காத்திருக்கும் அறையில் தொலைக்காட்சி பொட்டியும் கிடை யாது. ஆனாலும் ஒலி கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

முன்னால் முருகனும், அருகாக வைரவரும் தங்கள் காதுகளை பஞ்சு வைத்து அடைக்குமளவிற்கு தேவார திருவாசகங்கள் பக்திக் கீதங்கள் மட்டுமின்றி மந்திர ஓதல்களும் ஒலிபெருக்கியில் கிழித்துக் கொண்டே இருக்கும்.

போதாக்குறைக்கு சற்று தள்ளி சிவன், மற்றொரு பக்கம் பிள்ளையார் என இந்த ஒலிகள் எட்ட இருந்தும் அடிக்கடி கேட்டுக் கொண்டே இருக்கும்.

கடும் ஓசையை சகிக்க முடியாமல் கடவுள்கள் காதுகளை பொத்திக் கொண்டாலும் சரி, நீதிபதி இளம்செழியன் வணக்க ஸ்தலங்களில் ஒலிபெருக்கியில் அலறவிடக் கூடாது எனத் தீர்ப்புக் கூறியிருந்தாலும் சரி, அவைவெல்லாம் செவிடன் காழில் சங்கொலிதான், கோயில் நிர்வாகிகளைப் பொறுத்த வரையில்.

சப்தமான சூழலில் தொடர்ந்து இருப்பதால் நிர்வாகிகளின் காது மந்தமாகிவிடுவதால் ஒலிபெருக்கி ஓசையின் அளவை வரவர அதிகரிக்க நேர்கிறதோ என நான் சந்தேகப்படுவதும் உண்டு.

மருத்துவமனையில் ஒலித்த தேவாரம் சப்தமாக இருந்தாலும் அதில் வேதனையின் தடம் தழுவிவிருப்பதை உணர முடிந்தது.

அவர் ஒரு முதியவர். 75 வயதிருக்கும். அனுங்கிக் கொண்டே நடந்து வந்தார். நடையில் உறுதியில்லை. விழுந்துவிடுவார் போன்ற தழும்பல் நடை. மனைவி கைபிடித்திருந்தார். ஆயினும் மெல்லிய தோற்றம் கொண்ட மனைவியின் உதவிக் கரங்களால் பெரிதாக பலன் கிட்டப்போவதில்லை எனப்பட்டது.

தனம்பினார். விழுந்துவிடுவார் போலிருந்தது.

பட்டென எழுந்து அவரது கைகளைப் பற்றி கதிரையில் அமரவைத்தேன்.

அனலாகக் கொழித்ததுகை.

“உடம்பெல்லாம் வலி. முறிச்சுப் போட்டது போலை ஏலாமல் கிடக்கு. களைக்குது. மூச்செடுக்க கஸ்டமாக இருக்கு”

இவ்வளவையும் ஒரே மூச்சில் அவர் சொல்லி முடிக்க வில்லை. சொல்லிச் சொல்லாக, வார்த்தைகளுக்கு இடையில் மூச்சை நிரப்பி, ஆகவாசப்பட்டு, ஐந்து நிமிடங்கள் எடுத்தே அந்த ஐந்து வசனங்களையும் சொல்லியிருப்பார்.

ஆனால் காய்ச்சலைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை கூட இல்லை.

“முந்தாநான் கிளிவிக் போகேக்கை அவையளுக்கு சொன்னவான் எனக்கு ஏலாமல் கிடக்கு உடம்பெல்லாம் நோகுது என்கு. உங்கடை நோய்க்கு உடம்பு நோ மூட்டு வலி எல்லாம் இருக்கிறதுதானே என்கு அவையன் சொல்லிப்போட்டு ஏதோ மருந்துகள் தந்தினம். ஒண்டும் சுகப்படயில்லை”

அவருக்கு மூட்டு வலி நோயான ரூமட்டோயிட் ஆர்த்திரைட்டிஸ் இருப்பதும் அதற்கான கிளிக்கு அவர் தொடர்ந்து செல்வதையும் எனது கணனி எனக்கு ஏற்கனவே அறிவுறுத்தி இருந்தது.

“காய்ச்சல் இருக்கு என்கு சொன்னீங்களோ” என விசாரித்தேன்

“காய்ச்சலோ? எனக்கோ” என ஆச்சரியத்தோடு என்னைப்பார்த்தார்.

யாழ்ப்பாணத்து “பாலைவன” வெக்கையில் அவர் தனக்கு காய்ச்சல் இருப்பதை உணராதது ஆச்சரியமில்லைத்தான். அத்தோடு மூட்டு வலியின் விச்சில் காய்ச்சலானது கருமேகங்களின் பின் ஒளிந்த சூரியனின் வெக்கைபோல மங்கியிருக்கவே செய்திருக்கும்.

சன நெருக்கடியில் திணறும் கிளிவிக்கில் இருந்த மருத்துவருக்கு இவருக்கு காய்ச்சல் என்பது சொல்லப் படவில்லை. எனவே உடல் வலிக்கு ஏதாவது கொடுத்திருப்பார் என நினைத்துக் கொண்டேன்.

அவரைப் பரிசோதித்தபோது அவர் பலவீனமாக இருப்பது தெரிந்தது. காய்ச்சலால் பசி இருந்திருக்காது வழமைபோல சாப்பிட்டிருக்கமாட்டார். பிரஸரும் தளர்ந்திருந்தது. உடலில் நீர்த்தன்மை குறைந்திருந்தது. சேலைன் ஏற்றுவோம் என நினைத்துக் கொண்டேன். இடது பக்க நெஞ்சில் நிறையச் சளியிருந்தது. அதனால்தான் களைப்பும் இருமலும் மூச்சு எடுப்பதில் சிரமமும் இருந்தன. அவைக்கேற்ப வீரியமான அன்ரிபயோடிக் மருந்து கொடுக்க வேண்டும் எனத் தீர்மானித்தேன்.

“ஐயா நாலு நாளா சாப்பாடு ஒண்டும் கிடை யாது. கனையாகக் கிடக்கு. சேலைன் ஒண்டு ஏத்திவிடுங்கோ” என்னை அவர் முந்தினார்.

அவரை அடுத்த அறையில் விட்டு ஒரு நேர மருந்தையும் குடிக்கக் குடுத்து சேலைனையும் ஏற்ற ஒழுங்கு செய்தேன். அப்போதுதான் என்னை ஆச்சரியத்தில் மூழ்க வைத்தார் அவர். எனது 45 வருட மருத்து அனுபவத்தில் எவருமே கேட்டிராத அந்தக்கேள்வியைக் கேட்டார்.

“ஐயா இப்படியே கிடந்தபடி நான் தேவாரம் பாடலாமோ”

அனுங்கல் சத்தமாகத்தான் ஆரம்பித்தது. ஆனால் நேரம் செல்லச் செல்ல தேவார மழையானது

வலுத்துக் கொண்டே வந்தது. மருத்துவமனையின் மூலை முடுக்கெல்லாம் அந்தப் பெருமழையில் நனைந்து தெப்ப மாகிவிட்டது. வடிந்த வெள்ளம் முன்னால் இருந்த பெரு வீதிக்கும் பெருக்கெடுத்துப் பாய்ந்திருக்கும் என்பது நிச்சயம்.

சேலைன் ஏறி முடிந்ததும் குழாயைக் கழற்ற கையைப் பற்றிய போது அளல் சற்று தனித்திருந்ததை உணர் முடிந்தது. ஏற்ற ஆரம்பிக்க முன்னர் கொடுத்த மருந்துகள் வேலை செய்ய ஆரம்பித்திருந்தது தான் காரணம்.

“மருந்துகளை நேரத்திற்கு நேரம் தொடர்ந்து போட வேண்டும். காமிச்சல் விட்டு இளைப்பும் சுகமாகும். ஐந்து நாள் மருந்து முடிய வந்து காட்டுங்கோ. இடையிலை மருந்தை நிற்பாட்டக்கூடாது”

“ஐயா ஒன்று கேக்கட்டோ”

திருப்பவும் தேவாரம்பாட அனுமதியோ?

அரை மனதுடன் ஒமெனத் தலை யாட்டினேன்.

“நாளைக்கும் வந்து ஒரு சேலைன் போடலாமோ”

“வழமை போல சாப்பிடுங்கோ. தென்பா இருக்கும் ஏலாமல் இருந்தால் வங்கோவன். ஏத்திவிடுறம்”

மனைவி பின்தொடர் வந்தார் மறுநாள். மனைவியின் கைத்தாங்கல் இருக்கவில்லை என்பது திருப்தியளித்தது.

“இணைக்கும் ஒரு சேலைன் போடுவன் எண்டனீங்கள்” என தலையில் பாரத்தைப் போட்டார். அவரது தொனி என்னை இசையவைத்தது.

தேவார இசையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த எனக்கு ஏமாற்றமானது.

சேலைன் ஏற்றி முடியும் வரை மனைவியோடு ஏதோ குசுகுசுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

“அண்டைக்கு சேலைன் ஏற்றும் போது தேவாரம் பாடிக்கொண்டிருந்தீங்கள். இண்டைக்கு பாடவில்லையே” சிகிச்சை முடிந்து அவர் புறப்படும் நேரம் வினவினேன்.

“நல்லாய் பயந்து போனன் அண்டைக்கு. அந்த மூச்சிணைப்பு என்னைக் கொண்டு போகப் போகுது என்று தான் நினைச்சன்.”

உயிர் பிரியிற நேரத்திலை தேவாரம் கேட்டால் நல்ல சாவாப் போகும் என்று சொல்லு வினம்... அந்த நேரம் பாடுறதுக்கு ஆர் இருக்கினம். அது தான் நானே தேவாரம் பாடினான். அது என்னைக் காப்பாற்றிப் போட்டுது”

எல்லாப் புகழும் தேவாரத்துக்கே!

சரியாக நோயை நிர்ணயம் செய்தல். அதற்கான சரியான வைத்தியம், மருந்து, சேலைன் எல்லாம் சும்மா பேச்சுக்குத்தான் போலை.

எல்லாப் புகழும் தேவாரத்துக்கே!

தமிழர்களின் வாழ்வியலோடும், மருத்துவ குணத்தோடும் பின்னிப்பிணைந்த கற்பகத்தரு என்னும் பனை மரம்

தமிழ் மக்களின் அடையாளமாகவும், யாழ்ப்பாணத்து குறியீடாகவும் பனையே பார்க்கப்படுகிறது. கிராமப்புற ஏழைகளின் பொருளாதார மைய வலு பனையாகும். பனையில் ஆண், பெண் என இருவகை உண்டு. பெண் பனையே மானிடத்துக்கு பல பிரயோசனங்களை தருகிறது. தெற்காசியா, இலங்கை-வடகிழக்கிலும், மலேசியா, பர்மா, அமெரிக்கா, ஆபிரிக்காவிலும் காணப்படும். இது தாவர இனத்தை சார்ந்தது. தண்டு மிக மிக விரைவாக செறிந்தது. மிக அருமையாக 2-11கிளைகளை விடும். பனை வளர்ந்து முதிர்ச்சியடைய 15-20 ஆண்டும், 90-100 ஆண்டு வரை வாழ்வதோடு! 25-40 ஓலைகளையும், வருடத்தில் 70-80 பனம் பழத்தையும், 300 லீற்றர் கள்ளு அல்லது பதநீரை தரவல்லது. இது பசளை, உரம், நீர், பராமரிப்போ இல்லாது தட்ப வெப்ப நிலையை அனுசரித்து தானாகவே வளரக்கூடியது. இதன் குருத்து(சூடு) கூர்மையுடையதால் ஆடு, மாடு கடித்து நாசமாக்க முடியாதது வரப்பிரசாதம். ஒரு பனையை பனை மரமெனவும், பல பனைகள் ஒன்றாக நிற்பின் “பனம் தோப்பு அல்லது பனம் கூடல்” என அழைக்கப்படும். வடமராட்சி கொற்றாவத்தையில் ஒரு குறிச்சிக்கு பெயரே “பனம் கூடல்.” ஆகும்.

பனையின் தாயகம் இந்தியா. 1978 ல் “தமிழ்நாட்டு மாநில அரசு மரமாகவும், அங்கு பனையூர் என்ற ஊரும், கர்நாடகா அயிரிற்றே எவ்வாறா ஆயத்தல் ஏழு பனைச்சிற்பமும், கம்போடியாவில் தேசிய மரம்” என்ற அந்தஸ்த்தையும் பெற்று நிற்கிறது பனை, மிக மிடுக்காக. பல நோய்களுக்கு பக்கவினைவற்ற சிறந்த மருந்தாக பனைமரத்து உற்பத்திகள் விளங்குகிறதென இந்திய தமிழ்நாட்டு வேளாண்மை பல்கலை கழகத்தின் அறிக்கையும், தானவிவாசம் எனும் இலக்கிய பனுவல் நூலும் சொல்கிறது. “2000 ஆண்டளவில் தமிழ் சங்கமும், மகா சங்கமும் பனை ஒரு கடவுளுக்கு சமம்” என சொல்கிறது. முத்தமிழ் மொழியை காவோலை “ஓலைச்சுவடியாக” ஆதாரத்துடன் அறியத்தந்தது பனையல்லவா?

“எத்துணை நன்றி செய்யுளியிடி செய்யும் பனைத்துணையாக கொள்வார்” என தொல்காப்பியமும், “மனைக்கோடு மடிப் மேடு சங்க இலக்கியம் மற்றும் அக நானூற்றிலும்” பனை பற்றி சொல்லப்பட்டுள்ளன. “நெய்தல் நில மக்கள் பனையையே முற்று முழுதாக நம்பி வாழ்ந்தார்கள். அதே போல இலங்கையிலும் இரு குறிப்பிட்ட சமூக மக்கள் பெரும்பாலும் பனையேறும் தொழிலையே செய்து வாழ்கிறார்கள்.

தேசிய உணவாக, தீங்கற்ற குழானமாக பனை மர உற்பத்திகளை பாவிப்பது சிறப்பு. “கருப்பட்டி, பனம் கற்கண்டு:- மூட்டு வலி, சளி, நீரிழிவு, குழந்தைகளின் சளிப்பிடிப்புக்கு நிவாரணி. கருப்பநீர்/பதநீர்:- பெண்களின் மார்பக புற்று நோய், இரத்தச்சோகை, அம்மை, மலச்சிக்கல், கண்பார்வை கோளாறு, மாலைக்கண் நோய், யானைக்கால் நோய், கொழுப்பை குறைக்கும். மேலும், விற்றமின் B, C, கல்சியம், சோடியம், இரும்புச்சத்து, புரதம், மக்னிசியம், துத்தநாகம் போன்ற தாதுக்கள் செறிந்துள்ளன.

நூங்கு:- சூட்டை தணிக்கும், வெய்யில் வேர்க்குருவுக்கு நூங்கு நீரை யூசின் வேர்க்குரு மறைந்து போகும்.

புரான்/பனம் கொட்டை யூ:- இருதய நோய்க்கு அரு மருந்து.

பனம் கிழங்கு:- நார்ச்சத்து, நீரிழிவை கட்டுப்படுத்தும்.

வேர்கள்:- நிலத்தடி நீரை சேமித்து வைக்கும், மண்ணரிப்பை தடுக்கும். பறப்பனை, ஊர்வன, ஜந்துக்கள் போன்றன வாழவும், எதிரிகளிடமிருந்து மறைந்து வாழவும், இழைப்பாறவும் பனை உதவுகிறது.

பனையின் அத்தனை உற்பத்திகளும் அழகு சாதனப்பொருட்கள் அடங்கலாக அந்நிய செலவாணியை ஈட்டித்தரும். பனை அபிவிருத்திச்சபை, தெங்கு பனம் பொருள் உற்பத்தி கூட்டுறவுச்சங்கங்கள் மாகாண அரசுடன் இணைந்து பனம் குடிசை கைத்தொழிலுக்கு உதவதல், பனை சுற்றுலா தலம் ஏற்படுத்தல், பனை சார் அறிவாலயம் ஏற்படுத்தி பனையேறும் தொழிலாளர்க்கு இயந்திரம் வழங்கல், திக்கம், முள்ளி வாய்க்கால் அருகிலுள்ள புதுக்குடியிருப்பு பனம் சாராய வடிசாலைகளை இயக்குதல் அடங்கியும், பனையேறும் தொழில் செய்பவர்களை தமிழ்ச்சமூகமே இழிவாக பார்த்தலும், அவர்களுக்கான பிரத்தியேக சமூக அடையாளத்தை வலிந்து கொடுப்பதாலும் பனையேறும் தொழிலை விட்டு வேறு தொழிலுக்கு அவர்கள் செல்வது வேதனை. “வீட்டுக்கோடியில் ஜந்து ஜந்து பனை நடுவோம்.” இயற்கையை பாதுகாத்து எதிரகால சந்ததிக்கு உதவிடுவோம். யானை வாழ்ந்தாலும், இறந்தாலும் ஆயிரம் பொன் பெறும். பனையும் அப்படியே, அதனாலேயே பனையை “கற்பகத்தரு” என அழைக்கிறார்கள்.

- பொலிகை ஜெயா

பாரதியின் வைரவரிகளில் வெளிப்படும் ஆன்மீகம், தேசியம், சர்வதேசியம், இயக்கவியல் சிறுவர் சிந்தனைகள்

மொழிவரதன்

1882 டிசம்பர் பதினோறாம் திகதி (1882.12.11) சுப்பிரமணியன் என்ற இயற்பெயர் கொண்ட பாரதி சின்னசாமி ஐயருக்கும், லட்சுமி அம்மாளுக்கும் மகனாகப் பிறந்து 1921 செப்டம்பர் மாதம் பன்னிரண்டாம் திகதி (1921.09.12) காலமானார். 39 வயது கூட நிரம்பாத பாரதி அவர் வாழ்ந்த இவ்விடைப்பட்ட காலமே தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பல புதுமைகளை, மாற்றங்களை, சிந்தனைகளை தோற்றுவித்தது. இதனால்தான் பேராசிரியர் க.கைலாசபதி போன்றோர் பாரதியை சரியாக இனங்கண்டனர். திருக்குறள் சிறப்பு மாநாடு (1982) சிறப்பு மலர் ஒன்றில் அவர் இப்படிச் கூறிச் செல்லுகின்றார்.

“தனது காலத்தின் அவலங்களையும் பிரச்சினைகளையும் உணர்வுபூர்வமாகவும், அறிவு பூர்வமாகவும் தெளிந்து கொள்ளும் ஒருவனே கால உணர்வுடன் செயற்பட முடியும் அவன் கூறும் முடிவுகள் பூரணமானவையாக அமையாமற் போகலாம். ஆனால் இவ்வுலகை மாற்றியமைக்க வேண்டும் என்ற உணர்வு தோன்றியவுடனேயே அவனது படைப்புக்குத் தனியாற்றல் பொருந்தி விடுகின்றது அத்தகைய ஆற்றலை அளவுகோலாகக் கொண்டே பெருங்கவிஞர்களை இனங்கண்டு கொள்கின்றோம். அந்த முறையிலேயே வள்ளுவர், இளங்கோ, கம்பன், பாரதி முதலியோர் மகாகவிகள் என மதிக்கப்படுகின்றனர்.” (இலக்கியச் சிந்தனைகள் - க.கைலாசபதி (பக்கம் - 10))

ஒரு மகாகவியின் கவி வரிகள் எத்தகைய விச்சுமிக்கவை என்பதையும், வீரியமிக்க வைரவரிகள் என்பதையும், பாரதியின் கவி வரிகளின் ஊடாகவே பார்த்திட முடியும். பெண்ணின் விடுதலைப்பற்றி பிற்காலத்தில் பலர் பாடி இருந்தாலும் மகாகவி பாரதி மிகத் தெளிவான சிந்தனைகளுக்கு உரமுட்டினான் எனலாம்.

“கற்பு நிலையென்று சொல்ல வந்தார் - இரு
கட்சிக்கும் அஃது பொதுவில் வைப்போம்
வற்புறுத்திப் பெண்ணைக் கட்டிக் கொடுக்கும்
வழக்கத்தைத் தள்ளி மிதித்திடுவோம்

என்றும்

“பெண்ணுக்கு ஞானத்தை வைத்தான் - புவி
பேணி வளர்த்திடும் ஈசன்
மண்ணுக்குள்ளே சிலமுடர் - நல்ல
மாதரறிவைக் கெடுத்தார்.”

என்றும் ஒரு புதுச் சிந்தனையைக் கிளறி விடுகின்றான் இந்திய நிலமானிய சமூக அமைப்பிலே ஆணாதிக்க சமூகமே மேலோங்கி நின்றது. ஆண், பெண் இருபாலருக்கும் வேறுவேறான நீதியும் சமூக அந்தஸ்துமே இருந்தது.

பாஞ்சாலி சபதத்தில் இந்திய மாதாவாக உருவகித்த பாரதி பாஞ்சாலியை துகிலுறியப் போகும் வேளையில்

“நெட்டை மரமென நின்று புலம்பினர்
பெட்டைப் புலம்பல் பிறர்க்குதவுமோ”

என்று ஓரிடத்தில் சாடியவன் இங்கே

“இது பொறுப்பில்லை - தம்பி
எரிதழல் கொண்டு
கதிரை வைத்திழுந்தான் - அண்ணன்
கையை எரித்திடுவோம்

என கனல்கிறான்

“காலா உன்னை சிறு புல்லென மதிக்கிறேன் - என்றான்
காலருகே வாடா சற்றே உனை மதிக்கிறேன்”

காலனுக்கு சவால்விடும் பாரதி மின்னர்

“சற்றே உனை மதிக்கிறேன்” என ஓர் எச்சரிக்கை விடுகின்றான்.

“தேடிச் சோறு நிதந் தின்று பல
சின்னஞ் சிறுகதைகள் பேசி - மனம்
வாழத் துன்பமிக உழன்று பிறர்
வாடப் பலசெயல்கள் செய்து - நரை
கூடிக் கிழப்பருவமெய்தி - கொடுங்
கூற்றுக் கிரையென்பின் மாயும் - பல
வேட்கை மனிதரைப் போலே - நான்
வீழ்வேனென்று நினைத்தாயோ?”

மேற்கண்ட வரிகள் பாரதியின் வாழ்வியல் நடைமுறையின் பின்னணியில் எழுந்த மிக விச்சுமிக்க வரிகள் எனின் தவறில்லை. 1907இல் திலகரின் தீவிரவாதக் கோஷ்டிக்கு ஆதரவு அளித்தது முதல் களத்திலிருந்து செயற்பட்டவர் தான் பாரதி. 1908 அளவில் சுயராஜ்ய தினம் சென்னையில் பாரதியால் கொண்டாடப்பட்டது. வி.உ.சி. சிவா போன்றோர்களுடனான தொடர்பு இந்தப் பின்னணியில் தப்பிப் போய் புதுச்சேரி சேர்ந்தார் இதனால்தான் அவர் மேற்கண்ட வரிகளுடன் தேசிய கவியாக, மகாகவியாக (வெறும் வேட்கை மனிதனாக அல்லாது) மாற்றுக்கருத்துக்களுடனான ஒருவனாக தமிழ் உலகம் இன்று வரை கொண்டாடுகின்றது.

“அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே
இச்சகத்து உள்ளோரெலாம் எதிர்த்து நின்ற போதிலும்
அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே”

என்றும்

அக்கினிக் குஞ்சொன்று கண்டேன் - அதை
அங்கொரு காட்டிலோர் பொந்திட வைத்தேன்
வெந்து தணிந்தது காடு - தழல்
வீரத்தில் குஞ்சொன்றும் மூப்பென்றும் உண்டோ

என்றும்

தனி ஒருவனுக்கு உணவில்லை எனில்
இச்சகத்தினை அழித்திடுவோம்

என்றும்

வீரம் சொரிந்த வரிகளை பாரதியால் பாட முடிந்தது அவரது வாழ்வின் பக்கங்களே சக்தியையும், கண்ணனையும் பக்தியால் பாடிய கவிபாரதி அன்று இந்தியாவில் நிலவிய சமூக அமைப்பின் பிடியினின்றும் முற்றும் முழுதாக விடுப்பட்ட ஒருவன் எனல் இயலாது

என்பதையும் அதே வேளையில் மாற்றங்களை வரவேற்கும் ஒரு மாபெரும் கவிஞனாக அவன் தன்னை வரித்துக் கொண்டதன் மூலம் ஒரு புரட்சிகர கவிஞன் ஆனான். அதனால்தான் அவனால்

மாகாளி பராசக்தி உருசிய நாட

முனிர்கடைக்கண் வைத்தான் - அங்கே

ஆகாவென்றெழுந்தது பார்புகப் புரட்சி

கொடுங்கோலன் அறிவிழ்ந்தான்"

அன்று ருஷ்யபுரட்சிபற்றிப்பாட முடிந்தது "மாகாளி கடைக்கண்" வைத்ததாக பாரதி அப்புரட்சியை கண்டாலும் கொடுங்கோலன் சார் மன்னன் வீழ்ந்ததை வாழ்த்தி இருப்பது அவனது நேர்மையை புலப்படுத்தி நிற்கின்றது.

பாரதி பற்றி முழுமையாக அறிந்திட அவனைப் பற்றிய பரந்த விரிந்த ஆய்வுகள் தேவை கலைலாசபதி அதனைச் செய்தார். பாரதியின் இயக்கவியல் பற்றிய சாதகமான ஒரு பார்வையை அவர் கொண்டிருந்தார் என்பதனை பன்முக ஆய்வில் கலைலாசபதி பக்கம் 121 இல் கீழே வரும் பகுதி தெளிவுபடுத்தும். செ.யோகராஜா அவர்கள் தனது ஆய்வில் இப்பகுதியை குறித்துள்ளார்.

"இவ்வாறு பழமையின் நல்லம்சங்களையும் புதுமையின் இன்றியமையாக் கூறுகளையும் அளவறிந்து பயன்படுத்தவும் மனதாரப் போற்றிவரவேற்கவும் சொல்லால் மட்டுமன்றி செயலாலும் தேவையைச் சாத்தியமாக்க முற்படவும் பாரதியாருக்கு உறுதியும் தெளிவும் ஏற்பட்டிருந்தது. வரலாற்றின் ஓட்டத்தைப்பற்றி அவருக்கு இருந்த ஞானமேயாகும். காலத்தின் தேவைகளை அறிவாலும் உள்ளுணர்வாலும் தனதாக்கிக் கொண்டமைமே இவரின் வெற்றிக்குக் காரணம் அதற்கு ஏதுவாக அமைந்ததே அவர் மாற்றம் குறித்துக் கொண்டிருந்த இயக்கவியல் விளக்கம்"

மாற்றங்களை ஏற்கும் அல்லது புதியதை சீர்தூக்கி ஏற்படும் இயங்கியலை பாரதி ஏற்றுக் கொண்ட அதேவேளை தன்னை ஆன்மீகவியலின் சீர்திருத்தவாதி யாகவும் வெளிப்படுத்தினான் என்பதனை அவனது பலவரிகள் சாட்சியாக உள்ளன.

"செத்த பிறகு சிவலோகம் வைகுந்தம்
சேர்ந்திடலாமென்றே எண்ணியிருப்பார்
பித்த மனிதர். அவர் சொல்லுஞ் சாத்திரம்
பேயுரையாமென்றிங் கூடேடாசங்கம்"

எனது அவனது கவிவரிகள் கூறும் விடயம்தான் என்ன?

அறிவே தெய்வம் எனும் மகுடம் இட்ட அவரது கவிதைகள் அவரது ஆன்மீகம் பற்றிய தெளிவை கூறுகின்றது.

சுத்த அறிவே சிவனென்று கூறுஞ்
சுருதிகள் கேளிரோ? பல
பித்த மதங்களிலே தரு மாறிப்
பெருமை யழிவீரோ?
ஒன்று பிரம் முளதுண்மையஃதுன்
உணர்வெனும் வேதமெனலாம்
ஒன்று பிரம்முள துண்மையஃதுன்
உணர்வெனக் கொள்வாயே

என்று பாடும் பொழுதும் பாரதியின் ஆன்மீக நாட்டம் பராசக்தி எனும் சக்தியின் பாலும் உள்ளதைக் காணலாம் மேலும் பாரதியின் ஆன்மீக நாட்டத்தை ஆராய்ந்திடும் கலைலாசபதியின் பாரதியும் வேத மரபும் இங்கு நோக்கத் தக்கது. கவிபாரதியின் பல கவிதைகள் மனதினில் உள்வாங்கி சிலாகித்துப் பேசியபயன் பெறக்கூடியவை எனலாம். அவன் ஆன்மீக பார்வையில் பாடிய பல பாடல்

கள் சக்தியின் பால் சுர்க்கப்பட்டவையே அடுத்து கண்ணன் பால் அவன் கொண்ட மாறா அன்பெனலாம். அடுத்ததாக பின்வரும் பல கவிதைகளின் சில வரிகள் மிக நயமிக்கவை எனலாம் சில தத்துவம் பல கூறும் முத்தான வரிகள் எனலாம். சிட்டுக் குருவியைப் போலே எனும் மகுடத்திலான கவிதை அவ்வாறான ஒன்று விட்டு விடுதலையாகி நிற்பாய் இந்தச் சிட்டுக் குருவியைப் போலே பாடலிலே பற்றற்ற மிக இயல் பான தேவைகளின் ஊடான வாழ்வியலை கூறுகின்றது

நல்லதோர் வீணை செய்தே அதை

நலங்கெடப் புழுதியில் எறிவதுண்டோ?

சொல்லடி சிவசக்தி எனைச்

சுடர்மிடும் அறிவுடன் படைத்துவிட்டாய்

என பராசக்தியை பாரதி வேண்டுகின்றான்.

காக்கைச் சிறகினிலே நந்தலாலா பாடல் வரிகளும், குயில் பாட்டு எனும் காவியமும் பாரதியின் மற்றொரு பக்கத்தைக் காட்டும் பாடல்களாகும் எங்கும் எதிலுமே கண்ணனை காணும் காக்கைச் சிறகினிலே கவிதை வரிகள் அவரின் ஆன்மாவின் தேடலை வெளிக்கொணர்கின்றது.

"தீக்குள் விரலை வைத்தால் நந்தலாலா - உனைத் தீண்டும் இன்பம் தோன்றுதாய்"

என்பது அவரது பித்த நிலையின் உச்சம் எனலாம்.

இயற்கையை நேசித்தவன் பாரதி மரம், கொடி, கொடி, காற்று, வளி, என யாவும் அவன் கண்ட நேசிப்பின் சில பக்கங்கள். இதனை பாரதியின் வசன கவிதைகள் பறைசாற்றுகின்றன. அவனது ஆழ்ந்த தத்துவம் அதனுள் உறைந்துள்ளது. அவனது எளிமையான அதே வேளை சின்னச் சின்ன வரிகள் அற்புதமானவை அங்கேநான் அவனது மேதாவிலாசமும் மிளர்கின்றது.

"இவ்வுகைம் இனியது.

இதிலுள்ள வான் இனிமையுடைத்து

காற்றும் இனிது.

தீ இனிது, நீர் இனிது நிலம் இனிது

ஞாயிறு நன்று. திங்களும் நன்று....."

இப்படி இவரது வசன கவிதை தொடர்கின்றது. மேலும்

பறவைகள் இனிய

ஊர்வனவும் நல்னை

விலங்குகளெல்லாம் இனியவை...

என்றவன் தான்

காக்கைக் குருவிகள் எங்கள் ஜாதி என முழங்கினான். உணவுக்காக இருந்த அரிசியை பறவைகளுக்கு வாரி வீசி அவை உண்ணும் அழகில் உள்ளம் பறிகொடுத்தவன் மகாகவி சுப்ரமணிய பாரதி. அதை அவனது அழகான வரிகள் உணர்த்தும்

கொத்தித் திரியும் மந்தக்கோழி - அதைக்

கூட்டி விளையாடு பாப்பா

எத்தித் திருடு மந்தக் காக்காய் - அதற்கு

இரக்கப்பட வேணும் பாப்பா

பாலைப் பொழிந்து தரும் பாப்பா - அந்தப்

பசுமிக நல்லதடி பாப்பா

வாலைக் குழைத்து வரும் நாய்தான் - அது

மனிதர்க்கு தோழனடி பாப்பா

வண்டி இழுக்கும் நல்ல குதிரை - நெல்லு

வயலில் உழுதுவரும் மாடு

அண்டிப் பிழைக்கும் நம்மை ஆடு - இவை

ஆதரிக்க வேணுமடி பாப்பா

மேற்குறித்த கவிதை வரிகள் பாரதி இயற்கையை இரசித்ததை மாத்திரமல்லாது பறவைகள், விலங்குகள் போன்ற ஜீவராசிகளையும் நேசித்தார் என்பதை காட்டும் மேலும் சிறுவர்களாகிய நானைய சந்ததியினருக்கும் அதனை புகட்டி விழைகிறார் கண்ணம்மா என் குழந்தை பாரதியின் மற்றொரு கவிச்சிறப்பை பறைசாற்றி நிற்கும் எனலாம்.

சின்னஞ்சிறு கிளியே - கண்ணம்மா
செல்வக் களஞ்சியமே
என்னைக் கவி தீர்த்தே - உலகில்
ஏற்றம் புரிய வந்தாய்
எனப் பாடியவன் தொடர்ந்து
இன்பக் கதைகள் எல்லாம் - உணைப் போல்
ஏடுகள் சொல்வதுண்டா?
அன்புதருவதிலே உணைநேர்
ஆகுமோர் தெய்வமுண்டோ.. ?

பாரதியின் மேற்குறித்த பாப்பா பற்றிய வரிகள் உள்ள துணர்வைத் தட்டி எழுப்பியவை பாரதி குழந்தைகள் பற்றி ஒரு சில பாடல்களே தந்திருந்தாலும் அவைகள் வீச்சு மிக்கவை.

பாதகஞ் செய்வரைக் கண்டால் - நாம்
பயங் கொள்ளலாகாது பாப்பா
மோதி மிதித்துவிடு பாப்பா அவர்
முகத்தில் உமிழ்ந்து விடு பாப்பா

என்றும்

சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா - குலத்
தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் பாவம்
நீதி உயர்ந்த மதி கல்வி அன்பு
நிறைய உடையவர்கள் மேலோர்

என்றும்

எழுதிடும் பாரதியின் கவிதை வரிகள் ஆழமான உளவியல் எண்ணங்களை கொண்டவை எனலாம் நல்ல எண்ணங்களை சிந்தனை வித்துக்களைத் தூவிடும் அவனது வரிகள் சுவை புதிது என்ற அவனது இலட்சியக் கவி வேட்கையை பிரதிபலிக்கின்றது

மேலும் அவன்

அவ்வாறு பாடுவது குழந்தைகள் உள்ளத்தில் அன்பு, கருணை, இரக்கம், என்பவற்றை வித்தி வேணலாம்.

பிறப்பிலே அய்யர் (பிராமணர்) ஆன கவிமணி சுப்பிரமணிய பாரதியார் தாழ்த்தப்பட்ட குழந்தை என்று கூறப்படும் ஒரு குழந்தையை தத்தெடுத்து தனது வீட்டிலேயே வளர்த்து வந்தார் என்பது அவரது எழுத்துக்கும் வாழ்க்கைக்கும் இடையேயான சமநிலையை காட்டி நிற்கின்றது.

பார்ப்பானை ஐயரென்ற என்ற காலமும் போச்சே என்றும்
மனிதரில் ஆயிரம் ஜாதி - என்ற
வஞ்சக வார்த்தையை ஒப்புவதில்லை
கனிதரும் மாமரம் ஒன்று - அதில்
காய்களும் பிஞ்சுக் கனிகளும் உண்டு

என்றும்

பறையருக்கும் இங்கு தீயர்
புலையருக்கும் விடுதலை
பரவரோடு குறவருக்கும்
மறவருக்கும் விடுதலை

என்றவாறு தொடர்ந்து அவர் பாடிச் செல்லுகின்றார்.

இந்நோக்கில் பாரதியின் கவிவரிகள் பல ஏனைய கவிஞர்களின் கவி வரிகளை விட மாறுபட்டவை என்பதை நாம் காணலாம். பாரதி அன்றைய காலச் சூழ்நிலையில் நிலவிய சமூக கட்டமைப்பில் மாற்றத்துக்கான ஒரு பாதையை கவி வரிகளால் வெட்டியவன் எனலாம்.

அவன் நிலமானிய சமூக அமைப்பின் ஊது குழலாகவோ, வெள்ளையர்களுக்கு அடிமையாகவோ அல்லாது இந்திய சுதந்திரத்திற்காக பாடுபட்டவன் அது மட்டுமல்லாது அவன் பெண் விடுதலை, அடிமைத் தனத்திற்கு எதிராக விடுதலை, சமூக அநீதிக்கு எதிரான குரலாக எழுந்தவன் பண்டிதர்களுக்கும் படித்தோருக்கும் உயர் வர்க்கத்தினருக்கும் நில உடமையாளர்களுக்கும், நிலவுடமையாளர்களுக்கும் உரித்தானதாக இருந்த செய்யுள் துறையை எளிய சொற்கள், எளிய மெட்டு, எளிய பதங்களுடன் மக்கள் பாவிக்கும் நாட்டார் பாடல் வடிவங்களில் தர விழைந்தான் அதாவது அவன் மக்கள் கவிஞனாக மலர்ச்சிப் பெற்று இந்திய, உலக மக்களின் இதயங்களில் ஊடுருவி இற்றை வரை நிலைத்து நிற்கின்றான். யாவற்றுக்கும் அவனது வைரவரிகளும் வீச்சு மிக்க சொற் சேர்க்கைகளும் அடிப்படையில் காரணமாகி என்னின்று பதற்கில்லை.

**northern
PC Park**

வடக்கின் கணினிப் பூங்கா

Hot Line : 0777771545

0215675566
0212229581
0212222050
0212220388
0777570124
0773366443
0755557327
0717772377

**கணினி உலகில் நம்பகமான
சேவையில் 10 வருடங்களுக்கு
மேலாக யாழ் மண்ணில்
தரமான கணினிகளைப்
பெற்றுக் கொள்ள நம்மை
நாடுங்கள்...**

**# 10, Muddaskada Junction
Stanly Road, Jaffna**

www.pcpark.co
info@pcpark.co

 Northern Pc Park
  NPcpark
  northernpcpark
  Northern Pc Park

COLORED
PAPER

MADE IN U.S.A.

Just your kind of color with the best paper in the world.

30

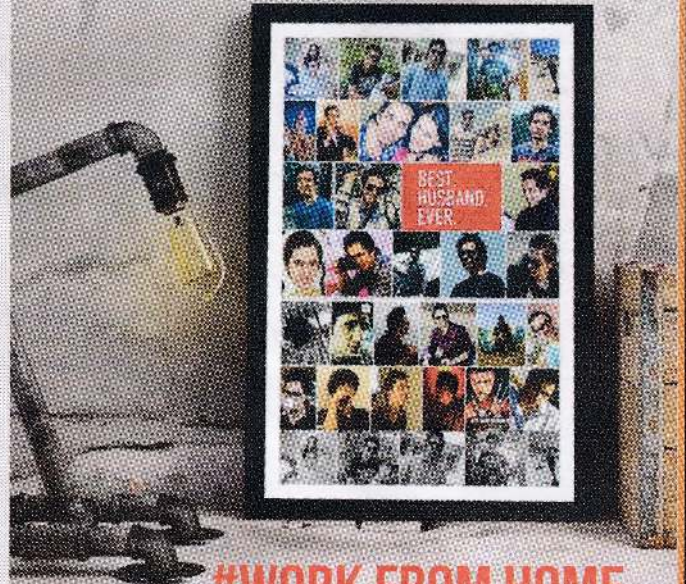
1000-

COLORED PAPER
MADE IN U.S.A.
1000-

Crystal,
Box and
DURO

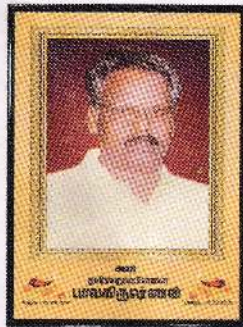
FRAMES

AVAILABLE..!

#WORK FROM HOME

Treat your *Loved Ones* with the best personalized gifts...

PERFECT QUALITY | FINISHING TOUCH |
COMPETITOR PRICE | BEST SERVICES

AVAILABLE SIZES

- 10 x 08
- 10 x 12
- 10 x 15
- 12 x 16
- 12 x 18

**CRYSTAL &
DURO FRAMES
STARTING FROM
1000/-**

**365 DAYS
OPEN**

- | FULL COLOUR
- | HIGH QUALITY
- | LATEST PERFORMANCE
- | BEST PRINTING SERVICES
- | SATISFACTION GUARANTEE

**MATHI
COLOURS**

NO. 10, MURUGESAR LANE,
NALLUR, JAFFNA.
TEL : 021 222 9285
E-mail : mathicolours@gmail.com

**CUSTOMER CARE
+9476 096 4455**